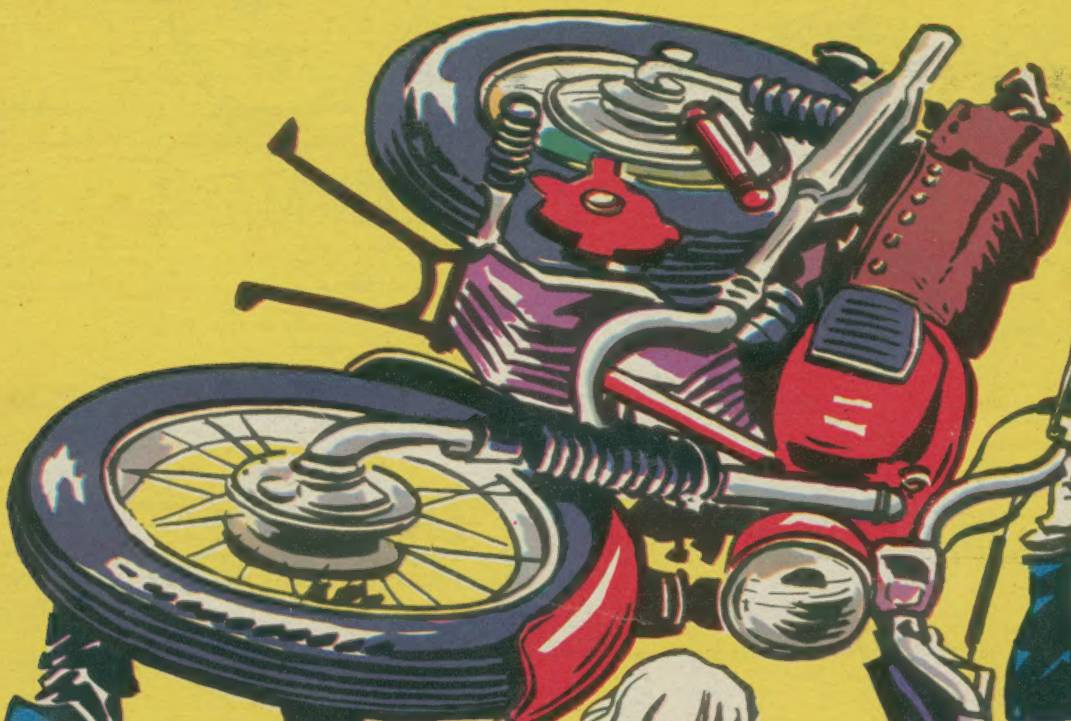
ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК

4 динара

БРОЈ 1192

1.11.1974. ● ИЗЛАЗИ ПЕТКОМ ● ГОДИНА XXXV

КОМПЛЕТАН СТРИП
ДЕЛТА 99

Ripley

Веровали или не!

МАЈКЕ С ЧЕЛИЧНИМ ЖИВЦИМА

ЖЕНЕ ИЗ БУРМАНСКОГ ПЛЕМЕНА **НУНГ** ПРЕЛАЗЕ РЕКУ АДУНГ ПОМОЋУ КОНОПЦА РАЗАПЕТОГ НА 15 МЕТАРА ИЗНАД ВОДЕ **НОСЕЋИ НА ЛЕЂИМА ПРИВЕЗАНО ДЕТЕ** - ЈОШ СЕ НИЈЕДНОМ НИЈЕ ДОГОДИЛО ДА ЈЕ НЕКА МАЈКА, САВЛАЂУЈУЋИ КАЊОН ШИРОК ОКО 50 МЕТАРА, ИЗГУБИЛА СВОЈЕ ДЕТЕ.

ЦРКВУ У ВИНАУ

У АУСТРИЈИ, САГРАДИЛА СУ 1877. ГОДИНЕ **2 БРАТА** ДА БИ СВОЈЕ ЊИВЕ ОСЛОБОДИЛИ КАМЕЊА.

ЛУЈ ЖАН-МАРИ

(1725–1793) ВОЈВОДА ОД ПАНТИЈЕВРА ПОСТАВЉЕН ЈЕ ЗА ВЕЛИКОГ АДМИРАЛА ФРАНЦУСКЕ ФЛОТЕ КАД ЈЕ ИМАО **9 ГОДИНА**.

ДАГЛАС МАК КЕРДИ

СА НОВЕ ШКОТСКЕ (КАНАДА) ПРВИ ЈЕ У ЧИТАВОЈ БРИТАНСКОЈ ИМПЕРИЈИ ЛЕТЕО АВИОНОМ. ОН ЈЕ **23. ФЕБРУАРА 1909. ГОДИНЕ** ПРЕЛЕТЕО ЗАМРЗНУТА ЈЕЗЕРА **ЗЛАТНА РУКА**.

СТАРА БРОНЗАНА НАРУКВИЦА

НАЂЕНА У ОСТЕРБРУКЕНУ (НЕМАЧКА) КОЈА ЈЕ ВЕРОВАТНО ПРИПАДАЛА НЕКОМ РИМСКОМ ЛЕГИОНАРУ, ИМАЛА ЈЕ **ОДЕЉАК ЗА НОВАЦ** КОЈИ СЕ МОГАО ЗАКЉУЧАВАТИ.

МАЈЧИНА СТЕНА

НАЗИВА СЕ ОВА ГРОМАДА У ЛОКРОНАНУ (ФРАНЦУСКА) ЈЕР ПОСТОЈИ ВЕРОВАЊЕ ДА ЋЕ ЖЕНА БЕЗ ДЕЦЕ, АКО ИЗВЕСНО ВРЕМЕ СЕДИ НА ЊОЈ, **ДОБИТИ ДЕТЕ У РОКУ ОД ГОДИНУ ДАНА**.

1192/2

ЈЕСТЕ ЛИ ВЕЋ ЧУЛИ ДА...

● постоје бактерије које буквално прождиру ауто-путеве јер се хране асфалтом.

● највише магараца има, и одувек их је било, на Арабијском полуострву, на обалама Средоземног мора, у североисточној Африци. Иначе, магарац је становник топлих, сувих крајева.

● стари грчки мудрац и законодавац Каланус, који је живео у 4. веку пре наше ере, читавог

живота патио је од разних стомачних сметњи. Кад му је болест дојадила, он је донео закон којим се све стомачне болести праћене боловима протерују из земље.

● тунели су постојали и у најстарија времена. Сматра се да су први тунели били намењени спровођењу воде. Такви су тунели у Јерусалиму грађени око хиљаду година пре наше ере. Грци, Етрурци и Римљани бушили су тунеле за пролаз кроз брда и скраћивање пута.

● Роберт Рејли, енглески стручњак за електронику, конструисао је специјалан апарат који може да се угради у вратне мишиће оболелих од параплегије и парализе удова. Помоћу овог апарата оболели ће моћи сами из кревета да упале сијалицу, отворе или затворе врата, укључе радио или телевизијски апарат.

● у једном немачком часопису који излази у Келну недавно је објављен чланак професора Е. Гола у коме стоји да бука, поред

тога што омета одмор и сан, може да проузрокује привремени или трајан губитак слуха, као физичке и церебралне поремећаје. Главни извор буке су моторна возила, возови, авиони, грађевински радови, машине и људски гласови. Бука од 80 до 90 децибела је крајња дозвољена граница, преко 150 децибела доводи до губитка слуха. Бука од 155 децибела може да изазове опекотине на кожи, а звук од 180 децибела је смртоносан.

● за време ископавања у близини немачког града Мајнца пронађен је глинени суд који је садржао комаде сличне тресету.

Стручњаци сматрају да је ова тамномрка маса осушено црно пиво справљено од слада јечма и да потиче из 350. године наше ере из подрумских залиха цара Константина. Стручњаци мисле да је ово најстарије пронађено пиво на свету.

Walt Disney

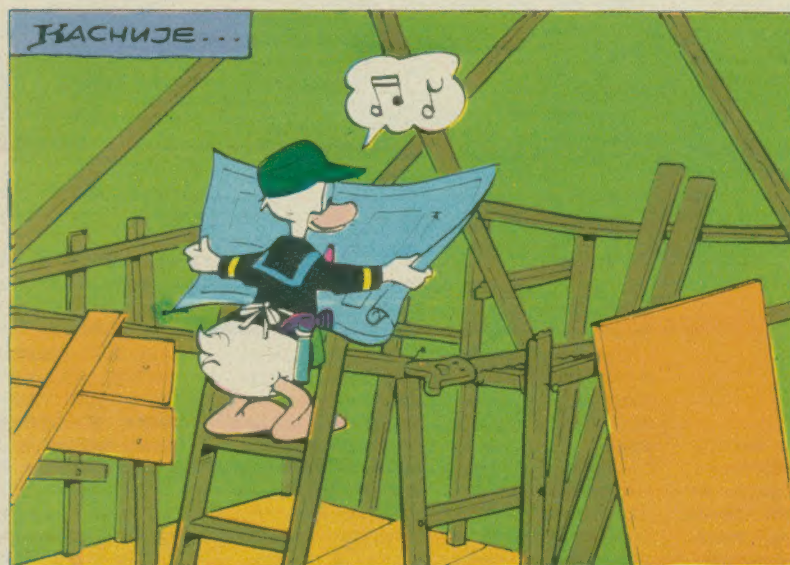
ПАЈА ПАТАК

ФАНИ ЈЕ ПУЦАЛА НА ЛЕЊИНА

ШОФЕР ЈЕ ЗАСТАО У НЕДОУМИЦИ: ДА ЛИ ДА НАСТАВИ ДА ТРЧИ ЗА ЖЕНОМ КОЈА ЈЕ ПУЦАЛА ИЛИ ДА СЕ ВРАТИ И ВИДИ ШТА ЈЕ С РАЊЕНИКОМ!

Тек што се завршио I светски рат, у Русији је почео један још тежи — грађански. Радници и сељаци, исцрпљени и гладни, борили су се на свим фронтовима бранећи своју октобарску револуцију од непријатеља у земљи и страних интервенциониста. Белогардејци су дизали устанке, подметали бомбе, вршили атентате.

У опасности се нарочито налазио вођа револуције Владимир Иљич Лењин.

ШТА ЋЕ ВАМ ТА ИГРАЧКА?

Тих дана он је готово свакодневно одлазио на митинге по целој Москви, у фабрике, на тргове, по војним јединицама. А ти митинзи били су више него отворени, чак су крај врата фабрика постављани огромни плакати који су позивали на митинг на коме ће говорити Лењин! Чувати Владимира Иљича у таквим приликама било је заиста тешко, поготову што је он одбијао било какву пратњу и обезбеђење. Уз то, сам никада није носио оружје изузев понекад мали браунинг из кога никад није испалио ниједан једини метак! Кад је једном за појасом шофера Гиља угледао наган, рекао му је:

— Шта ће вам та играчка? Склоните је, молим вас, што даље!

Стјепан Казимирович Гиљ имао је, међутим, о тим стварима другачије мишљење. Од тада је свој револвер носио испод рубашке.

Тог августовског дана 1918. године Лењин је после завршетка митинга на Хлебној берзи, кренуо колима према фабрици оружја „Мехелсон". Био је миран, добро расположен, само се с времена на време мрштио и жмиркао од умора. Није ни чудо. Преподне је примао бројне посетиоце, углавном раднике, у Совјету народних комесара, после тога саветовање, па митинг на Берзи, а кад заврши посету „Михелсону", чекало га је у његовом кабинету још једно заседање.

Кад су кола ушла у двориште фабрике оружја, Лењина зачудо није дочекао нико из фабричког комитета. Али, он је овде већ био неколико пута и сам се брзим корацима упутио према хали за производњу граната где се већ искупило неколико хиљада радника. И док је унутра започињао један од оних бурних састанака, шофер је окренуо кола и паркирао их на око двеста корака од уласка у халу. У том часу пришла му је једна млада мршава жена, у костиму, с ташном у руци.

— Је ли то стигао друг Лењин? — упитала је шофера.

— Немам појма ко је стигао! — одговорио је Гиљ држећи се правила да никад не говори кога је довезао.

— Како то? — почела је да се смеје жена. — Ви сте шофер а не знате кога возите.

— А што бих и морао да знам? Неки говорник, а зар их мало има! — Непозната је на то направила гримасу и удаљила се.

„Што је досадна", помислио је Гиљ и заборавио на њу.

ПРАВО У ГРУДИ

Митинг у фабрици „Михелсон" трајао је отприлике један час. У двориште је изашла велика група људи. Гиљ је упалио мотор и чекао спреман. Најзад се појавио и Лењин окружен радницима који су га и даље засипали питањима. Он је стрпљиво одговарао, застајао и сам питао. Колима се приближавао ужасно споро. И кад се нашао два-три корака од аутомобила, још је разговарао са две жене о довозу хране:

— Слажем се да је много неправилности, али то ће сигурно исправити... — Овај разговор је трајао неколико минута и Лењин се коначно спремао да уђе у кола кад је одјекнуо — пуцањ! Гиљ је окренуо главу у том правцу и угледао ону исту жену која га је малочас испитивала о Лењину! Стајала је с леве стране кола, крај предњег браника и нишанила право у груди Владимира Иљича. Истог тренутка одјекнуо је и други пуцањ.

МОРНАР С РУКОМ У ЏЕПУ

Гиљ је искључио мотор, муњевито искочио из кола, извукао наган и бацио се према убици. Њена рука била је испружена, припремала се за трећи пуцањ. Видевши да је шофер уперио револвер у њену главу, рука јој је задрхтала и истог часа одјекнуо је и трећи пуцањ. (Касније је утврђено да је погодио једну жену у раме.) Још секунд и Гиљ би сигурно опалио, али атентаторка је бацила свој браунинг на земљу, брзо се окренула и потрчала кроз гомилу према излазу. Око њих било је много света и Гиљ се није усуђивао да пуца. Могао је убити неког радника.

Без размишљања је потрчао за убицом али после десетак метара застао је: после првог изненађења и чудне тишине сад су се чули гласови:

— Убили су Лењина! — Маса је потрчала према излазу да стигне убицу, а Гиљ се вратио колима. Од оног што је угледао стао му је дах: Владимир Иљич лежао је непомично на земљи. Зар су га заиста убили?

Гиљ се бацио на колена и ослушнуо: Лењин је дисао, био је жив и не само то, није чак ни изгубио свест.

— Јесу ли га ухватили? — упитао је тихо мислећи да је пуцао мушкарац. Говорио је тешко, потпуно измењеним гласом који је некако шиштао.

— Не говорите ништа! — уплашено му је рекао Гиљ и истог часа угледао како преко нагло испражњеног дворишта из радионице трчи према њима један морнар. Левом руком је махао, а десну је, што се Гиљу никако није допало, држао у џепу. Шофер се усправио и заурлао:

— Стој! — Али, морнар је наставио да трчи иако је Гиљ у њега уперио пиштољ. — Стој! Пуцаћу! — поновио је шофер и тада се човек нагло окренуо и потрчао према вратима не извлачећи руку из џепа.

За избезумљеног Гиља, који је и сам био борац револуције а Лењина је изванредно поштовао и волео, то није био крај мука. Одједном му је с леђа притрчала нека жена вичући:

— Шта то радите? Не пуцајте! — ваљда је мислила да Гиљ хоће да пуца у Владимира Иљича! Није стигао ни да јој одговори а из радионице су према њему кренула три човека с револверима у рукама. Гиљ је и њима запретио да ће пуцати, али они су понављали:

— Своји смо, друже, своји, из фабричког комитета. — Гиљ је у то поверовао тек кад су се примакли и кад је у једном од њих препознао друга кога је видео кад су прошли пут посетили фабрику.

Све се ово много брже одвијало него што изгледа кад се прича. Од првог пуцња до овог часа протекло је једва два минута!

Радници су предлагали да Лењина пребаци у најближу болницу, али Гиљ је био одлучан:

— Ја не возим ни у какву болницу. Возим право кући. — Лењин је чуо разговор и сложио се са Стјепаном Казимировичем. Помогли су рањенику да се усправи и он је сам, само се придржавајући, ушао у кола.

Гиљ је дао гас и најве-

ћом могућом брзином појурио у Кремљ.

Пројурио је кроз Троицка врата у Кремљу не заустављајући се. Само је стражарима довикнуо: Лењин! — и пошао право према стану Владимира Иљича. Ту је сад дошло до нових проблема. Лењин није дозвољавао да га носе. Само је замолио шофера да му скине капут — и док су га придржавали кренуо пешке на — трећи спрат.

НИЈЕ ТО НИШТА, МАРИЈА!

На степеништу су срели Лењинову сестру Марију Иљиничну. Била је страшно потресена и док су рањеника уводили у спаваћу собу узбуђено је понављала:

— Телефонирајте! Што брже телефонирајте! — Очи Лењинове, сада још црње на лицу без капи крви, отвориле су се:

— Умири се, није то ништа... Рањен сам мало у руку.

Гиљ је потрчао у другу собу и позвао телефоном команданта Кремља Бонч-Бруј евича. Овај је убрзо стигао као и Винокуров, народни комесар који се ту затекао јер је дошао на заседање.

Лењин је лежао на десном боку и тихо стењао. Кроз разрезану кошуљу виделе су му се груди и лева рука на чијем су се горњем делу црнеле две ране. Рањеник се жалио да га боли срце, а Винокуров, који је ране намазао јодом, умиривао га је да је то само рефлексан бол и да је повређена само рука. Лењин се смирио, затворио очи, али је ускоро поново застењао. Лице му је постало још блеђе. На челу му се појавила воштана боја. Присутни су се ужаснули: зар је то смрт?

Телефони су и даље радили. Бонч-Брујевич који је био доктор али, на жалост, историјских наука, позвао је Московски Совјет и замолио дежурног да одмах доведу лекара, навео је и имена: Обух, Вајсброд и још једног хирурга. Наредио је некоме да донесе боце с кисеоником из неке московске апотеке јер у Кремљу још није била организована медицинска служба. Телефонирао је и најближем Лењиновом сараднику Свердлову који је већ чуо за атентат. И њега је замолио да пронађе неког доброг хирурга.

Ускоро је стигао сам Свердлов а за њим и Надежда Константиновна, Лењинова супруга. Она је по Гиљовом лицу схватила да се десило нешто страшно.

— Ништа ми не говорите — обратила му се гледајући га у очи — само ми реците — је ли жив или мртав?

Гиљ је морао да јој да часну реч да је Лењин само лако рањен.

ГДЕ ЈЕ ДРУГИ МЕТАК?

Први лекар који је стигао била је Вера Михајловна, жена Бонч-Брујевича. Опипала је пулс болесника који је био без свести, дала му инјекцију камфора и само посаветовала да рањеника свуку ако могу.

Најзад је стигао професор Минц. Не поздрављајући се ни са ким упутио се право кревету. Погледао му је лице и рекао:

— Морфијум!

— Већ је дат — одговорила је Вера Михајловна. — Професор Минц измерио је прстима раздаљину између рана на Лењиновој руци, замислио се а онда почео да препипава руку и груди рањеника. Нешто му није било јасно.

У соби је владала мртва тишина. Сви су очекивали професорове речи, а он је мрмљао:

— Један је у руци... где је други? Крупни крвни судови нису повређени. Само, где је други? — Наједном професорове очи су се још више уозбиљиле. Тргнуо се, побледео и почео да пипа врат Владимира Иљича. — Ево га' — показао је на супротну десну страну врата. Лекари су се погледали. Завладала је тишина. Сви су и без речи схватили да се десило нешто страшно, можда нешто што се више не може исправити.

Минц је тражио картон да га постави испод рањене руке. Сви су сем лекара напуштали собу...

Гиљ је изашао у двориште Кремља дубоко несрећан. Узалуд је тешио себе да рана није тако тешка, да су лекари добри.

После неколико дана цела Русија је већ знала: Лењин није у смртној опасности.

А убица?

Још исте ноћи после атентата знало се више о овом догађају.

Фани Каплан која је пуцала на Лењина била је члан једне терористичке групе есера.

Пошто је пуцала на Владимира Иљича, она је истрчала заједно с масом из дворишта фабрике. Рачунала је да ће успети непримећена да побегне јер су сви били узбуђени. На улици, недалеко од фабрике очекивао ју је фијакер. Али, није успела да дође до њега. Деца која су се за време пуцњаве нашла у дворишту трчала су за њом и викала показујући прстом:

— Ево је! То је она!

Само захваљујући њима атентатор је ухваћен. Неколико људи је потрчало и стигло Капланову на трамвајској станици. Ту би је сигурно разјарена маса и убила да неколико радника није успело да је окружи:

— Чекајте, људи. Прво је треба саслушати.

Кроз један сат Фани Каплан се већ налазила у затвору.

Морнар који је после атентата трчао према Владимиру Иљичу такође је ускоро ухапшен. И он је био члан банде.

... Јак организам Лењинов и пажња којом је био окружен учинили су своје. После две-три недеље он је поново председавао седницама Совјета народних комесара, а неколико месеци касније поново је држао говор радницима фабрике „Михелсон“. Дочекали су га бурни поклици, а прво питање гласило је:

— Како сте, Владимире Иљичу? Како се осећате?

— Одлично — одговорио је Лењин смешкајући се и жмиркајући.

М. Ч.

МИКИ
WALT DISNEY

ОДРЖАЋУ ОБЕЋАЊЕ... НАУЧИЋУ ТЕ КАКО СЕ КУГЛА!
КУГЛАНА
ДОБРО!

ВЕЋ САМ МИСЛИЛА ДА ХОЋЕШ ДА ИЗВРДАШ!

САМО ДА ИМАМ СНАГЕ... ДА МЕ ЖИВЦИ НЕ ИЗНЕВЕ-РЕ!

И САД ЈА ТРЕБА ДА БАЦИМ КУГЛУ ПРЕМА ОНИМ ЧУЊЕВИ-МА?
АХА!
ДУМ!

КОТРЉА СЕ... КОТРЉА...

ОХ, МИКИ! ПОГЛЕДАЈ!

СКРЕНУЛА ЈЕ...

...ИДЕ НА МЕНЕ...

ОХ! СВИ ЧУЊЕВИ СУ СЕ СРУШИЛИ!
БУМ!

КАКО СЕ ТО ЗОВЕ, МИКИ?

СРЕЋА!
1192/32

ТРИНАЕСТИ ЧОВЕК

ЏЕКСОН ЈЕ НАПРЕГНУТО ГЛЕДАО ПРЕМА ПУЧИНИ: СВАКОГ ЧАСА ОЧЕКИВАО ЈЕ ДА НЕМАЧКА ПОДМОРНИЦА ИЗРОНИ.

Време је споро пролазило. Џексон је погледао на сат: четири из јутра. Од поноћи готово се није померио из војног џипа добро сакривеног иза густог и високог жбуња на узвишењу удаљеном педесетак метара од морске обале.

Стрме кречњачке стене издизале су се иза њега као заштитни зид. Лево и десно од њега, стене су се спуштале укосо до саме морске обале обухватајући пешчану плажу дугачку стотинак метара. Плажа је била местимично покривена жбуњем, и са ње, према месту где се налазио Џексон водило је узбрдо неколико стаза које су се при крају спајале у једну.

Плажа се налазила на обали Ла Манша између Довера и Фолкестона. На војним картама Велике Британије била је обележена као тачка 432925.

Био је 6. септембар 1940. године.

ДОБАР ПЛАН

Џексон је погледао према пучини, ко зна покоји пут ове ноћи. Са приближавањем зоре било му је све хладније. Почео је да цвокоће. Руке је увукао дубоко у џепове виндјаке.

Чекање се одужило. Изненада, из таме изрони прилика његовог обавештајног официра. Био је задихан од пењања уз стрму стазу.

— Ништа! — рекао је док је седао поред Џексона.

— Колико је наших људи овде?

— Са мном тринаест, са вама четрнаест — одговори официр, капетан по чину. — Људи су добро сакривени дуж целе плаже. Не може ни миш да се провуче. Ако какав сретник у томе и успе, мора да прође ту, поред вас. Чини ми се да су Немци изабрали лоше место за искрцавање својих људи. Од њих тако нешто нисам очекивао!

Џексон је ћутао. Немачки план био му је јасан. Баш зато што је тачка 432925 опасна за искрцавање. Немци су рачунали да Енглези неће ни претпоставити да ће се неко одлучити на тако дрску акцију и да зато тај део обале неће ни бити чуван.

— Добро су Немци то смислили, али су имали несрећу да наши обавештајци раније открију њихову намеру! — одговори Џексон и подиже још више оковратник своје виндјаке.

Наставили су да чекају.

ОБАВЕШТЕЊЕ ИЗ БЕЛГИЈЕ

Неколико дана раније обавештајци из Белгије известили су Џексона да ће 5. септембра у 21.30 из белгијске луке Зебрихе испловити немачка подморница која ће у близини енглеске обале између Довера и Фолкестона искрцати четири своја шпијуна. Њихов задатак је био, наравно ако се искрцавање успешно обави, да као и остали немачки шпијуни у Великој Британији прикупљају податке о положајима и кретањима британских трупа, војним објектима и свему што је могло да допринесе да операција „Морски лав“ буде успешно извршена.

Џексон, виши функционер у Интелиџенс сервису, директно задужен за лов на немачке шпијуне, био је један од малобројних у Великој Британији који је знао да је операција „Морски лав“ директива за немачку инвазију на Велику Британију коју је Хитлер издао 16. јула 1940. године под бројем 16. Припремама за ову операцију руководио је фелдмаршал Герд Рундштет.

Док је седео у своме џипу и смрзавао се чекајући да се те ноћи 6. септембра 1940. појави немачка подморница Џексон није могао да претпостави да ће Хитлер само месец дана касније донети одлуку да се операција „Морски лав“ одложи због припрема за напад на Совјетски Савез.

Џексона је ухватио дремеж. Али, чим га је официр, који је седео до њега у џипу, лагано додирнуо руком, одмах се пренуо. Погледао је према обали. Снопови светлости батеријских лампи његових људи пробијали су се кроз ноћ и падали на пешчану обалу и жбуње. Повијене људске прилике трчале су на све стране. Чули су се повици и позиви на предају. Џексон и обавештајни официр су искочили из џипа. Док се официр спуштао према обали, он је остао код кола да спречи покушај бекства искрцаних шпијуна кроз једини излаз из овог природног левка.

ГДЕ ЈЕ ЧЕТВРТИ?

Већ после неколико минута уз врлетну стазу успели су се његови људи водећи тројицу ухваћених немачких шпијуна са лисицама на рукама.

— Где је четврти? — упита Џексон.

— Нема четвртог! Ухватили смо само тројицу — одговори официр.

— Добио сам обавештење да ће их бити четворица и толико мора да их буде! — био је упоран Џексон.

То је потврдио и један од ухваћених шпијуна. Објаснио је да је Холанђанин и да је морао да пристане да сарађује са Немцима јер су му претили да ће му побити породицу. Додао је да је имао намеру да се одмах по доласку у Енглеску пријави полицији и да открије остале шпијуне који су се искрцали с њим. Навео је и име четвртог шпијуна. И он је био — Холанђанин. Звао се Ван де Кибом.

Док је Холанђанин објашњавао да је са њим био и четврти шпијун, Џексон је приметио да су сви шпијуни имали на себи одела која се могу купити у свакој продавници конфекције у Енглеској и да се по томе нису разликовали од њихових људи који су их чекали на плажи.

— Назад, на обалу! — наредио је Џексон. — Преврните сваки жбун! Тај, четврти, није прошао поред мене, а на пучину није отпливао...! Ову тројицу стрпајте у џип! Касније ћемо их пребацити у кола, горе, на путу!

Сви Џексонови људи на челу са капетаном вратили су се на плажу да траже немачког шпијуна. Већ је почело да свиће. Са места где је Џексон стајао људске прилике на плажи почеле су много јасније да се разазнају. Када се капетан попео стазом до њега и саопштио му да је свако трагање узалудно, Џексон му је добацио:

— Нека траже и даље! Ви останите овде, тринаести сте. Нисам сујеверан али ипак не волим тај број! Можда ће га дванаест људи наћи!

Дванаест! Џексон се тргао. Сетио се! Са места где је стајао почео је да пребројава људе доле, на плажи. Било их је тринаест, а требало је да их буде дванаест. Значи, тринаести је био тај четврти немачки шпијун који се у тами придружио осталим трагачима и све време „тражио сам себе“!

Ухваћени шпијуни те ноћи, осим Холанђанина који је под принудом постао шпијун, осуђени су на смрт и погубљени 10. XII 1940. године. Били су то први погубљени шпијуни у Великој Британији у току II светског рата.

Д. А.

ЗАБАВНИКОВА ЕНЦИКЛОПЕДИЈА

КАКТУСИ

Сунца и в

1.

ГЛАВЕ СТАРАЦА — На гранитним стенама високо у Андима расту планински кактуси, обрасли чекињастим длачицама и бодљама. То су Espostoa lanata који имају танке, прозрачно-жуте бодље уоквирене густим длачицама и Pseudoesposta melanostele чије је тамнозелено стабло сакривено испод белог „крзна“. Cephalocereus senilis или „главе стараца“, како их називају Мексиканци, достижу висину до 14 метара! Расту на земљи вулканског порекла. Планинским кактусима гајеним у стакленим баштама потребно је много сунчеве светлости, а за време топлих дана треба их често заливати.

2.

САЧУВАО ЈЕ ЛИШЋЕ — У Парагвају, Мексику и Флориди расте Peireskia aculeata, у облику грма. Иако у овим крајевима влада оштра клима Peireskia aculeata је, за разлику од других кактуса, сачувала лишће. Разгранат корен у изобиљу снабдева стабло водом. Гајен у соби, овај кактус често зими губи лишће. На слици је и Cereus causys peruvianus f. monstrosys који нема лишћа. Ћудљив је и ретко цвета. Ова врста кактуса захтева глинасту земљу којој се додаје хумус.

3.

ПОЗЛАЋЕНЕ БОДЉЕ — Цилиндрично стабло Eriocactus lenighausii покривено је дугачким, позлаћеним бодљама. Овај кактус цвета 15—20 година! Плодови су му сакривени испод бодљи које подсећају на вуну и по којима је добио име (грчки: ерио значи вуна). Ако није довољно изложен сунцу, губи своје дивне боје.

4.

ИЗ МЕКСИКА И ТЕКСАСА — Кактуси Dolichothele расту у Мексику и Тексасу. Имају велике цветове, беле или жуте боје који лепо миришу.

5.

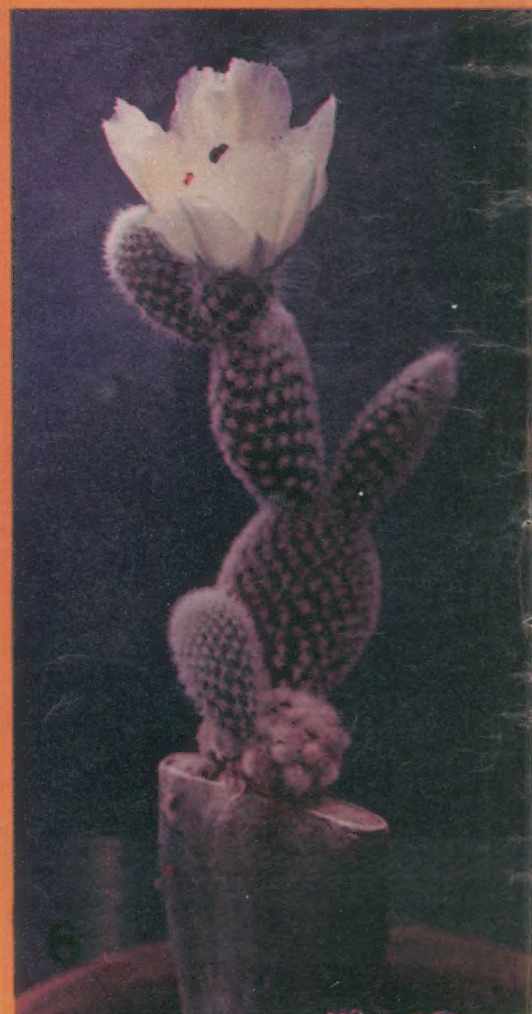
ЦВЕТНА КРУНА МАМИЛАРИЈЕ — Познато је око 400 врста мамиларија. У Мексику, Сједињеним Државама и на северу Латинске Америке, мамиларије образују у планинским пределима праве цветне тепихе. Испупчења налик на брадавице повећавају површину стабла, због чега мамиларије расту брже од других лоптастих кактуса. Многобројни цветови живих боја образују венац на врху стабла. Лети мамиларије треба држати у сенци.

оде за ђавољи језик

6.

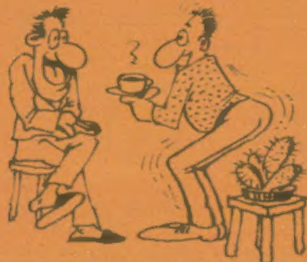
ТАЊЕ ОД ВЛАСИ КОСЕ — Тек кад се накалеми на обичну опунцију, познату код нас као „свекрвин језик“, Opuncija microdasys var albispina f. miniathure може да цвета. Њене бодље, у облику куке, дугачке су 2—3 милиметра и неколико пута тање од власи косе.

7.

ЦВЕТОВИ ОПОЈНОГ МИРИСА — На дугим испупчењима, налик на брадавице, Dolichothele longimamma цветају необично велики цветови. Овај кактус треба гајити у дубоким судовима јер има дугачко корење.

8.

НА ТУЂЕМ КОРЕНУ — Обрастао мрким бодљама Austocylindropuntia clavarioides подсећа на шапу. Овај кактус, чија је постојбина Чиле, калеми се на обичну опунцију јер нема сопствени корен.

9.

ПАТУЉАСТИ КАКТУСИ — Пореклом из Аргентине, ови кактуси цветају једну до две године после засађивања. Због лепог светлозеленог, лоптастог стабла, сребрнастих бодљи и црвених, жутих и наранџастих цветова веома су омиљени међу одгајивачима кактуса. После дугог цветања појављују се обле, светложуте бобице — плодови. Из семења се брзо развијају осетљиве, мале лоптице које окружују стабло „мајке“. Земља у којој су засађени треба да буде помешана са речним песком и баштенским хумусом.

10.

КАО ВАТРА — При врху дугачког и танког стабла Cleistocactus baumannii избијају ватреноцрвени цветови. Потребно му је много сунца и влаге. Постојбина овог кактуса је Уругвај.

ИСТИНИТЕ ПРИЧЕ О ДИВЉЕМ ЗАПАДУ

КЛОПКА ЗА РАЗБОЈНИКЕ

Када су сахранили Сена, три каубоја су, јашући опрезно и ћутке, наставила пут.

У ВИСОКОЈ ТРАВИ БОБ ЈЕ УГЛЕДАО ТЕЛО СВОГ ДРУГА. ДРШКА НОЖА ВИРИЛА ЈЕ ИЗ ЊЕГОВИХ ЛЕЂА.

Рано тог јунског јутра сунце је обасјало падину низ коју су се спуштали јахачи.

Четири каубоја су јахала опрезно. По два колта на бедрима, појасеви начичкани мецима, пушке извучене из футроле и пребачене преко седла — све је говорило да очекују неку невољу.

На челу групе био је млади Боб Харисон, син власника ранча „Златни круг". За њим су јахали Џон Барнс, Сен Адамс и Скот Ки, сва тројица каубоји са овог ранча.

20.000 ДОЛАРА У ЗЛАТУ

Била је бурна 1883. година, а четири јахача су носили двадесет хиљада долара у злату. Боб је кренуо у Тенејстаун у Ајови (САД) да купи две хиљаде грла стоке за ранч свога оца. Сва четворица су одлично баратали оружјем, што је у оно време било најважније. Док су јахали у индијанском поретку, један за другим, Боб рече:

— Само да стигнемо у Тенејстаун, никако не могу да одагнам зле слутње. Пред нама је још пет дана јахања...

Мада су се трудили да крену на пут у највећој тајности, ипак се вест да су подигли из банке двадесет хиљада долара пронела Ајовом брзо. Зато се Боб, од тренутка кад су напустили ранч, није могао отети утиску да ће десперадоси покушати да се домогну толиког новца.

Сунце се ближило зениту када су одлучили да се зауставе и мало одморе, и људи и коњи.

— Сјахаћемо под оним дрветом — рекао је Боб. — На стражу иде Сен Адамс, а остали могу да прилегну.

Сен Адамс се, стотинак метара даље, попео на малу узвишицу са које је имао добар преглед. Тамо је сео па је и он почео да једе.

Боб је лежао у сенци и трудио се да мало одспава, али му сан никако није долазио на очи. Мучила га је брига око новца. Било је то све што су отац и он имали.

Дремао је највише десетак минута. Кад се тргао из полусна, позвао је другове који су још чврсто спавали. Оседлао је коња и кренуо да потражи Сен Адамса.

— Хеј, Сен! Спреми се, крећемо! — викнуо је чим се приближио узвишици.

Одговора није било. Тишина је владала на врху брежуљка. Боб принесе шаке устима и викну још јаче.

— Сен, крећемо! Чујеш ли?

Одговора није било. Полако је сјахао, репетирао винчестерку и кренуо узбрдо. Угледао је Сеновог коња, али њега није било. Кад се приближио самом врху, у високој и полеглој трави угледао је тело свог друга. Дршка ножа вирила је из његових леђа.

— Сигурно је за тренутак задремао и то га је стајало живота — помислио је са горчином.

Сада је знао да га предосећање није варало. Позвао је другове и њих тројица су сахранили Сена на месту где је страдао. Ћутке су затим узјахали коње и наставили пут.

Ноћ их је затекла у шуми. За преноћиште су изабрали пропланак на коме су заложили ватру, скували пасуљ за вечеру, а затим легли на починак. Боб је остао на стражи. Целе ноћи преседео је сав напрегнут, али се ништа није догодило. Одржавао је ватру која је бацала лелујаву светлост на две торбе у којима се налазило 20.000 долара у злату.

СМРТ ВРЕБА СА ДРВЕТА

Зора је почела да се пробија кроз грање високог дрвећа када је Боб пробудио другове. Доручковали су у тишини, још под утиском изненадне Сенове смрти.

— Вас двојица крените полако напред, а ја ћу се сакрити у жбуње и сачекати да видим ко нас прати — наредио је Боб и повео свога коња дубље у шуму.

Барнс и Ки појахаше коње, а Боб се сакри у жбуњу. Чекао је више од једног часа, али се нико није појавио. Разочаран, мамузнуо је коња и пожурио за друговима. У подне су се зауставили да се мало одморе и нешто презалогаје.

— На мене је ред за стражу — рече Барнс, узе торбу са храном и пође стазом одакле су дошли.

Прошао је један час и Боб је мало одспавао јер је намеравао да опет стражари следеће ноћи. Протегао се, зевнуо и затим узео пушку и кренуо да потражи Џона. Полако и опрезно се кретао кроз шуму. Пазио је да никаквим шумом не ода своје присуство. Ишао је тако десетак минута погледа упртог у жбуње. Једног тренутка је подигао поглед. Угледао је прво чизме, а затим и Џонево тело како се њише обешено конопцем о грани.

Када су се улогорили пете вечери, Боб је био задовољан местом које је изабрао. Био је то пропланак у пречнику око сто метара оивичен густом шумом. Боб је знао да ће ова ноћ бити пресудна. Јер, сутра ће већ моћи да заноће на неком ранчу, а прекосутра ће стићи у град где ће купити стадо.

СТРАЖАР — ЛУТКА

На средини пропланка су запалили велику ватру. Боб је хтео да нежељеним гостима покаже где се налазе. Чим су вечерали, донео је доста сувог грања и положио га крај ватре. Затим је скинуо капут и шешир и направио лутку коју је покрио ћебетом... Слично је учинио и са Кијевим капутом и шеширом. Изгледело је као да Ки седи погурен крај ватре и да је заспао на стражи.

— Узми пушку и брзо за мном — шапну Боб и пожури међу дрвеће.

Чекали су веома дуго. Тек пред зору у близини се зачу пуцкетање гранчица. Боб муну Кија и овај му даде знак да је и он чуо. Чекали су готово не дишући.

Дведесетак метара од њих из шуме изронише две прилике. Кретале су се нечујно, погурено и са пушкама у левој руци. Полако и опрезно су се примицали ватри. Одједном један од њих замахну руком. Оштрица ножа севну на светлости ватре и свом снагом се зари у леђа лутке стражара.

Боб је устао и повикао:

— Руке увис! Држимо вас на нишану!

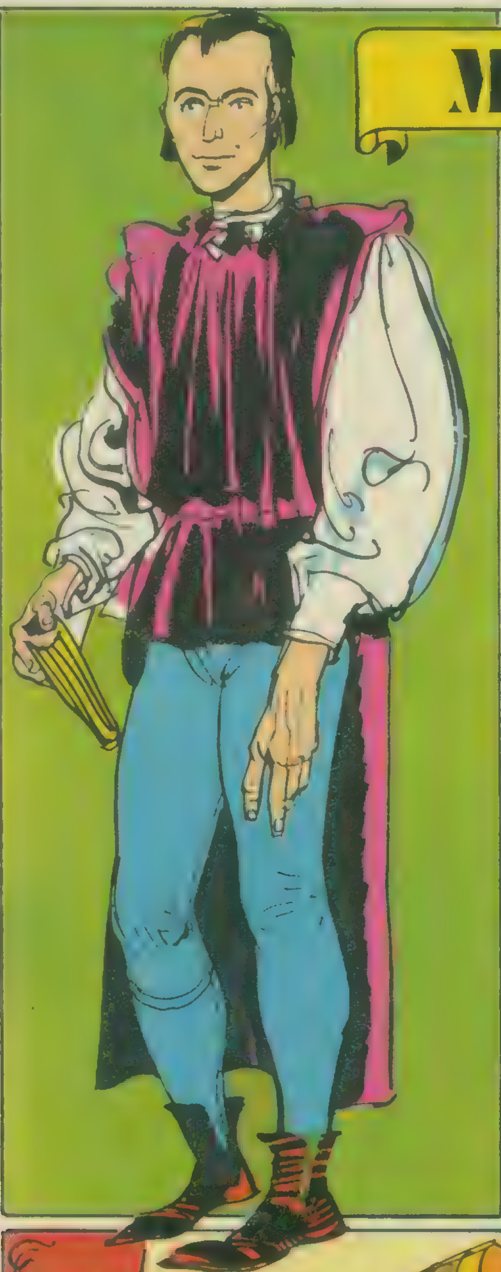
Његов глас је одјекнуо пропланком и разбио ноћну тишину. Али, изненађење је трајало само тренутак. Један разбојник се бацио према Бобу и из његове руке полете нож. Боб је успео да начини корак у страну и да истовремено повуче обарач. Разбојник се стропоштао без речи у траву, али је други већ нанишанио на Боба. Ки је био бржи: његова пушка грмну, разбојник се пресамити и паде.

На пропланку је завладала тишина.

Зора је ушла у шуму када су Боб и Ки појахали коње и кренули даље. Само неколико сати јахања делило их је од града.

П. З.

МАКИЈАВЕЛИ (1469-1527)

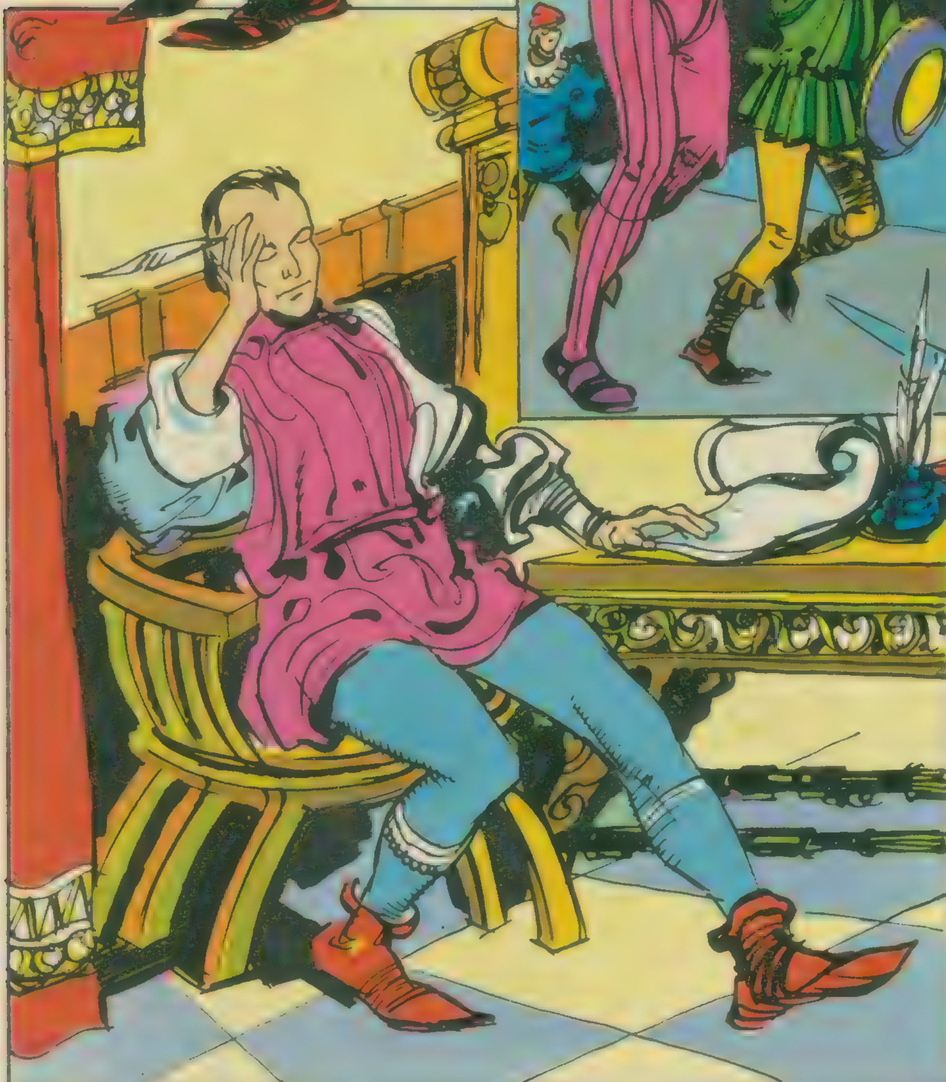

БИО ЈЕ ПОЛИТИЧАР, ПИСАЦ И ИСТОРИЧАР, АЛИ ЈЕ СВЕТУ ВИШЕ ПОЗНАТ ПО ИЗРЕЦИ »ЦИЉ ОПРАВДАВА СРЕДСТВО«

Двадесетих година 16. века сељаци из Сан Кашана, удаљеног десетак километара од италијанског града Фиренце, готово сваког поподнева седели су у сеоској крчми са једним човеком који је својим градским изгледом одударао од њих. Јутра је проводио у шуми ловећи дроздове а предвече се повлачио у своју кућу на великом имању у коју нико није имао приступа. Тајанствени становник села био је, у ствари, Николо Макијавели, који је ту потражио уточиште када су га флорентински владари Медичи избацили из службе и протерали. Дане прогонства користио је за писање књижевних дела од којих су многа ушла у историју. Тих, за њега дугих вечери и ноћи, настала су његова најважнија дела: „Владалац“, „Разговори“, „О ратној вештини“, „Мандрагола“

Макијавели је био један од највећих умова свог времена. У својим политичким списима он је човек ренесансе и родољуб који тежи за ослобођењем и уједињењем Италије. Био је антипапист и антифеудалац, један од првих грађанских мислилаца који је „почео да на државу гледа људским очима и да њене законе изводи на основу разума, и искуства, а не теологије“. У свом делу „Владалац“ дао је свој идеал „новога владара“ оправдавајући све његове методе у борби да заведе и одржи апсолутну монархију без обзира на то да ли ће тај циљ постићи законом, поткупљивањем или силом, па чак и убиствима. По његовом мишљењу за добро домовине све је допуштено. Његови принципи чија је срж „циљ оправдава средство“, рођени у време када се Макијавели борио за уједињење Италије а против разних ситних интереса, ушли су касније у основне норме буржоаског морала прихватајући као култ грубу силу и вероломство. Отуда и долази израз — макијавелизам.

МАТЕ ПАРЛОВ:

БАТИНЕ КОЈЕ СЕ ПАМТЕ

ТУКАО МЕ

— Никад не бих постао првак света да нисам наишао на опасног пекара из Осијека — признао је Парлов »Забавнику« по повратку са Кубе.

О томе ко је био најтежи противник нашем најуспешнијем боксеру свих времена Мати Парлову у току његове десетогодишње каријере, стручњаци не могу да се сложе.

— Брауске — сматра спортски новинар Радивоје Марковић. — Био је то тренутак неопрезности, али остаје чињеница да га је Немац нокаутирао . . .

— Без дискусије, то је Кариља — тврди др Матић који је пратио нашу репрезентацију у Хавану, а исто то мисли и судија Данило Ивановић, председник Боксерског савеза Југославије.

Мој најтежи противник није био ниједан од ове двојице! — каже Мате. — Ни Тарасенко, ни Пољак Гортат, ни Каратајев, како неки пишу. Откако сам први пут ушао у ринг, па до данас, за мене је најтежи остао један Југословен и „батине" које сам добио од њега никад нећу [illegible]ти.

ШАМПИОНЧИЋ

Први пут срео сам се са Владом Премушом 1966. Знао сам да је те године постигао велики успех — постао је првак земље у средњој категорији, али га се нисам плашио. И ја сам у последње време низао победу за победом, истина над неким мање познатим али за мене важним боксерима, па сам се већ некако осећао као „шампиончић".

Из супротног угла ринга процењивао сам свог противника. Типично боксерско лице (ја сам тада још имао „свој" нос који ће ми касније удесити један Италијан), приближно исте висине као и ја, исте тежине, дужине руку. Али, чим је одјекнуо гонг и он започео да удара, свака се сличност изгубила. Разликовали смо се много и то, на жалост, на моју штету.

Осјечка публика, наравно, навијала је за свог такмичара, али њему то није било ни потребно као што мене не би спасло ни да је цела Пула у дворани. Ударао је чисто, тачно и јако. Ја — што сам боље умео и могао. Како је то изгледало најбоље се види по томе што ме је судија у трећој рунди дисквалификовао. Боксовао сам сувише широко, „прљаво" како ми то кажемо.

И поред пораза, моји из клуба били су задовољни. На крају крајева, био сам млад такмичар, још нисам напунио ни осамнаест година. Ни ја сам нисам имао разлога да се љутим на себе. Издржао сам на ногама, чак сам се и супротставио старијем и искуснијем противнику. Али, задовољан нисам био.

Осетио сам колико мало знам о боксу и то ме је болело више од удараца.

Парлов се вратио кући узнемирен. Наставио је да тренира и једва чекао реванш. Али, кад су Осјечани стигли у Пулу, доживео је горко разочарење. Опет иста прича, опет пораз. Премуш је победио, овог пута на поене.

НЕ ТРПИМ ПОРАЗЕ

— Чини ми се чак да сам боксовао слабије него први пут — уздише Мате данас, осам година после пораза. — И раније сам губио мечеве, па се нисам секирао. Приписивао сам то незнању и неискуству, а осим тога нисам ни помишљао да будем најбољи. Тек сада сам то пожелео. А шта сам знао: „Корак напред, руке горе, боксуј". Нисам умео да се измакнем, да избегнем ударце и много шта друго. Једном речју, Премушу нисам дорастао.

Међутим, нисам се обесхрабрио. Почео сам да тренирам и то сасвим другачије него тада.

. . . Касније, пролазници на пулској Риви заустављали су и освртали се за двојицом младића мислећи да се туку. Не, то су Мате и његов клупски друг Никола Мудровчић тренирали. Једним паром рукавица јер Мате још није имао своје. То „спаринговање" био је само део тренинга. Сваког јутра, чим сване, њих двојица трчали су од Николине куће на обали до оближње шумице. Тамо и натраг неколико пута уз све могуће и немогуће вежбе.

— Пењи се на оно стабло — говорио ми је Никола и сам се пентрао на друго. И тако до изнемоглости. Учио сам неке нове ствари: дисање, координацију покрета, стицао спретност, еластичност. Ојачао сам, постао издржљивији а то су приметили и моји противници које сам све редом тукао.

А ипак, Премушу нисам могао ништа: на трећем сусрету, било је то изборно

ПЕТ ПУТА!

такмичење за Балканијаду, победа је опет припала њему! Моје самоуздање било је непријатно уздрмано, али нисам одустао од битке. Морам пронаћи где грешим! Морам доскочити његовој снази и вештини.

ШКОЛА ЗА ПРАВИ БОКС

Целе те године упорно сам учио. Исправљао сам своје слабости, трудио се да што више личим на Премуша који је био „фајтер", прави борац, снажан, јаког ударца. Од њега ми је и остало да не волим боксере који беже, задају ниске ударце, мотају се. И, чим бих нешто ново научио, журио сам да изађем на „поправни испит" код Премуша.

Али, и четврти пут сам пао. Опет ме је тукао.

Нисам га ни тада мрзео, само ме је нервирало што је бољи и то ме је вукло на пред и дало ми нову снагу. Тренирао сам озбиљно и дисциплиновано и за ту годину највише научио и напредовао. У том јуришу збрисао сам све противнике редом, али Премуш је и даље за мене био недостижан. Победио ме је и у следећем сусрету. Значи, пет пута узастопце!

Као врхунац мојих напора да прескочим препреку која се звала Владо Премуш, постао сам 1967. првак државе у средњој категорији. Био сам срећан, али бих много више волео да сам уместо тога победио тврдог Осјечанина!

Ту није крај приче о дуелу два храбра борца.

Касније су Парлов и Премуш имали више пута прилике да опробају ко је јачи. Мате је већ имао иза себе освојену сребрну медаљу на европском првенству у Букурешту 1969. и многе друге успехе. Четири пута укрстили су рукавице и сваки пут судија је подигао руку Мате Парлова.

Ипак, кад се укупно узме, Премуш води са 5:4!

— Нека, није ми жао — каже Парлов. — Он је за мене био велики а и сад мислим да је велики боксер.

А ШТА КАЖЕ ПРЕМУШ?

— Истина је да сам у то време био јак. Као пекар за једну ноћ месио сам 200 до 300 килограма теста и отуд ми снага у рукама.

Мате се добро сећам. Није био пријатан. Повучен у себе, само ћути и трпи. Тако упорног човека нисам срео! После наше прве борбе, морао је да затражи помоћ у осјечкој болници. Други би на његовом месту оставили бокс, а он је дошао следећи и следећи пут... Морао је да успе!

Што се мене тиче, у боксу нисам урадио све што сам могао, али нисам имао ни услове. Сад сам запослен као шофер, имам стан и не могу ни на шта да се пожалим. Добро живим. Боксујем још за „Борово" и ускоро ћу имати опроштајни меч у Панчеву.

Мислио сам да ме је Мате заборавио. Драго ми је што ме се баш он сетио и то не као некадашњег шампиона државе и Балкана него као колеге боксера.

В. Симљанић

ВАШАР СА 7 КОНТИНЕНАТА

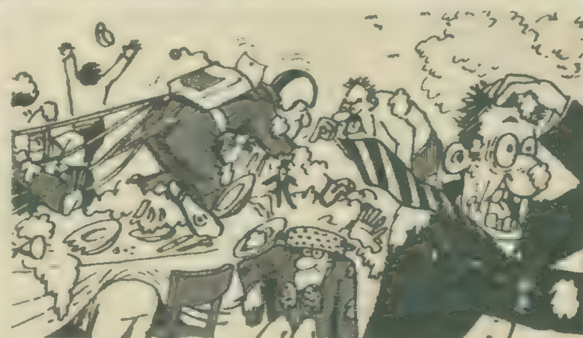

ТРЕБА ЗНАТИ ИСТОРИЈУ: *„Модел нове женске обуће за лето оригиналног облика, који сам израдио после дугог размишљања и скицирања, бесрамно ми је украла фабрика обуће „Селин" — изјавио је представницима штампе познати париски модни креатор Андре Куреж. Међутим, када се обратио суду тражећи да фабрика „Селин" обустави производњу ових ципела а њему да плати одштету од 75 хиљада франака, доживео је велико разочарање. Суд је одбио његов захтев с образложењем да су исту такву обућу израђивали још у старом Риму пре две хиљаде година.*

У КОЖИ НИЛСКОГ КОЊА: *Последњих година екипа познатог океанографа Жак-Ив Кустоа снимила је неколико десетина филмова о животињама које живе потпуно или делимично у води. Снимање таквих филмова захтева велику вештину и бескрајно стрпљење, што Кустоовим друговима не недостаје. Ипак, кад је требало приступити снимању филма о нилским коњима, нашли су се пред тешким проблемом: како се под водом приближити тим огромним животињама? Нилски коњи су на први поглед питоми, али када се разбесне треба их се добро чувати. Решење је нађено тек после дугог договарања. Сниматељ — а то је био Кустоов син Филип — треба да се увече у гумену и надувану „кожу" лажног нилског коња и да се помеша с правим животињама. Камера је била постављена у глави гумене „животиње", а снимало се кроз један отвор на „носу".*

Тако је на језеру Тангањики снимљен изузетно леп документаран филм о животу нилских коња.

НЕЖЕЉЕНИ РЕКОРД: *Приликом падобранских скокова оцењује се тачност приземљења. На тлу се нацрта круг и сваки падобранац настоји да се спусти у саму његову средину. То је желео и Лари Гоулд који се спремао да скочи у близини Денвера, у америчкој савезној држави Колораду. Међутим, тек што је Гоулд искочио из авиона захватила га је јака ваздушна струја и однела далеко од узлетишта. Најзад се несрећни падобранац спустио, али не на земљу већ на велику свадбену трпезу постављену на зеленој ливади која је припадала једној фарми. Сватови би му можда и опростили што је пао на постављен сто да ногама није упао тачно у — огромну свадбену торту!*

DIK BROWNE

ХОГАР СТРАШНИ

ЛАВОВИ У АВИОНУ

Када су око осам часова ујутру 15. јула 1966. године узлетели са аеродрома у Франкфурту, пилоти Паул Вурман и Макс Шомен-Бергер нису ни слутили да ће то бити најдраматичнији лет у њиховом животу.

Тридесетак минута касније, управо док су надлетали Белгију и приближавали се Ламаншу, два осмомесечна мужјака лава, Олаф и Перси, и четворомесечна женка Мала Шиба, успели су да покидају жичану мрежу свог кавеза, смештеног у репу авиона.

Не знајући шта се дешава позади, капетан Вурман је препустио команде другом пилоту Максу Бергеру и спокојно се завалио у фотељу.

ДОК ЈЕ БЕРНЕР СА СЕКИРОМ У РУЦИ ГРОЗНИЧАВО ПРАТИО СВАКИ ПОКРЕТ ЛАВОВА, ВУРМАН ЈЕ ПОЧЕО ДА КРУЖИ НАД БРИСЕЛОМ.

ПАУЛ, НЕ МРДАЈ!

Стрелица на висиномеру показивала је 6000 метара када је двадесет петогодишњи Макс осетио да се нешто врзма око његових ногу. Знајући да осим њега и Вурмана нема никог у авиону, зачуђено је погледао доле. Дах му је застао од ужаса кад је угледао Малу Шибу која га је несташно вукла за панталоне! У првом тренутку није веровао својим очима. Како ли је, до ђавола, успела да изађе из кавеза, кад су неколико пута проверили катанце.

Док је укочено зурио у лавицу, кроз главу му је као муња синула мисао да се по авиону сигурно шетају и Олаф и Перси.

Још се није опоравио од првог изненађења када је иза леђа зачуо бесно фрктање. Окренувши се полако угледао је два пара сјајних жутих очију које су га нетремице гледале. За разлику од Мале Шибе, Олаф и Перси нису нимало доброћудно изгледали.

Знајући да лавови прате сваки његов покрет, Бергер је покушао да упозори капетана авиона. Узалуд. Вурман није ни слутио шта се иза њега догађа и безбрижно је гледао кроз прозор.

Опрезно подигавши руку, Макс је принео микрофон устима и прошаптао:

— Паул, не мрдај! Лавови су иза нас.

Запрепашћени Вурман се окренуо и угледао разјапљене чељусти двојице мужјака. Шапе су им биле крваве. Вероватно су их озледили док су кидали жичану мрежу кавеза. Изгледало је као да ће сваког тренутка скочити јер нису били ништа мање уплашени од двојице пилота, тим више, били су опасни. Парализсан од страха Паул је зачуо Бергеров глас:

— Преузми команде! Покушаћу да их натерам да се врате у кавез.

ИГРА НЕРАВА

Док је Вурман поново преузимао команде, Макс је опрезно скидао сигурносни појас. Осећао је на леђима поглед узнемирених животиња док је дизао руку ка секири за случај пожара, причвршћеној за зид изнад његове главе.

Чврсто држећи дршку секире, устао је и окренуо се ка лавовима. Они су га неколико тренутака гледали нетремице, као да одмеравају снагу, а онда устукнули корак. Сантиметар по сантиметар, Бергер је наставио да им се приближава, док му је срце убрзано тукло.

Мала Шиба схватала је све ово као игру. Скочивши на Бергерову фотељу, незаинтересовано се чешала шапом. Олаф и Перси су чучали нервозно ударајући репом по поду.

Бергер је очекивао напад. Низ лице су му се сливале грашке зноја. Знао је да су Паулови и његови изгледи да се спасу мали.

У међувремену, Вурман је успоставио радио-везу са аеродромом у Бриселу и затражио дозволу за слетање.

— Три лава се налазе у кабини! — рекао је.

Белгијски контролор лета, који је у први мах мислио да се Вурман шали, упитао је:

— Зашто их не сместиш у резервоар за гориво, уместо што им дозвољаваш да се несметано шетају по кабини?

Избезумљени Вурман је заурлао у микрофон:

— Луфтханса 513. Пријављујем принудно слетање! Три лава се налазе у кабини. Молим дозволу за слетање!

ОПАСНО ОПУШТАЊЕ

Док је Бергер са секиром у руци, грозничаво пратио сваки покрет лавова, Вурман је почео да кружи над Бриселом. Хладан зној цурио му је низ кичму када је кљун авиона управио ка земљи. Плашио се да ће нагло пропадање подстакнути лавове на напад.

Сваког тренутка Олаф и Перси су постајали све нервознији. Потмуло су режали и претећи подизали шапе према Бергеру, али су се повлачили чим би он замахао секиром према њима.

Мала Шиба се завукла у кавез и радознало посматрала шта се догађа.

„Ако само један од њих скочи, биће то крај", размишљао је Макс. „Можда бих и успео да са једним изађем на крај али са двојицом сигурно нећу".

Питао се шта ли ради, до ђавола, тај Паул, зашто већ једном не слети?

Неколико секунди касније осетио је лагани потрес. Авион је додирнуо писту управо у тренутку када се један од лавова спремао да скочи. Уплашен наглим кочењем, застао је оклевајући. Бергер је то искористио и снажно залупио врата између кабине и ходника у који су се лавови повукли.

— Брзо! Искачи — довикнуо је Паул и у два скока се нашао крај прозора на својој страни кабине.

Чим су Вурмен и Бергер скочили на писту, ватрогасци који су у међувремену стигли пребацили су преко авиона огромну мрежу, плашећи се да би лавови могли да побегну кроз прозор. Из авиона је допирала дивља рика. Звери су покушавале да се ослободе. Било је много муке док су зоолози успели да им убризгају инјекције за успављивање.

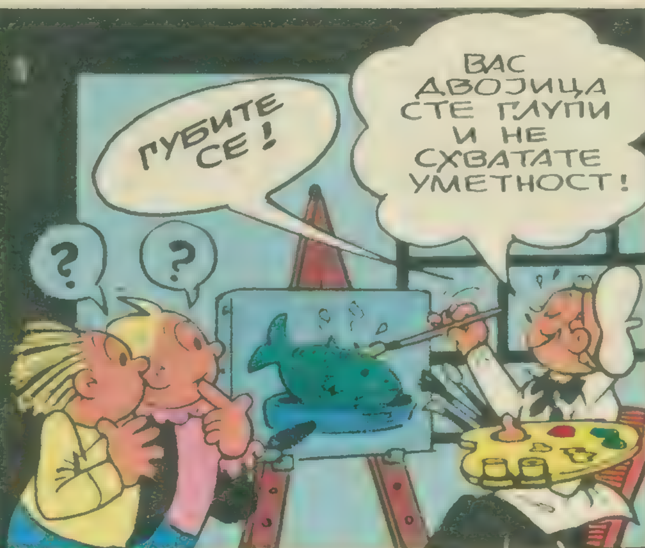
Кад су се повратили од страха, Вурмен и Бергер су по подне наставили пут ка Лондону. И, мада су лавови беспомоћно лежали у кавезу, појачаном гвозденим шипкама, двојица пилота су с олакшањем одахнули тек када су опасни терет предали на лондонском аеродрому.

Исте вечери три младунчета, која је маркиз Бат добио од етиопског цара, слободно су шетала резерватом Лонглет.

П. З.

БИМ И БУМ

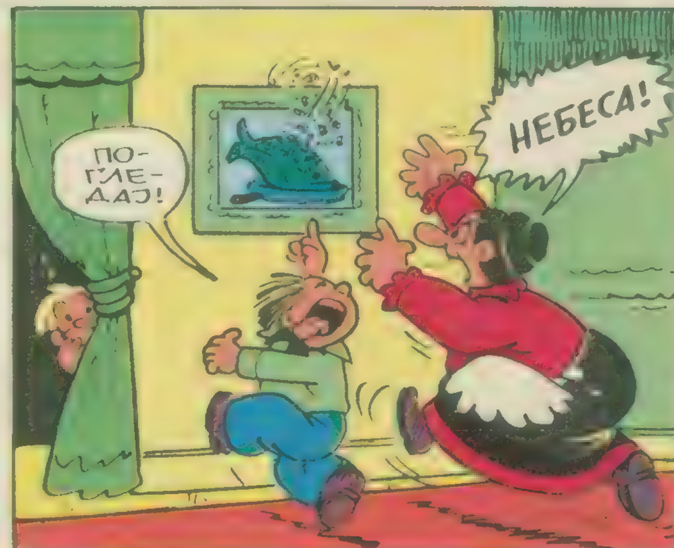
JOE MUSIAL

ШРАФКО

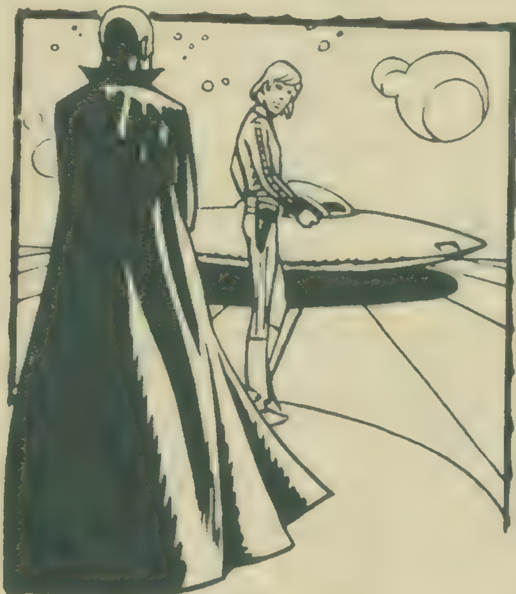

Дошао је из далеког свемира. Мудрац му је наредио да остане на **Земљи** и да се бори против свих који могу да угрозе мир на њој и другим планетама...

Изненада су се сви теле-визијски екрани на Земљи затамнили. Затим се чула пријатна музика и појавиле су се играчице нагo-/вешта-вају-ћи

Његово порекло је морало да остане тајна. Његово име је:

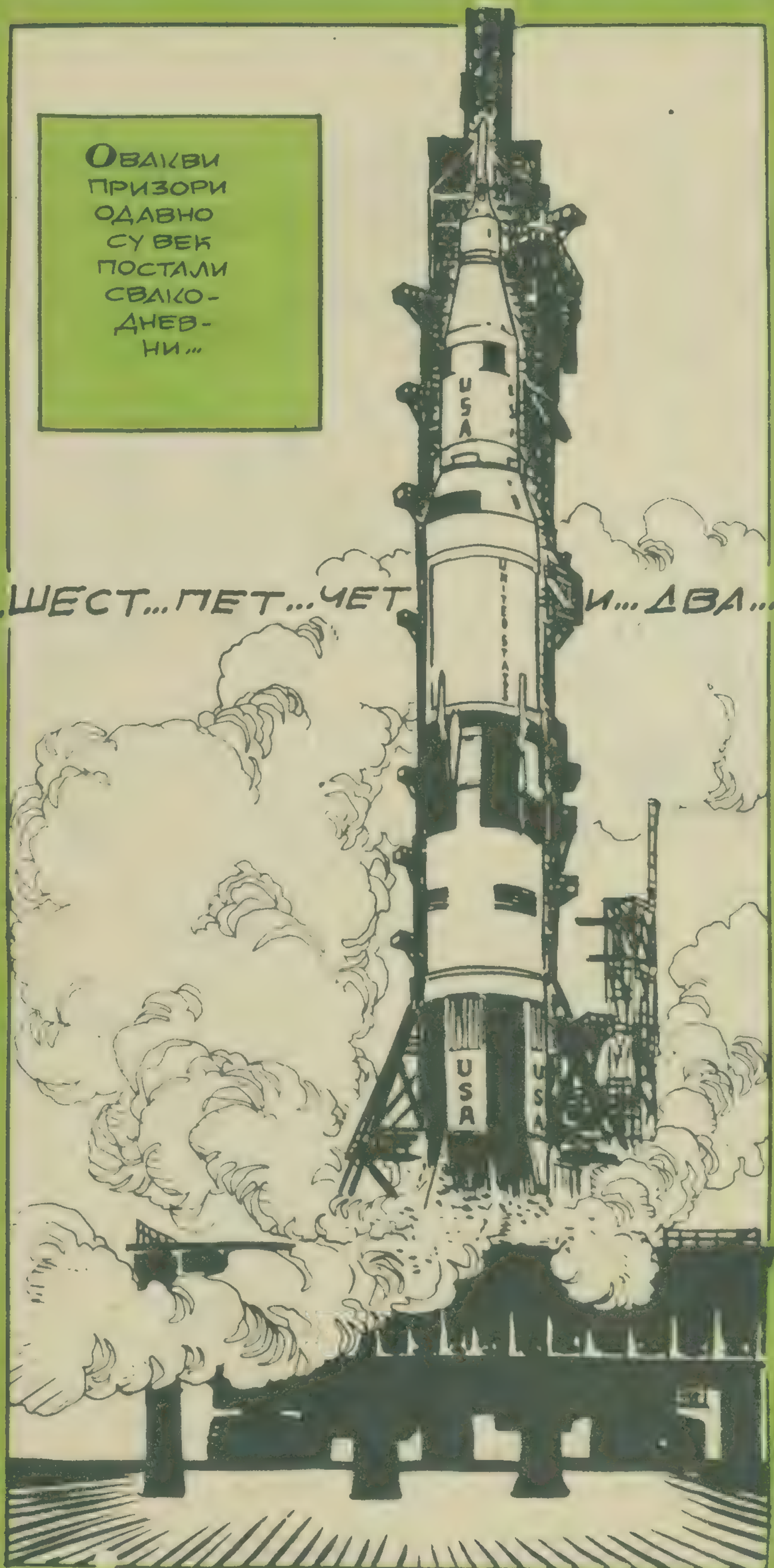
Прекинути шоу

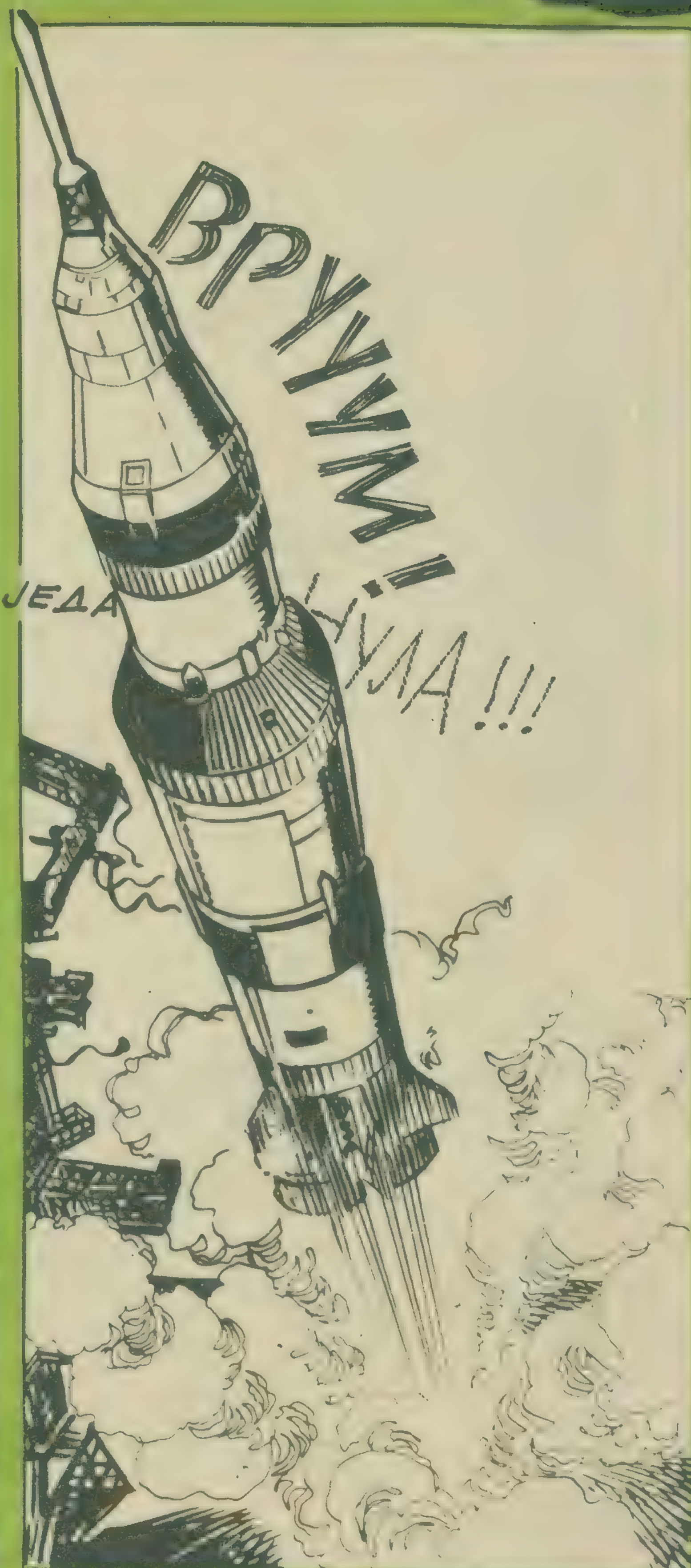

MANEL

1192

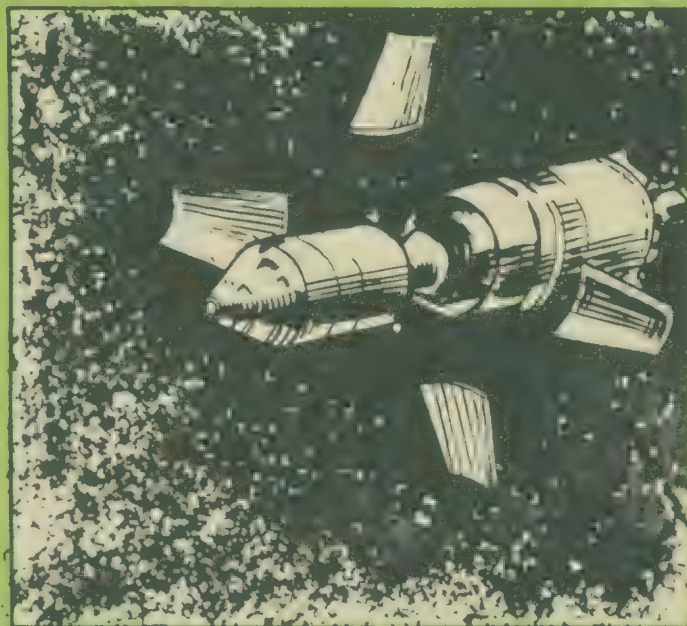
1

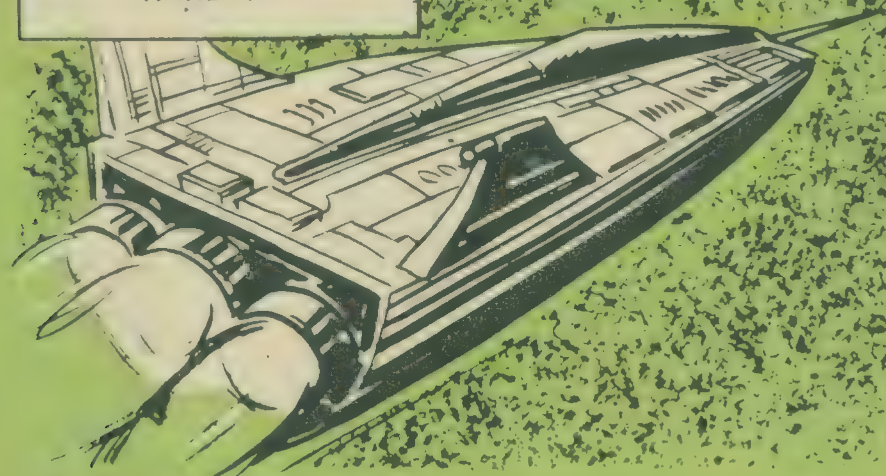

ОВАКВИ ПРИЗОРИ ОДАВНО СУ ВЕК ПОСТАЛИ СВАКО-ДНЕВ-НИ...
USA
UNITED STATES
...ШЕСТ... ПЕТ... ЧЕТ
USA
USA

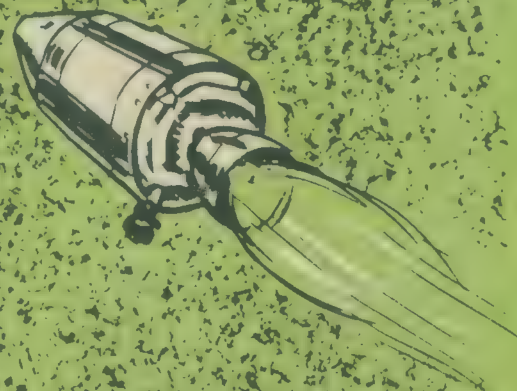

И... ДВА... ЈЕДА
ВРУУМ!
НУЛА!!!

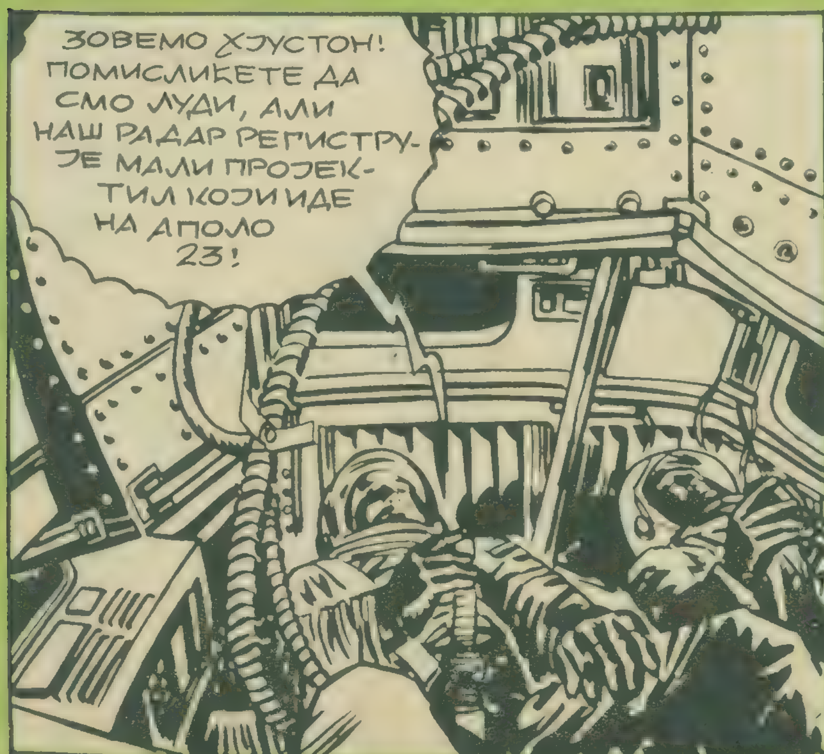

СВЕ ЈЕ У РЕДУ, МОМЦИ!
2

ЈАСНО ДА ЈЕ СВЕ У РЕДУ! КОСМИЧКИ БРОДОВИ СУ ДАНАС СИГУРНИЈИ ОД ЛИФТОВА!

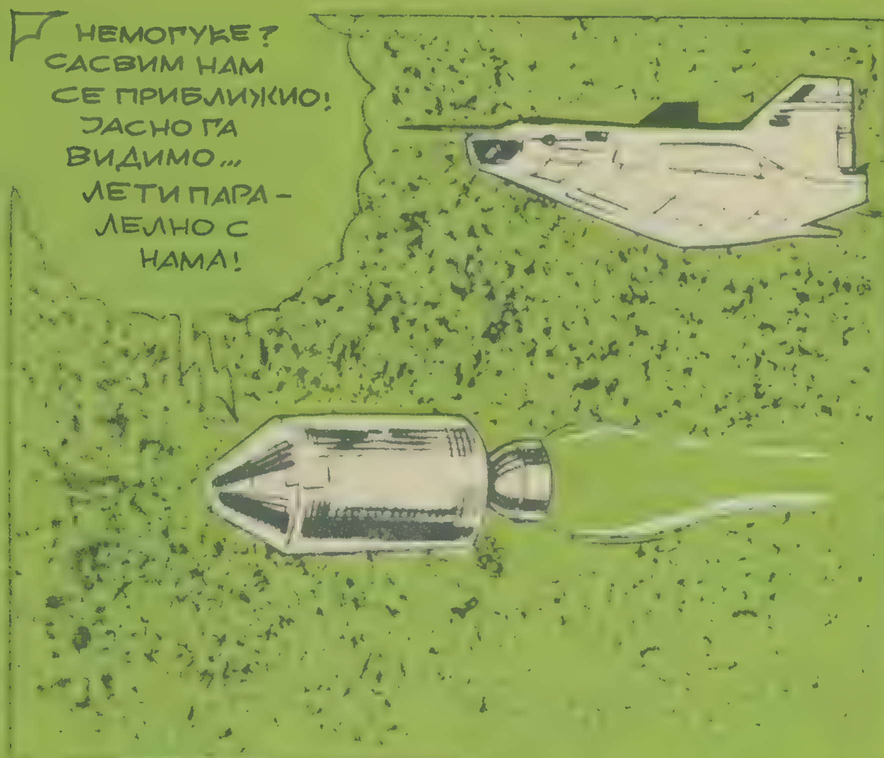

ДОК СУ СЕ КОСМОНАУТИ ПО ОБИЧАЈУ ШАЛИЛИ, РАКЕТА ИХ ЈЕ НОСИЛА ПРЕМА ПРЕДВИЂЕНОЈ ОРБИТИ...

АЛИ, ИЗНЕНАДА СЕ НЕШТО ДОГОДИЛО. ЊИМА У СУСРЕТ ДОЛАЗИЛА ЈЕ ДРУГА РАКЕТА...

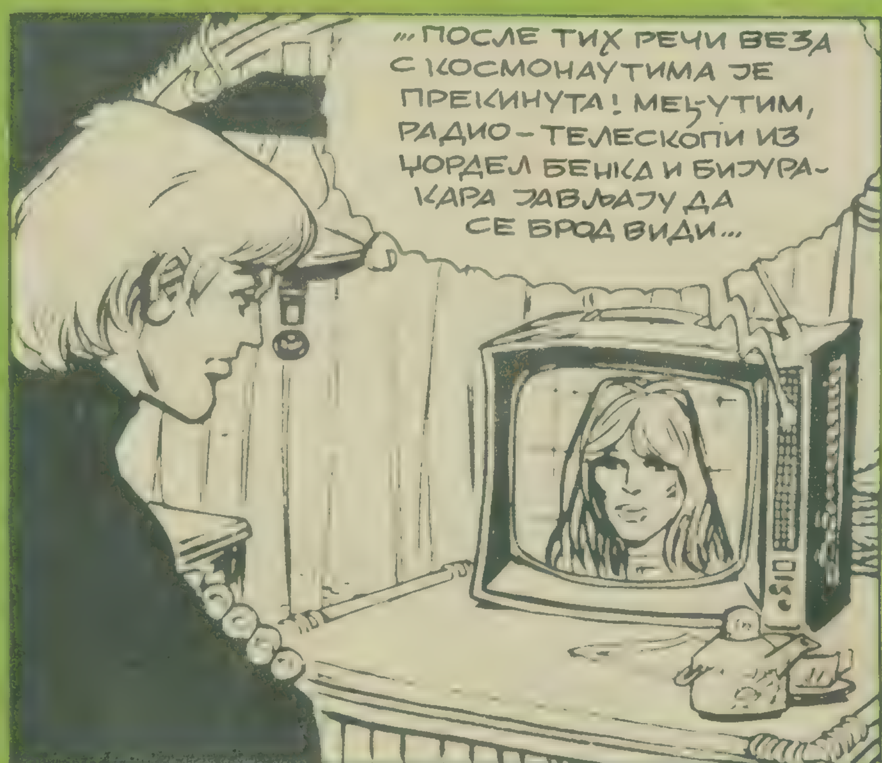

ЗОВЕМО ХЈУСТОН! ПОМИСЛИЋЕТЕ ДА СМО ЛУДИ, АЛИ НАШ РАДАР РЕГИСТРУЈЕ МАЛИ ПРОЈЕКТИЛ КОЈИ ИДЕ НА АПОЛО 23!

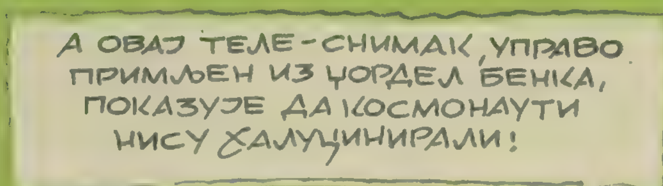

НЕ МИСЛИМО ДА СТЕ ЛУДИ, АЛИ ТО ШТО ЈАВЉАТЕ ПОТПУНО ЈЕ НЕМОГУЋЕ!

НЕМОГУЋЕ? САСВИМ НАМ СЕ ПРИБЛИЖИО! ЈАСНО ГА ВИДИМО... ЛЕТИ ПАРА-ЛЕЛНО С НАМА!

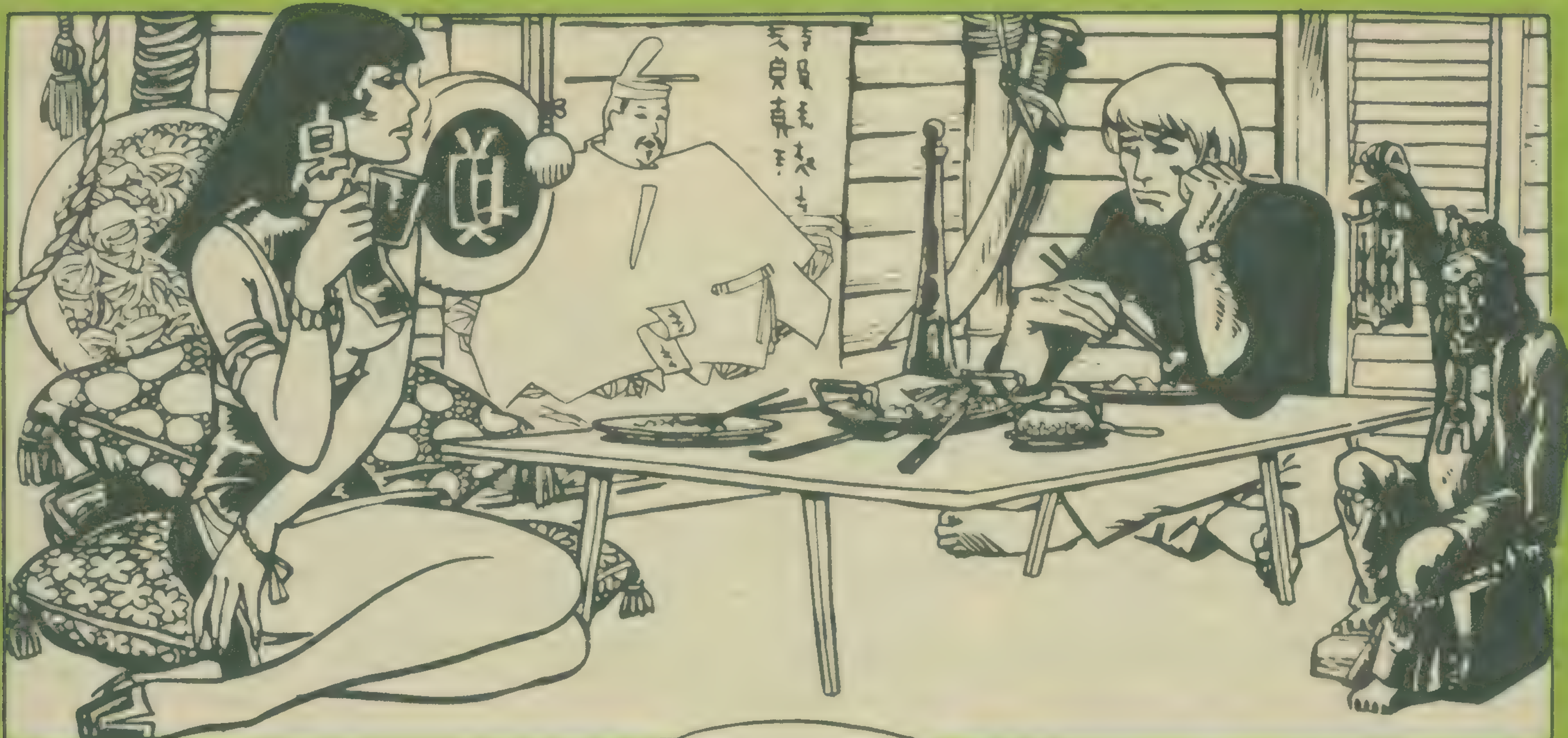

ПРИЛАЗИ НАМ... САД СЕ СПОЈИО С НАМА... ЗАЛЕПИО СЕ ЗА АПОЛО 23!

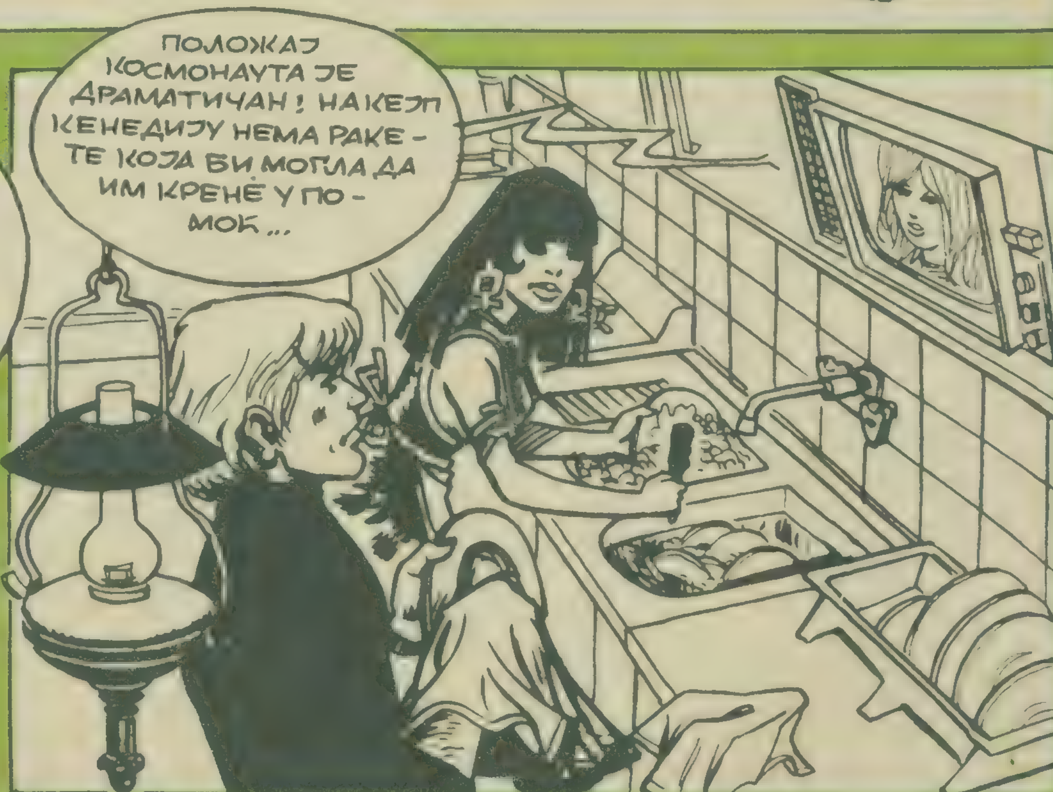

...ПОСЛЕ ТИХ РЕЧИ ВЕЗА С КОСМОНАУТИМА ЈЕ ПРЕКИНУТА! МЕЂУТИМ, РАДИО-ТЕЛЕСКОПИ ИЗ ЏОРДЕЛ БЕНКА И БИЈУРА-КАРА ЈАВЉАЈУ ДА СЕ БРОД ВИДИ...

А ОВАЈ ТЕЛЕ-СНИМАК, УПРАВО ПРИМЉЕН ИЗ ЏОРДЕЛ БЕНКА, ПОКАЗУЈЕ ДА КОСМОНАУТИ НИСУ ХАЛУЦИНИРАЛИ!

ДЕЛТА! ОХЛАДИЋЕ СЕ ПЕКИНШКА ПАТКА! А СПРЕМИЛА САМ ЈЕ НА МАНДАРИНСКИ НАЧИН!
ОДМАХ ДОЛАЗИМ, ЛУ!

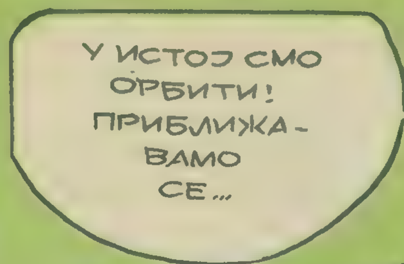

ДРАГИ! ПА ТИ НИШТА У УСТА НИСИ СТАВИО!
У ПРАВУ СИ, ЛУ? УЗНЕМИРИЛЕ СУ МЕ ТЕ ВЕСТИ! СТАЛНО МИСЛИМ НА ТЕ БЕСПОМОЋНЕ МОМКЕ...

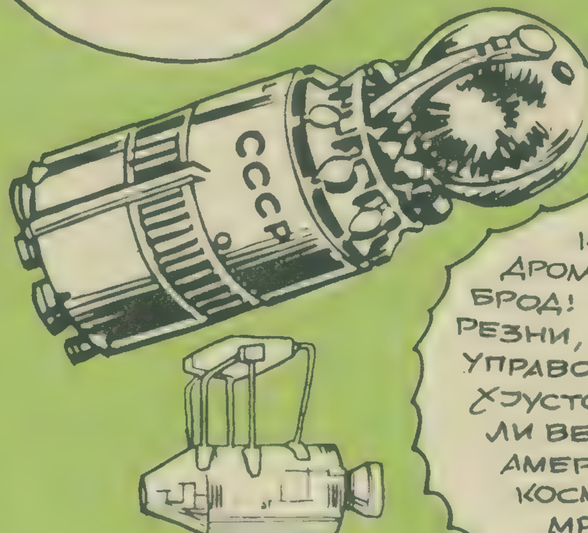

ПОЛОЖАЈ КОСМОНАУТА ЈЕ ДРАМАТИЧАН! НА КЕЈП КЕНЕДИЈУ НЕМА РАКЕТЕ КОЈА БИ МОГЛА ДА ИМ КРЕНЕ У ПОМОЋ...

СРЕЋОМ, СОВЈЕТСКИ САВЕЗ ПОНУДИО ЈЕ ПОМОЋ! ПРЕ НЕКОЛИКО ТРЕНУТАКА ЛАНСИРАН ЈЕ БРОД ИЗ БАЈКОНУРА...

УВЕК УПОТРЕБЉАВАЈ ТАЈ ДЕТЕРЏЕНТ, ЛУ... ОД ЊЕГА СУ ТИ РУКЕ ТАКО МЕКЕ...
САМО ПРИЧАШ... ДА БИ МЕ ЗАВАРАО! НЕ СКИДАШ ПОГЛЕД С ТЕЛЕВИЗОРА!

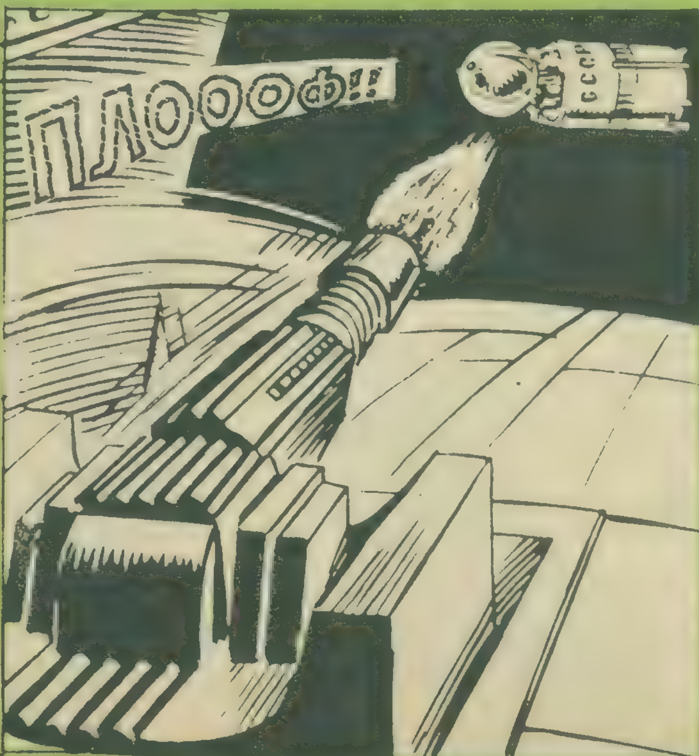

ЗОВЕМО КОСМОДРОМ! ЗОВЕМО КОСМО-ДРОМ! ВИДИМО АПОЛО 23!
СССР
СССР

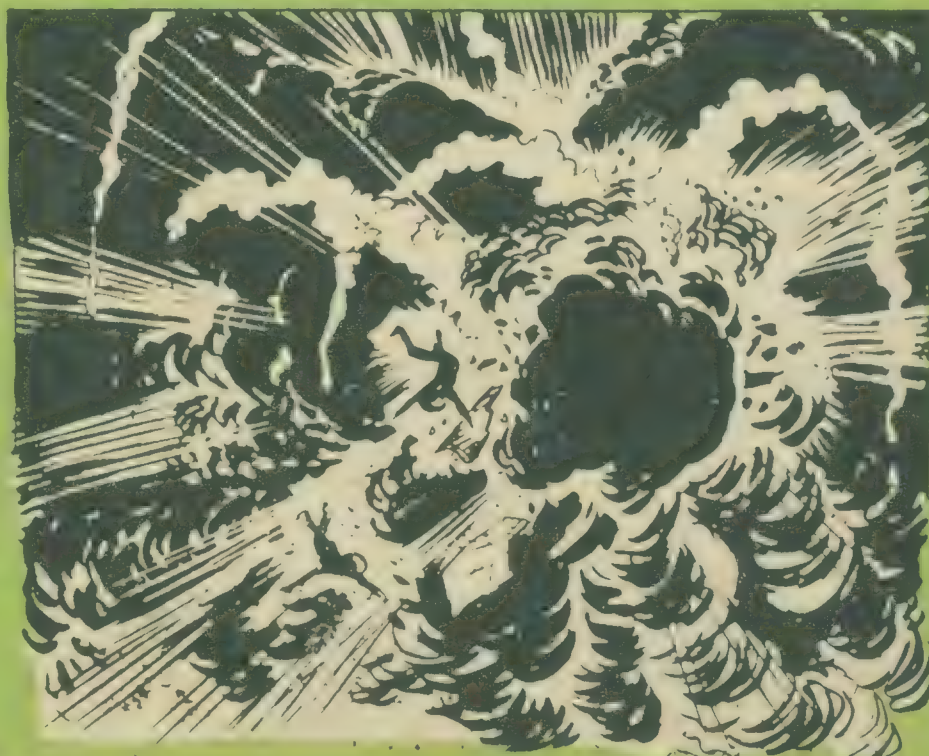

У ИСТОЈ СМО ОРБИТИ! ПРИБЛИЖА-ВАМО СЕ...

СССР
КОСМО-ДРОМ ЗОВЕ БРОД! БУДИТЕ ОП-РЕЗНИ, ДРУГОВИ! УПРАВО СМО ИЗ ХЈУСТОНА ПРИМИ-ЛИ ВЕСТ ДА СУ АМЕРИЧКИ КОСМОНАУТИ МРТВИ!

ВИДИ-МО НЕОБИЧАН ПРЕДМЕТ ПРИ-ЛЕПЉЕН УЗ КАП-СУЛУ! ПОДСЕЋА НА ПАУКА...ИЛИ МЕТАЛНУ ХОБОТ-НИЦУ! НАИЗ-ГЛЕД ЈЕ БЕ-ЗОПАСАН...

ИЗ ЊЕГА СЕ САДА НЕШТО ПОМАЉА... ПОДСЕЋА НА ТОП...

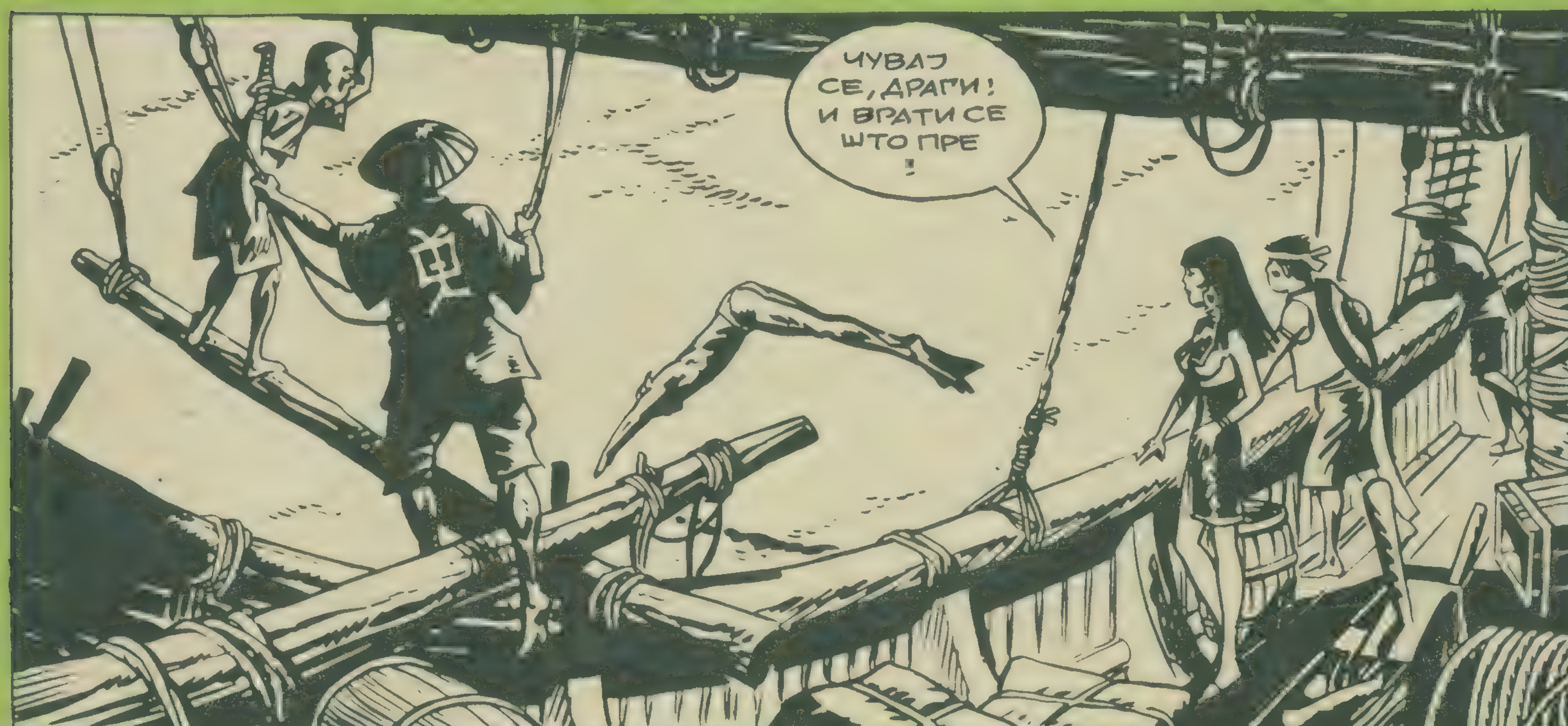

ПЛОООФ!!
СССР

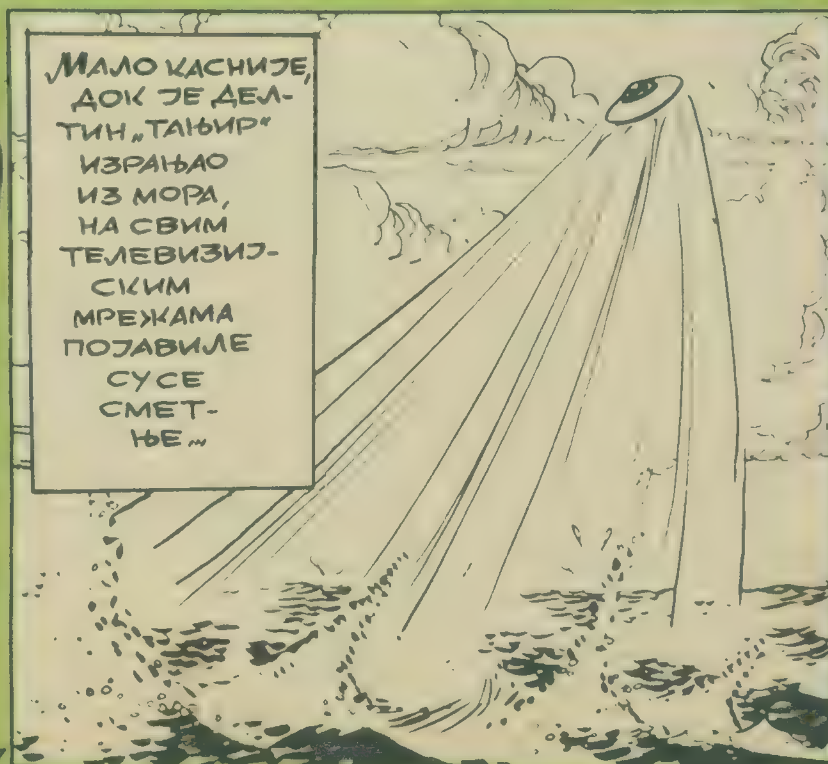
6

НЕСРЕЋА ЈЕ БИЛА ПОТПУНА...

АЛИ, ДЕЛТА!
ЖАО МИ ЈЕ, ЛУ... АЛИ МОРАМ ДА ИДЕМ! ИЗА ОВЕ НЕСРЕЋЕ КРИЈЕ СЕ НЕШТО СТРАШНО! ЗНАШ ДА МИ ЈЕ ДУЖНОСТ...

ЧУВАЈ СЕ, ДРАГИ! И ВРАТИ СЕ ШТО ПРЕ!

ПОСЛЕ УДЕСА СОВЈЕТСКОГ И АМЕРИЧКОГ БРОДА ЈЕДИНО МОЈ „ЛЕТЕЋИ ТАЊИР" МОЖЕ ДА ДОСТИГНЕ ТУ ВИСИНУ...

МАЛО КАСНИЈЕ, ДОК ЈЕ ДЕЛТИН „ТАЊИР" ИЗРАЊАО ИЗ МОРА, НА СВИМ ТЕЛЕВИЗИЈСКИМ МРЕЖАМА ПОЈАВИЛЕ СУ СЕ СМЕТЊЕ...

ШТА ЈЕ С ТЕЛЕ-ВИЗОРОМ?
ЗАР БАШ САД... КАД ЈЕ НАЈИНТЕРЕ-САНТНИ-ЈЕ!

ДРАГИ ГЛЕДАОЦИ, ИЗВИЊАВАМО СЕ ЗБОГ ОВОГ ПРЕКИ-ДА! ГОВОРИ ВАМ СФИНГА!

НАДАМ СЕ ДА ЋЕ ВАС И МОЈ ШОУ ЗАБА-ВИТИ!

ЧУЛИ СТЕ ЗА ПОСЛЕД-ЊЕ ДОГАЂАЈЕ У СВЕМИ-РУ! ОНИ СУ ДОКАЗ МОЈЕ МОЋИ! УПОЗОРА-ВАМ ВАС: СВЕ ШТО СЕ БУДЕ ПРИБЛИЖИ-ЛО АПОЛУ 23, БИО ТО БРОД С ПОСА-ДОМ ИЛИ ТЕЛЕДИ-РИГОВАНА РАКЕТА, БИЋЕ УНИШТЕ-НО!
RA-TA-TA-TAT

А ЗНАТЕ ЛИ ЗАШТО?

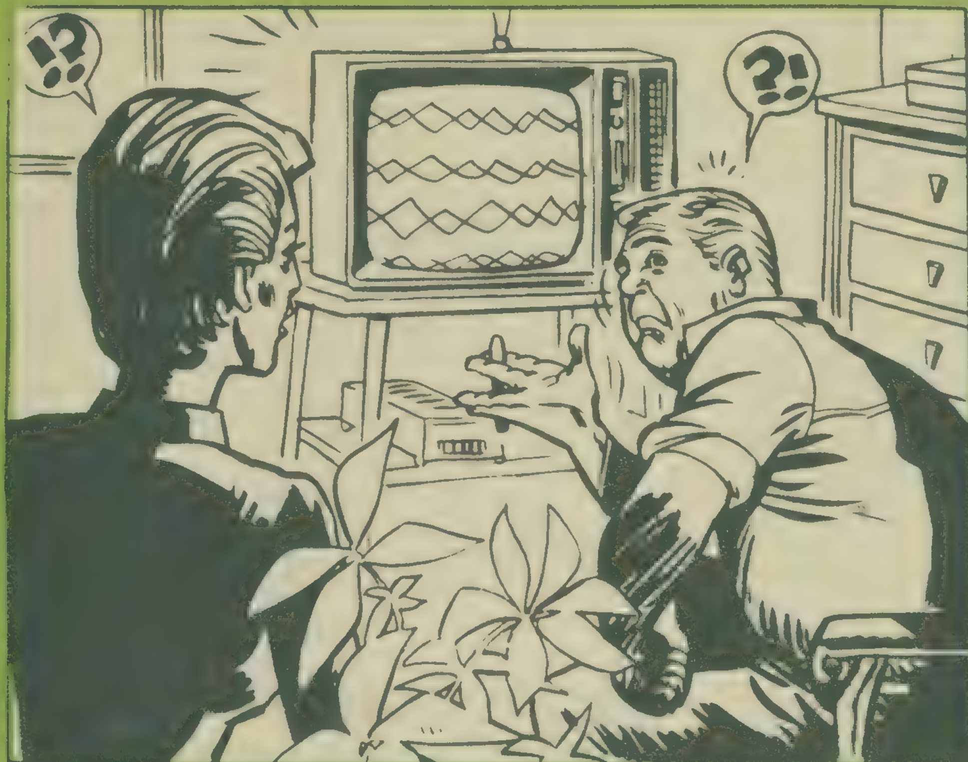
ЗАШТО? ЗАШТО? ЗАШТО? ЗАШТО? ЗАШТО? ЗАШТО? ЗАШТО?

ЗАТО ШТО ЈЕ ПРЕДМЕТ КОЈИ СЕ СПОЈИО С БРОДОМ КОЈИ КРУЖИ ОКО ЗЕМЉЕ-АТОМСКА БОМБА!

АТОМСКА! АТОМСКА! АТОМСКА! АТОМСКА! АТОМСКА!

БАЦИЋУ ЈЕ НА НЕКИ ОД НАЈВЕЋИХ ГРАДОВА НА СВЕТУ АКО ДО СУТРА УЈЕДИЊЕНЕ НАЦИЈЕ НЕ ПРИСТАНУ ДА МИ ИСПЛАТЕ 300 МИЛИОНА ДОЛАРА...

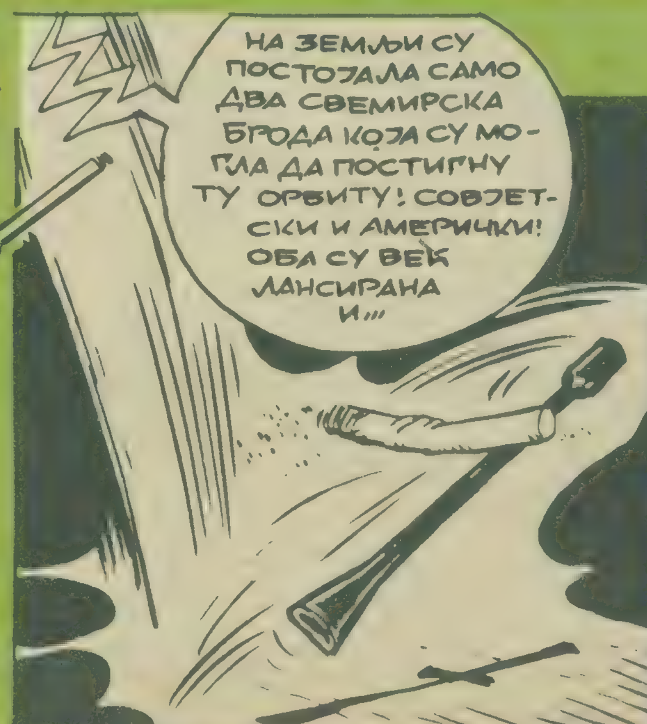
ДОЛАРА! ДОЛАРА! ДОЛАРА! ДОЛАРА! ДОЛАРА! ДОЛАРА!

!?
?!

ПРЕКИНИ-
ТЕ! ЕМИСИЈА
ЈЕ
ЗАВРШЕ-
НА!

ДИВНО! ФАНТАСТИЧ-
НО! СЈАЈНИ
СТЕ, ГОС-
ПОДАРИ-
ЦЕ!
ЦВЕЋЕ!
ЦВЕЋЕ ЗА НАШУ ГОСПО-
ДАРИЦУ!
ЦВЕЋЕ
И
ДИЈАМАН-
ТИ!
ЖИВЕ-
ЛА!

ГОСПОДАРИЦЕ!
ИЗ КОНТРОЛНЕ
СОБЕ ЈАВЉАЈУ
ДА СЕ НЕИДЕН-
ТИФИКОВАНА
ЛЕТЕЛИЦА
ПРИБЛИЖАВА
АПОЛУ 23!
НЕМО-
ГУЋЕ!

НА ЗЕМЉИ СУ
ПОСТОЈАЛА САМО
ДВА СВЕМИРСКА
БРОДА КОЈА СУ МО-
ГЛА ДА ПОСТИГНУ
ТУ ОРБИТУ! СОВЈЕТ-
СКИ И АМЕРИЧКИ!
ОБА СУ ВЕК
ЛАНСИРАНА
И...

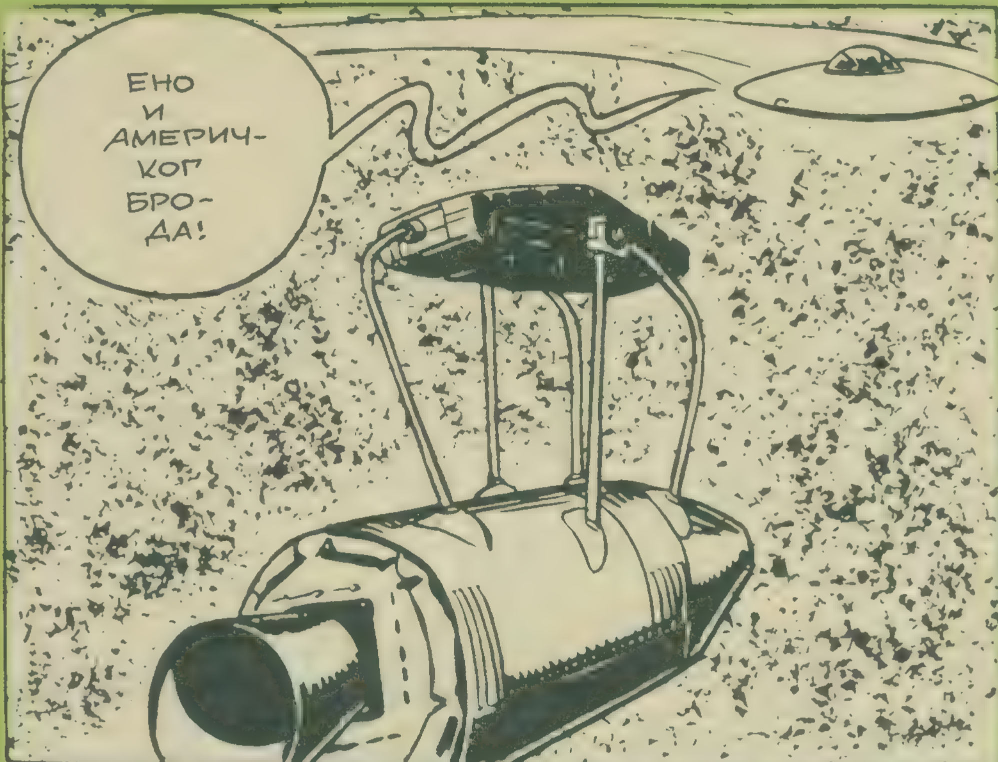

БЕЗ ОБЗИРА ШТА ЈЕ, ТА ЛЕТЕЛИЦА МОРА БИТИ УНИШТЕНА... ИПАК, ВОЛЕЛА БИХ ДА ЗНАМ ЧИЈА ЈЕ!

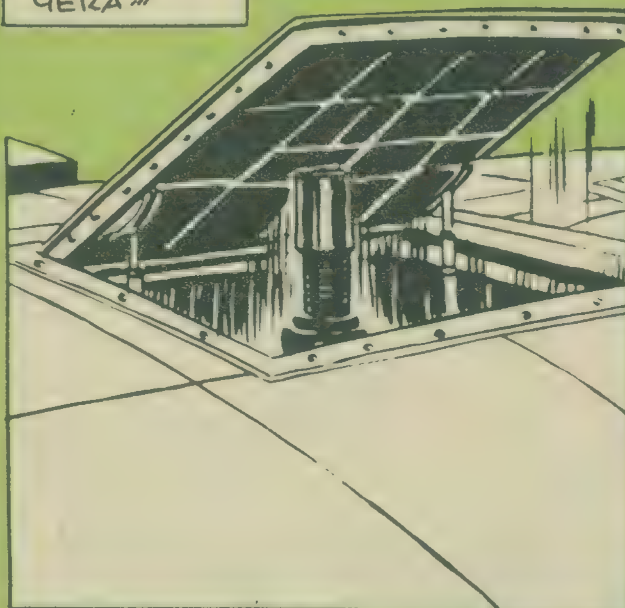

ИЗВИЊАВАМО СЕ НАШИМ ГЛЕДАОЦИМА ШТО НЕ МОЖЕМО ДА ИМ ОБЈАСНИМО КО СЕ И КАКО УБАЦИО У НАШУ РЕДОВНУ ЕМИСИЈУ! ВЕРОВАТНО ЈЕ ТО НЕЧИЈА НЕСЛАНА ШАЛА...
ШАЛА! ТО КАЖУ ДА БИ СПРЕЧИЛИ ПАНИКУ!

ОПЕТ СФИНГА! А ЈА САМ МИСЛИО ДА ЈЕ МРТВА!

ОХ! АКО СЕ НЕ ВАРАМ ТО СУ ОСТАЦИ РУСКОГ БРОДА!

ЕНО И АМЕРИЧКОГ БРОДА!

ДЕЛТА НИЈЕ НИ СЛУТИО ШТА ГА ЧЕКА...

ВРАААААНГ
ШТА ЈЕ ТО?

НЕВЕРОВАТНО! ПУН ПОГОДАК У НЕПОЗНАТУ ЛЕТЕЛИЦУ... А ОНА СЕ НИЈЕ РАСПАЛА!
ПУЦАЈ ПОНОВО, ИДИОТЕ!
БОНГ

ДЕЛТИН ЛЕТЕЋИ ТАЊИР ПОНОВО СЕ ЗАТРЕСАО...
КЛАНК

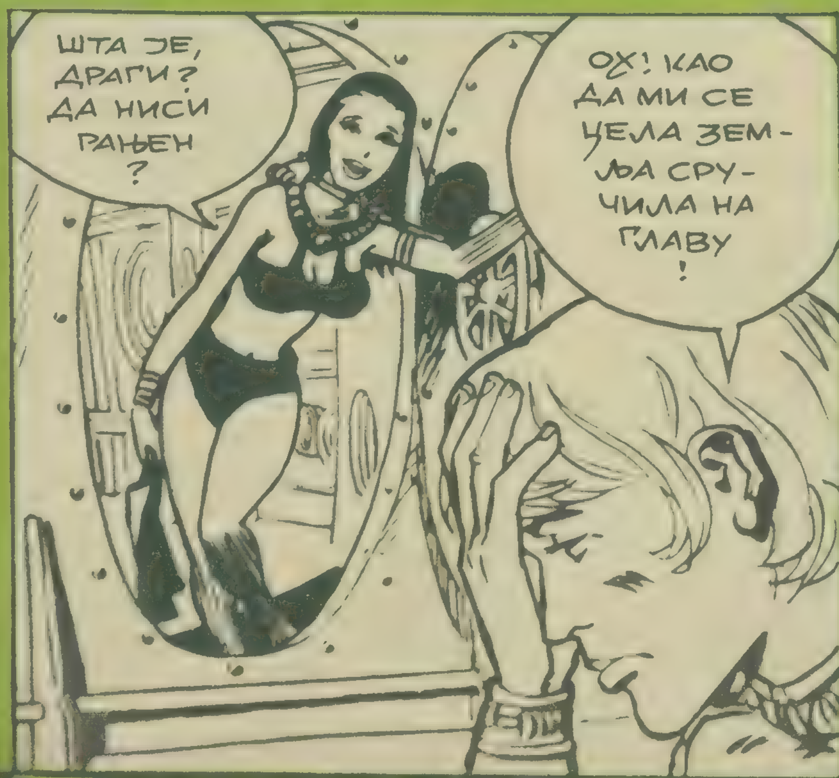

ГОСПОДАРИЦЕ, ПРИПРЕМИЛЕ СМО ТИ ВОДУ ЗА КУПАЊЕ СОРХИДЕЈАМА... ААХ!
НЕ САД!
ПАФ
ЛЕТЕЛИЦА ЈЕ УМАКЛА... САД ЈЕ ВАН НАШЕГ ДОМЕТА! НЕ РАЗУМЕМ!

ПИЛОТ ЛЕТЕЛИЦЕ БИО ЈЕ У НЕСВЕСТИ...

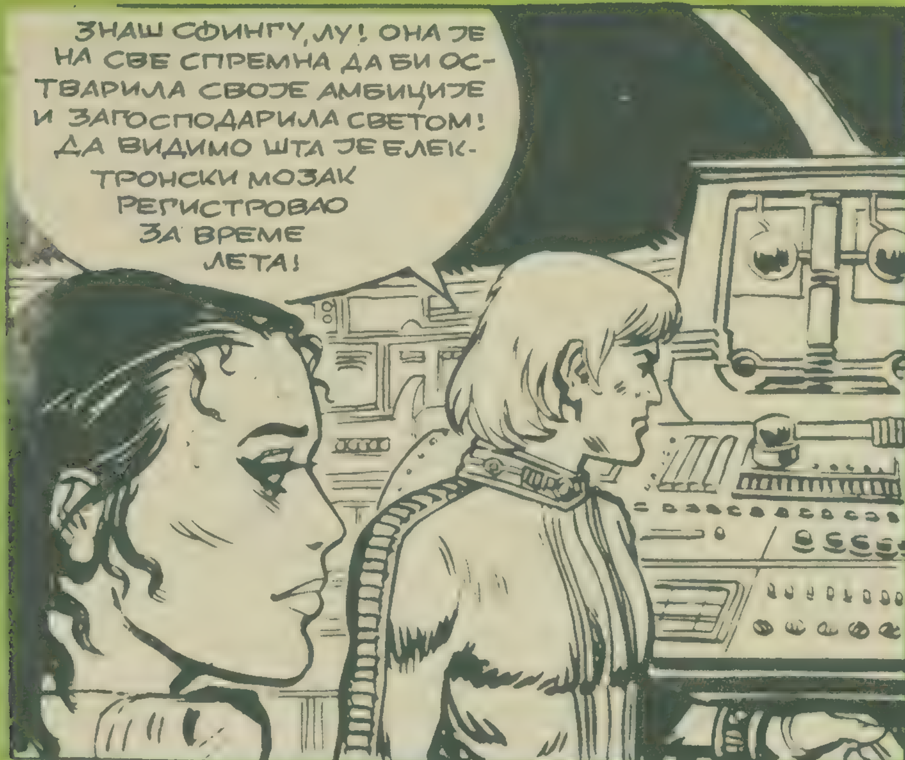

И ЗА ТО ВРЕМЕ ЕЛЕКТРОНСКИ МОЗАК КОЈИ УПРАВЉА „ТАЊИРОМ" ОДЛУЧИО ЈЕ ДА СЕ ВРАТИ НА ЗЕМЉУ...

КАПЕТАНЕ ЛУ! ЛЕТЕЛИЦА ЗЛАТОКОСОГ СЕ ВРАТИЛА!
ОХ! ДЕЛТА СЕ ВРАТИО!
13

ДЕЛТА! ДЕЛТА! ОДГОВОРИ МИ! ОХ, ДРАГИ... ШТА СЕ ДОГОДИЛО?

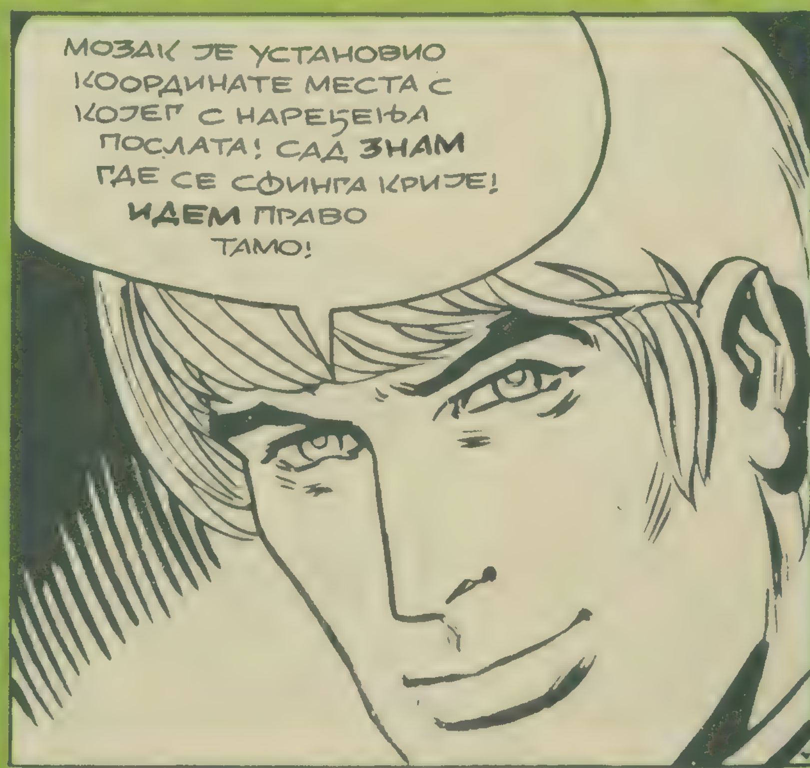

ЗНАШ СФИНГУ, ЛУ! ОНА ЈЕ НА СВЕ СПРЕМНА ДА БИ ОСТВАРИЛА СВОЈЕ АМБИЦИЈЕ И ЗАГОСПОДАРИЛА СВЕТОМ! ДА ВИДИМО ШТА ЈЕ ЕЛЕКТРОНСКИ МОЗАК РЕГИСТРОВАО ЗА ВРЕМЕ ЛЕТА!

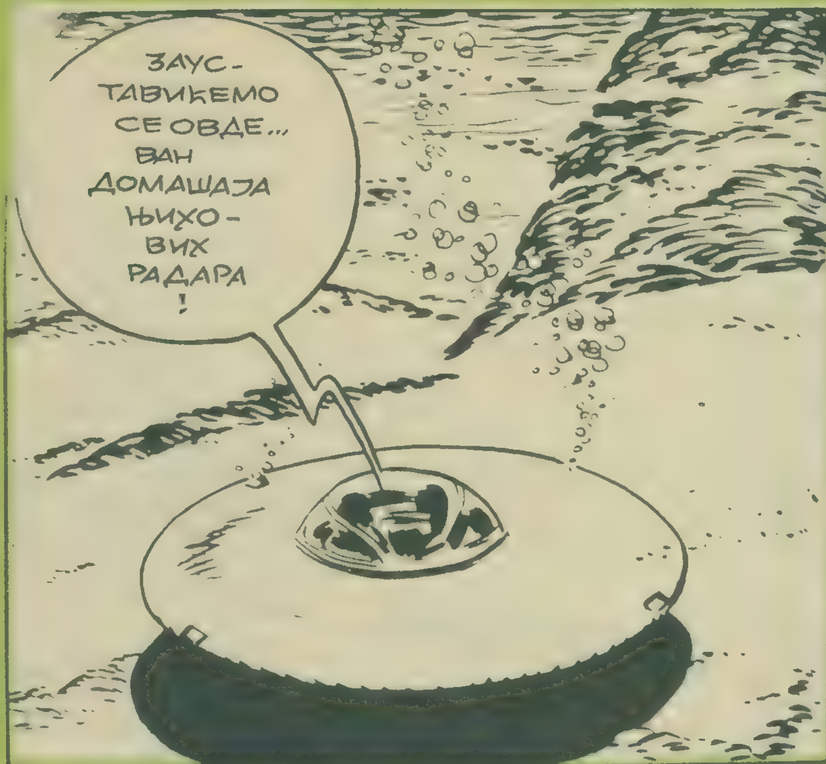

ДА ВИДИМО! ХММ... ОВО ЈЕ ВЕОМА ЗАНИМЉИВО!

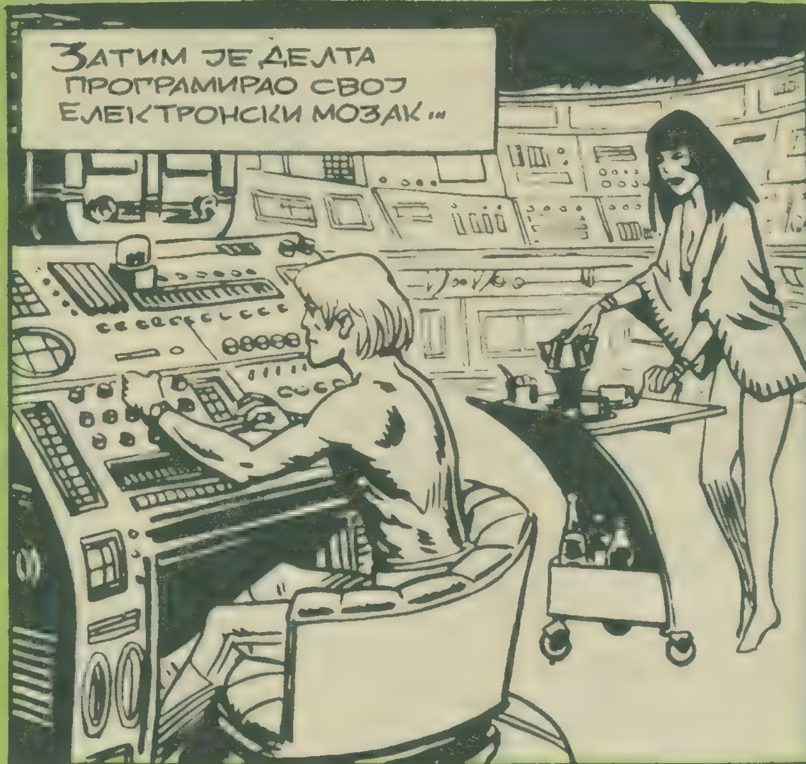

ПОГЛЕДАЈ РАДИОТЕЛЕГРАФСКА НАРЕЂЕЊА КОЈА ЈЕ ПРИМИЛА ОНА ЧУДНА СТВАР ШТО СЕ ЗАКАЧИЛА ЗА АПОЛО! НАРЕЂЕЊЕ ДА МЕ УНИШТИ!

МОЗАК ЈЕ УСТАНОВИО КООРДИНАТЕ МЕСТА С КОЈЕГ С НАРЕЂЕЊА ПОСЛАТА! САД **ЗНАМ** ГДЕ СЕ СФИНГА КРИЈЕ! **ИДЕМ** ПРАВО ТАМО!

МИСЛИШ... **ИДЕМО!** ЗАР НЕ?
ТАКО КАД МЕ ПОГЛЕДАШ ТИМ СВОЈИМ ДИВНИМ ОЧИМА... НЕ МОГУ НИШТА ДА ТИ ОДБИЈЕМ!
15

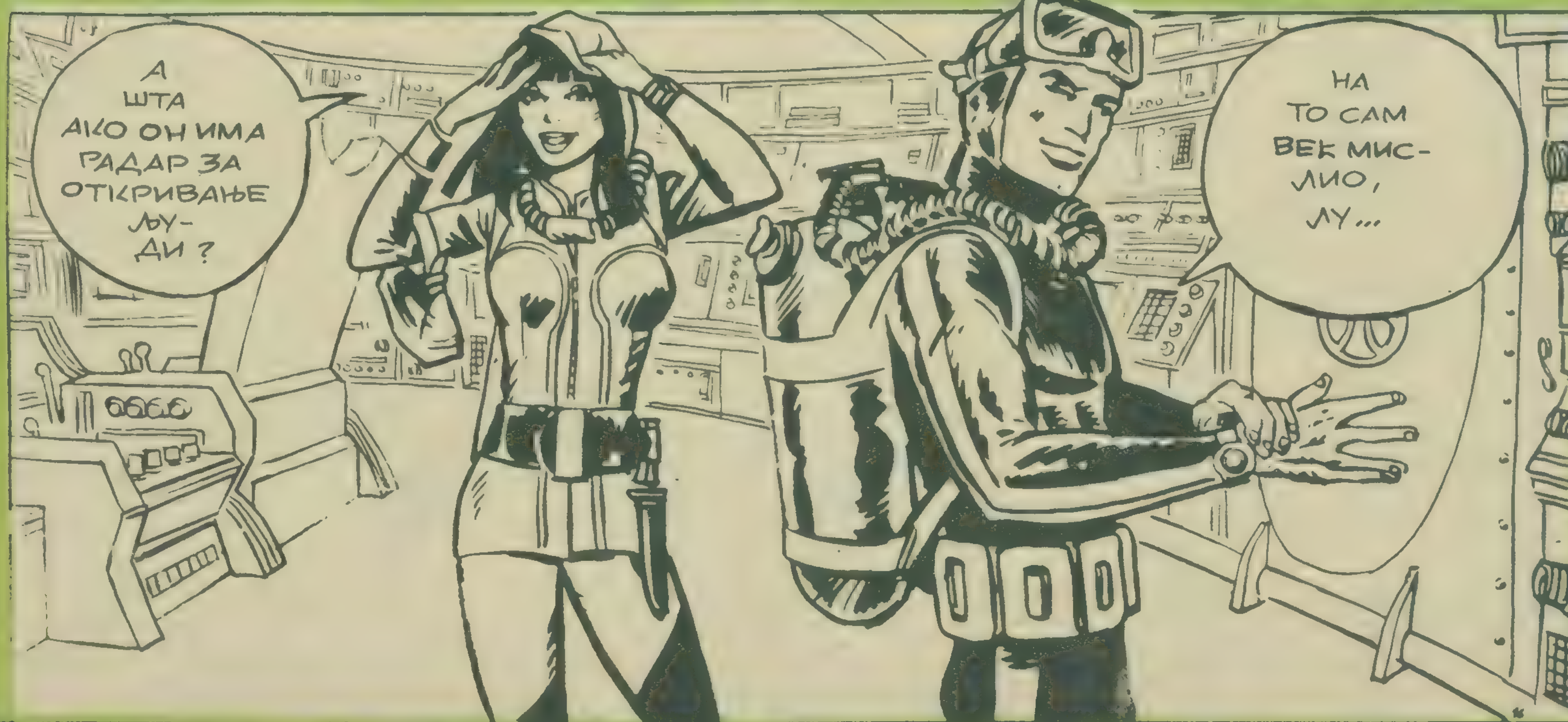

НЕКОЛИКО ЧАСОВА КАСНИЈЕ, ПОД МИРНОМ ПОВРШИНОМ МОРА...

ЗАУС-ТАВИЋЕМО СЕ ОВДЕ... ВАН ДОМАШАЈА ЊИХО-ВИХ РАДАРА!

ЗАТИМ ЈЕ ДЕЛТА ПРОГРАМИРАО СВОЈ ЕЛЕКТРОНСКИ МОЗАК...

КАД ЈЕ ЗАВРШИО ТАЈ ОБИМАН ПО-САО, НА ЊЕГОВОМ ЛИЦУ ПОЈАВИО СЕ ОСМЕХ ЗАДОВОЉ-СТВА...

НАМЕРАВАШ ДА СЕ ЊЕНОМ СКРОВИШТУ ПРИБЛИЖИМО ПЛИВАЈУЋИ? ЗАР НЕ?

А ШТА АКО ОН ИМА РАДАР ЗА ОТКРИВАЊЕ ЉУ-ДИ?
НА ТО САМ ВЕЋ МИС-ЛИО, ЛУ...

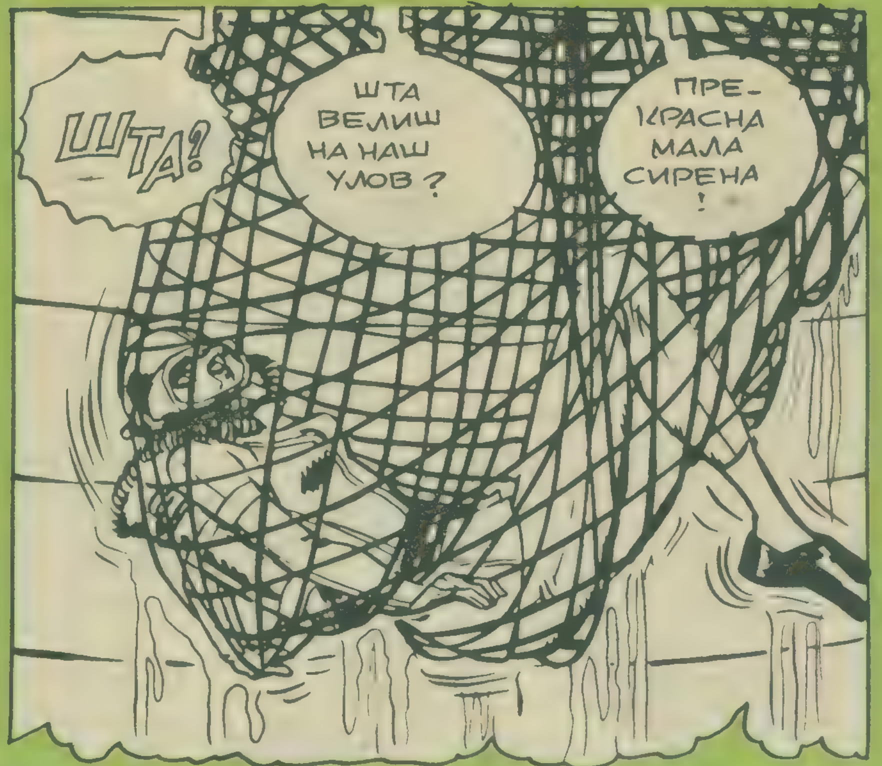
НИ-
КАКАВ
РАДАР НАС
НЕ МОЖЕ ОТ-
КРИТИ У
ЈАТУ ДЕЛ-
ФИНА!

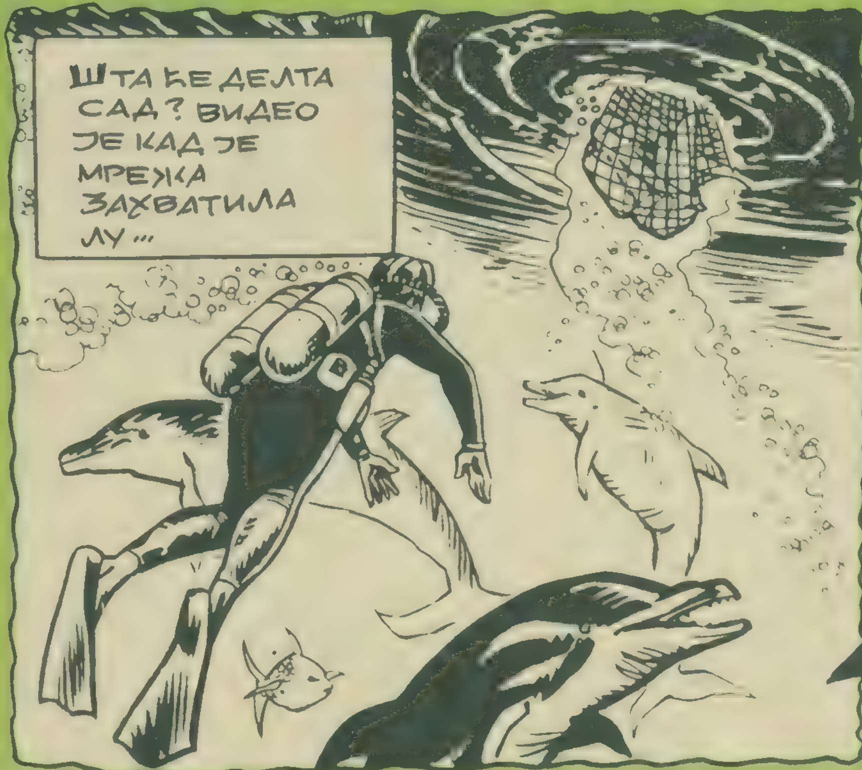

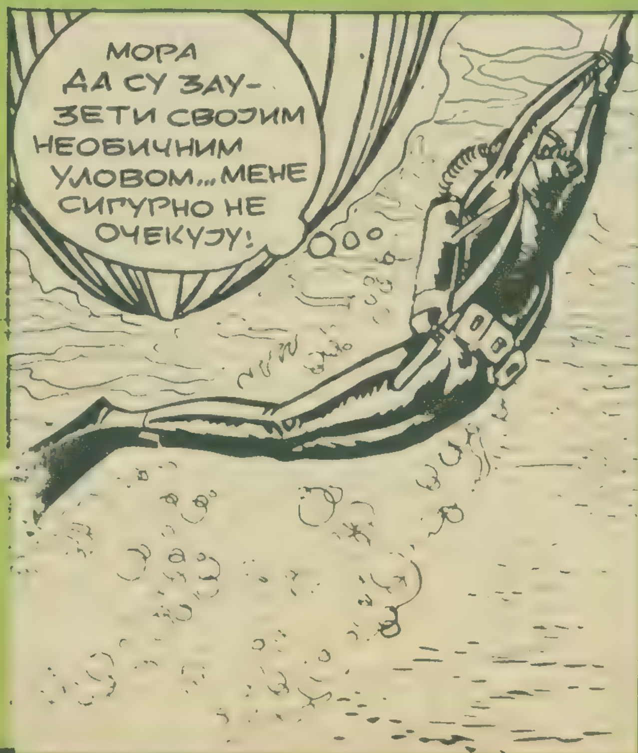

МОКСЕ, ДОЂИ ДА ВИДИШ ШТА СМО УЛОВИ-ЛИ!
ДОЂИ БРЗО, МОК-СЕ!

ШТА?
ШТА ВЕЛИШ НА НАШ УЛОВ?
ПРЕ-КРАСНА МАЛА СИРЕНА!

ШТА ЋЕ ДЕЛТА САД? ВИДЕО ЈЕ КАД ЈЕ МРЕЖА ЗАХВАТИЛА ЛУ...

КАКО НИСМО ПРИ-МЕТИЛИ ДА СЕ БРОД ПРИБЛИЖА-ВА? ДЕЛФИНИ НИСУ ПОКАЗА-ЛИ НИ НАЈМА-ЊУ УЗНЕМИ-РЕНОСТ...

МОРА ДА СУ ЗАУ-ЗЕТИ СВОЈИМ НЕОБИЧНИМ УЛОВОМ... МЕНЕ СИГУРНО НЕ ОЧЕКУЈУ!

ШТА ВЕЛИШ ЗА ЈЕДАН МАЛИ ПОЉУ-БАЦ, СИРЕ-НО?
ХА! ХА! ХА!

СИРЕНЕ НЕ ВОЛЕ МОРСКЕ ЗМИЈЕ!
ТАНГ

БРАВО, ЛУ!

ШТА ЈЕ САД?
УСКОРО ЋЕШ ВИДЕТИ!

БАНГ!
УМУКНИ, ТИ...

ТРАС
ПОК!
АААААХ!

ПОКА-
ЗАЋУ
ЈА
ТЕ-
БИ...

ЧУВАЈ
СЕ,
ДЕЛ-
ТА!

АХ!
ДУМ
ДЕЛТА НИЈЕ
УСПЕО ДА
ИЗБЕГНЕ
И ДРУГИ
УДАРАЦ...

НАШИ
СУ,
МОКСЕ!
ОБО-
ЈЕ!

ОХ!
ДЕЛТА!
НЕ... ПУСТИ-
ТЕ ГА!

СИРЕНЕ НЕ ВОЛЕ МОРСКЕ ЗМИЈЕ... ЗАШТО ЈЕ ТО КАЗАЛА, МОКСЕ?

БРОДИЋ НА КОМЕ СУ СЕ НАЛАЗИЛИ ДЕЛТА И ЛУ ПЛОВИО ЈЕ ПРЕМА ЈЕДНОЈ ПЕЋИНИ. ЗАЧУЛА СЕ СИРЕНА...
ТУУУТ

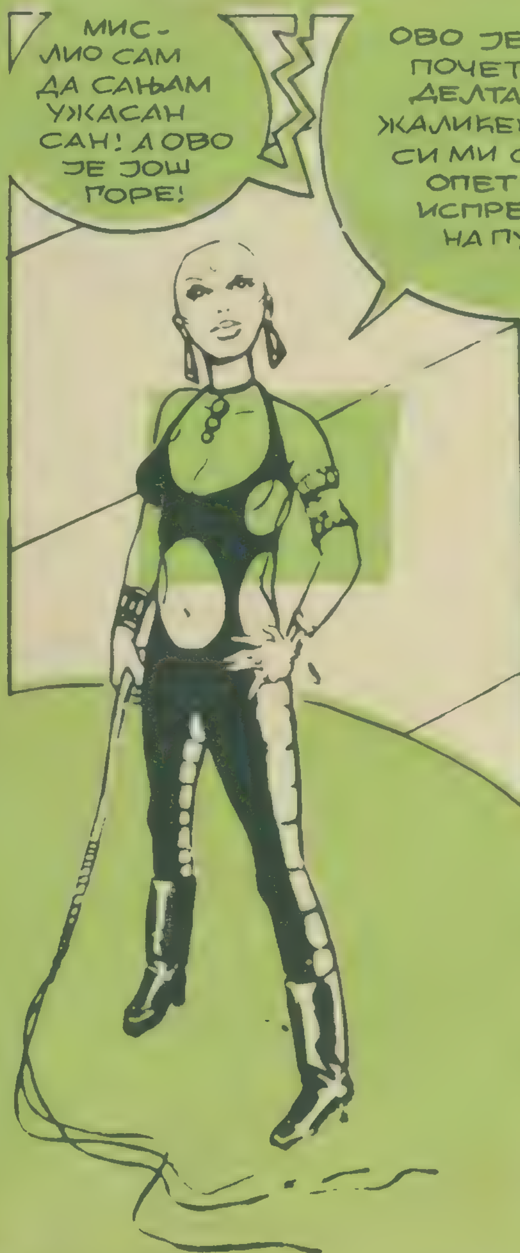
ВЕЛИКА СТЕНА НА УЛАЗУ У ПЕЋИНУ ПОКРЕНУЛА СЕ КАО НА ШАРКАМА...
БРРРАМММ

ПОЈАВИО СЕ УЛАЗ У СФИНГИНО СКРОВИШТЕ...
21

КАД СЕ ДЕЛТА ОСВЕСТИО...
ДЕЛТА... ОХ! ДРАГИ МОЈ...

ФЉАСС

НАЈЗАД СИ СЕ ОСВЕСТИО!

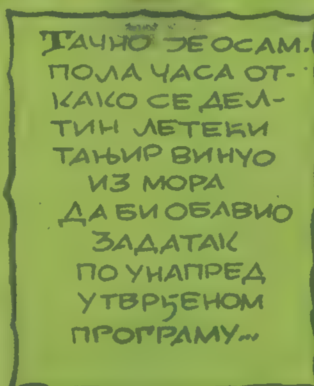

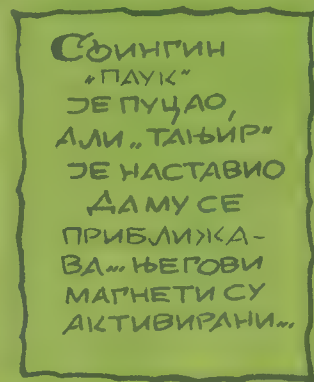

ГОВОРИ, ПСЕТО! КО ЈОШ ЗНА?
НАЈПРЕ ОДГОВОРИ ТИ МЕНИ... КОЛИКО ЈЕ САТИ?

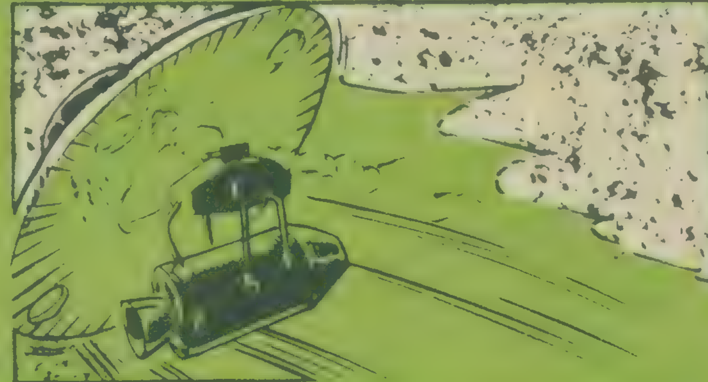

ОСАМ! САД ЋЕ ПОЧЕТИ МОЈ ШОУ! ТАДА ЋУ ИМ ОЗНАЧИТИ МЕСТО ГДЕ ТРЕБА ДА УПУТЕ ПОДМОРНИЦУ КОЈА ЋЕ МИ ДОНЕТИ 300 МИЛИОНА ДОЛАРА!

ОСАМ, КАЖЕШ? ДА САМ НА ТВОМ МЕСТУ ОТИШАО БИХ У КОНТРОЛНУ СОБУ И НЕ БИХ СКИДАО ПОГЛЕД С ПРЕДМЕТА ПРИЉУБЉЕНОГ УЗ АПОЛО!
ШТА ХОЋЕШ ТИМЕ ДА КАЖЕШ?

ТАЧНО ЈЕ ОСАМ. ПОЛА ЧАСА ОТКАКО СЕ ДЕЛТИН ЛЕТЕЋИ ТАЊИР ВИНУО ИЗ МОРА ДА БИ ОБАВИО ЗАДАТАК ПО УНАПРЕД УТВРЂЕНОМ ПРОГРАМУ...

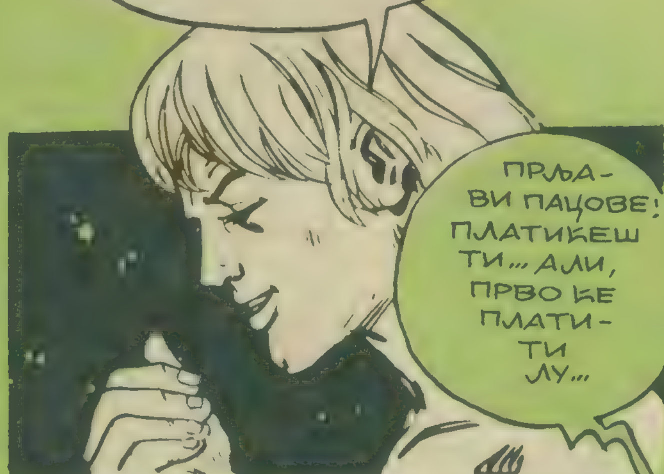

СФИНГИН „ПАУК" ЈЕ ПУЦАО, АЛИ „ТАЊИР" ЈЕ НАСТАВИО ДА МУ СЕ ПРИБЛИЖАВА... ЊЕГОВИ МАГНЕТИ СУ АКТИВИРАНИ...

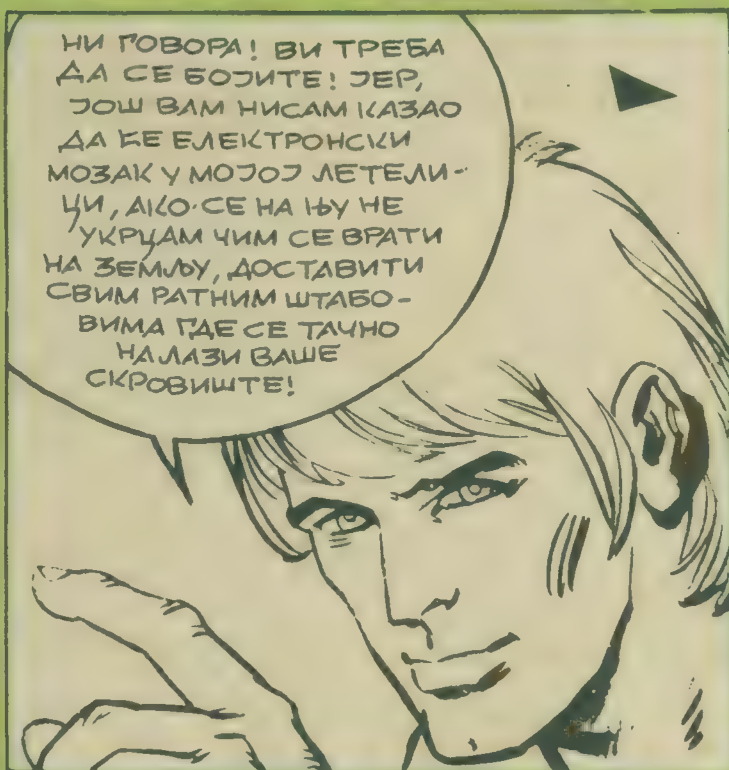

ПРИВУКАВШИ АПОЛО И „ПАУКА" ТАЊИР ЈЕ ФАНТАСТИЧНОМ БРЗИНОМ НАПУШТАО СУНЧЕВ СИСТЕМ...
23

ИЗГУБИЛИ СМО КОНТАКТ С ПАУКОМ! НЕШТО ГА ОДВЛАЧИ... ВИШЕ ЊИМЕ НЕ МОЖЕМО УПРАВЉАТИ!
ПРОКЛЕТ ДА СИ! ШТА СИ ТО УЧИНИО, ДЕЛТА? ШТА СЕ ДОГОДИЛО?

НИШТА СЕ ЈОШ НИЈЕ ДОГОДИЛО... АЛИ ЋЕ СЕ УСКОРО ДОГОДИТИ! МОЈА ЛЕТЕЛИЦА ЗАРОБИЛА ЈЕ АПОЛА И ПАУКА... И САД ИХ ОДВЛАЧИ ВАН СУНЧЕВОГ СИСТЕМА! ЗЕМЉИ ВИШЕ НЕ ПРЕТИ ОПАСНОСТ!
ПРЉАВИ ПАЦОВЕ! ПЛАТИЋЕШ ТИ... АЛИ, ПРВО ЋЕ ПЛАТИТИ ЛУ...

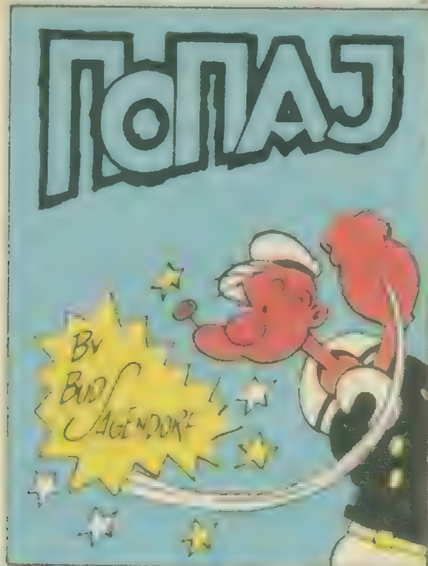

ПОЛАКО, НЕ ПРЕТИ! НИШТА НАМ ТИ НЕЋЕШ УЧИНИТИ... ПУСТИЋЕШ НАС!
ОД СТРАХА МУ СЕ ПОМУТИО РАЗУМ!

НИ ГОВОРА! ВИ ТРЕБА ДА СЕ БОЈИТЕ! ЈЕР, ЈОШ ВАМ НИСАМ КАЗАО ДА ЋЕ ЕЛЕКТРОНСКИ МОЗАК У МОЈОЈ ЛЕТЕЛИЦИ, АКО СЕ НАЊУ НЕ УКРЦАМ ЧИМ СЕ ВРАТИ НА ЗЕМЉУ, ДОСТАВИТИ СВИМ РАТНИМ ШТАБОВИМА ГДЕ СЕ ТАЧНО НАЛАЗИ ВАШЕ СКРОВИШТЕ!

ЈОШ ЋЕМО СЕ МИ СРЕСТИ, ДЕЛТА!
И ЈА САМ У ТО СИГУРАН! И ТАДА ЋЕШ ПЛАТИТИ ЗА СВЕ СВОЈЕ ЗЛОЧИНЕ!

ОХ, ДЕЛТА! ТОЛИКО САМ СРЕЋНА!
СРЕЋАН САМ И ЈА, ЛУ, АЛИ САМ И ГЛАДАН! ПОНОВО ЋЕШ МОРАТИ ДА МИ СПРЕМИШ ПЕКИНШКУ ПАТКУ НА МАНДАРИНСКИ НАЧИН!

ПРОШЛИ ПУТ НИСАМ НИ ПРИМЕЋИВАО ШТА ЈЕДЕМ... А СИГУРАН САМ ДА ЈЕ ТИ ОДЛИЧНО СПРЕМАШ!
КРАЈ

ПОПАЈ
By Bud Sagendorf

ШТААА! ОЛИВА РАЗГОВАРА С БАЦОМ!
ШТА С ТИМ ГРУБИЈАНОМ МОЖЕ ДА ПРИЧА?!

ХМ! НЕ... РУЖНО ЈЕ БИТИ ЉУБОМОРАН!
КЛАДИМ СЕ ДА МУ ПРИЧА КОЛИКО МЕ ВОЛИ!

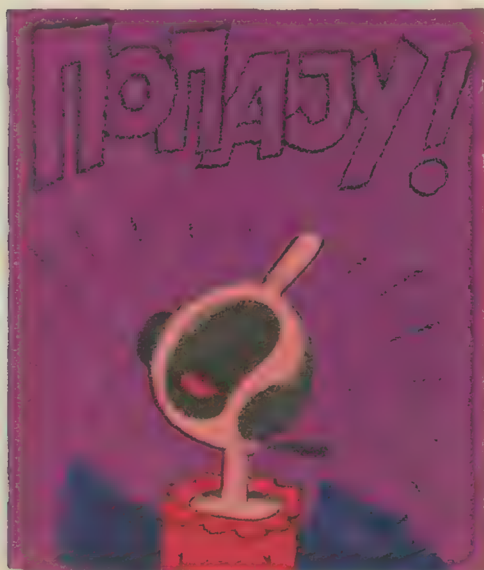

ГОСПО'ИЦЕ ОЛИВА, ВИ СТЕ НАЈЛЕПШИ ЦВЕТИЋ!
КАКО ЈЕ ТО ЛЕПО!
ХМ!

ВИ ЗРАЧИТЕ НЕЖНОШЋУ, МЛАДОШЋУ И ЖЕНСТВЕНОШЋУ!
ФУЈ!
ИМАШ ЛИ ЈОШ КОЈЕ „ШЋУ"?

МОЛИМ ТЕ, ГЛЕДАЈ СВОЈА ПОСЛА! БАЦА РАЗГОВАРА СА МНОМ!

ПА НИСАМ, ВАЉДА, БАШ ТОЛИКО САВРШЕНА! МОРА ДА ПОСТОЈИ НЕШТО ШТО БИ НА МЕНИ ИЗМЕНИО!

ПА КАД МЕ БАШ ПИТАТЕ... МОГЛИ БИСТЕ ОПЕРИСАТИ ТАЈ КРАСТАВАЦ ОД НОСА... ПА ОНДА ДА НАБАЦИТЕ ЈЕДНО ДЕСЕТАК КИЛА... ПА И ТУ КОСУ ДА УРЕДИТЕ... И ТАКО ДАЉЕ, И ТАКО ДАЉЕ...

ПОПАЈУ!

НЕ РАЗУМЕМ ЗАШТО ПОПАЈ МОРА ТАКО ДА СЕ ОБРАЧУНАВА?!
BUD SAGENDORF
1192/17

СЛАВИША ВАЈНЕР-ЧИЧА ПОСЛЕДЊА БОМБА

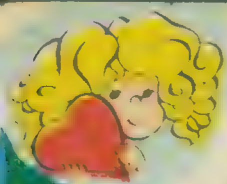

НАСТАВИЋЕ СЕ

КУТАК ЗА ДЕВОЈЧИЦЕ

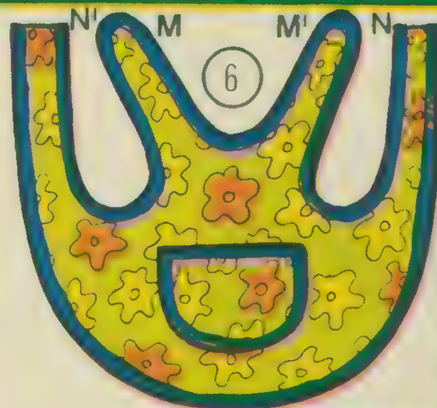

НАПРАВИТЕ САМИ

КЕЦЕЉИЦА за бебу

Ако имате малог брата, сестру или рођака (од 6 до 10 месеци) направите од фланела, фротира или неке друге материје која добро упија влагу, лепу и практичну кецељицу. Мама ће вам бити захвална а ви ћете тако лакше научити да баратате маказама и иглом.

На шеми је дата половина кецељице **(црт. 1)**. Део обележен цртицама је шема половине џепа. Искројте кецељицу **(стр. 2)**, затим узмите траку или пантљику ширине око 2 цм, пресавијте је на пола по дужини **(црт. 3)** и њоме обрубите целу кецељицу. Поруб ћете правити тако што ћете траку пришивати руком са обе стране (предње и задње, **црт. 4**). На округлинама траку мало наберите. Тако опшијте прво целу кецељицу **(црт. 5)**, затим џеп и пришијте га на место означено цртицама на цртежу 1. На цртежу 6 видите како изгледа готова кецељица. Остаје вам само још да са унутрашње стране на месту обележеном словом А пришијете мушку копчу, а на месту В, с лица женску. Кецељица се облачи тако што се на леђима прикопчају делови М и N и M^1 и N^1 **(црт. 6)**. На **цртежу 7** видите како изгледа закопчана кецеља. Кецељицу можете направити и од пластике, само у том случају немојте је обрубљивати нити пришивати џеп. Уместо копчи пришијте дрикере или дугмад.

A

B

1

НЕКО ЈЕ УБИО ПРИНЦА

За уморство несуђеног краља Напуља оптуживани су невини, све док се у истрагу није умешао гневни брат убијеног Андраша!

После више од три деценије владавине напуљски краљ Роберто, по знат као Роберто Мудри, размишљао је коме да после своје смрти остави краљевство. Његов син и престолонаследних Карло, војвода од Калабрије, прерано је умро и оставио за собом само кћери које, по Салијском закону старих Франака, нису могле да наследе престо.

Роберто Мудри веровао је да од двојице најбољих чла нова династије, војвода од Таранта и војвода од Драча, држави прети опасност а и један и други били су спремни да се по сваку цену докопају власти. Због то га је краљ Роберто одлучио да прекине традицију: 1342. године укинуо је Салијски закон и за наследника престола одредио унуку Ђовану. Рачунао је, Ђована ће се удати за принца Андраша и краљевство ће и даље остати у рукама Анжујаца.

КРУНИСАЊЕ СЕ ОДЛАЖЕ

Принц Андраш од Анжуја био је млађи брат мађар ског краља Лудвига I као и краљ Роберто Анжујац, али из друге гране анжујске династије.

Роберто Мудри је умро 20. јануара 1343. године а само три дана касније његова унука Ђована, сада краљица Напуља, удала се за принца Андраша.

У непосредној близини ма настира у Мајели налазио се Аверзи, резиденција напуљских владара, где се двор повлачио кад би се велике врућине спуштале на град под Везувом. Краљевска палата није била велика: састајала се од неколико дворана у приземљу и мањих соба за најближу пратњу и послугу. На првом спрату налазиле су се две раскошно уређене собе за краљицу Ђовану и прин ца Андраша и једна дворана са отвореном галеријом према врту. За осталу пратњу и дворане ту није било места и они су се, кад су пратили краљицу и принца, смештали у манастиру или оближњем селу.

Лето 1345. Ђована и Андраш провели су, као и ранијих година, у Аверзи. Ту је требало ускоро да Андраш буде проглашен за краља Напуља, али припре ме за крунисање још нису биле готове.

Једне вечери, на измаку лета, 18. септембра, принц Андраш се у пратњи веселих пријатеља враћао са не ке свечаности у оближњем селу. Сјахао је с коња у дво ришту палате и, пошто је весело махнуо пратиоцима, потрчао уз степенице према својим одајама. Требало је пре вечере с краљицом да се умије и пресвуче. Док се пењао на његовом лицу је нестао осмех. Знао је да га и ове вечери чека једна од бескрајних и узалудних препирки са Ђованом. У браку су били тек две године, а принц је имао много разлога за забринутост.

Папа Клемент VII и краљица Ђована тражили су од принца Андраша да се ни после крунисања не меша у вођење државних послова. С друге стране, мађарски двор му је поручивао да понашање напуљске краљице сматра увредљивим. Мађарски краљ Лудовик I желео је да се ожени Ђованином сестром Маријом, која му је већ била обећана, а Ђована је допустила да се Марија уда за војводу од Драча — Карла Драчког. Уз то, принц је сумњао да је Ђована претерано наклоњена војводи Драчком

После вечере која је про шла у суморном расположењу краљица Ђована и принц Андраш растали су се уз хладне поздраве и по шли у своје одаје.

ГАЈТАН С ОМЧОМ

Те ноћи све је у краљевској палати у Малеји на из глед било мирно. Принц је већ увелико спавао када се на вратима његове собе зачуло куцање.

— Ко је? — упитао је љутито.

— Величанство, важна по рука за вас... — зачуло се споља и Андраш се дигао из постеље. Гунђајући сањиво, узео је буктињу из држача и пошао према вратима. Кад их је отворио и с буктињом у руци закорачио у ходник, неки човек га је у мраку, два-три метра даље, мирно очекивао. Принц је подигао буктињу да види ко је. Човек је ћутао и принц је, жмиркајући пред треперавом светлошћу буктиње, несигурно закорачио према њему. Уто су се из мрака с обе стране њега спустиле тешке руке завереника.

Неко је истргао буктињу из принчеве руке и однео је. У мрачном ходнику настало је гушање.

— Хоће да ме задаве! — крикнуо је принц кад му се једна рука спустила на уста.

Андраш се лудачки отимао, уједао нападаче по рукама, урлао, али она рука с његових уста није се скидала. Тек што би успео да се истргне једнима, други су га хватали.

У једном тренутку Андраш је успео да се ослободи и да одгурне руку која је држала дебели гајтан с омчом. Људи су у мраку почели да насрћу једни на дру

Кад је Андраш, не слутећи ништа, изишао у мрачни ходник, непознати људи су му отели буктињу.

банкету који приређује у дворцу у Мајели.

За Карла Драчког овај позив је био неочекиван. Краљ није помишљао истрагу, али можда нешто смера. Да ли је могуће да је сазнао чија је рука оне кобне ноћи закључала врата Андрешеве собе?

БАНКЕТ У АВЕРЗИ

Лудовик је на банкету био весео и напуљским племићима се чинило да више нема разлога за страховање од освете. Карло Драчки је у почетку будно пратио сваки краљев покрет, а онда се, као и остали, препустио уживању у богатој трпези и опојном вину.

— Несрећниче, зашто сте дошли овамо? — шапнуо је на ухо Карлу Драчком један од слуга који су точили вино. — Бежите, можда још има наде!

Војвода га је љутито одгурнуо.

Весеље је још дуго трајало, а онда, кад се банкет приближавао крају, Лудовик је изненада устао. Гости су подигли чаше да му наздраве, али са краљевог лица је нестао осмех и чаше су застале у ваздуху.

— Војводо Драчки! — викнуо је краљ. — Дошло је време да платите за крв и издају.

У дворани је завладао тајац, као да су сви одавно знали да је само муж Ђованине сестре могао да уклони Андраша.

На краљев знак у дворану су са свих страна наврли војници. Краљ Лудовик I осветио је брата.

Д. А.

— Бежите! Можда још има наде— шапнуо је један слуга Карлу Драчком.

ге док се Андраш у два скока обрео пред вратима своје собе. Мислећи да га иза њих чека оружје и сигурност, муњевито је зграбио кваку и гурнуо врата. Једном, па други пут. Узалуд. Врата су изнутра била закључана! Више није имао куд.

Неколико тренутака касније у ходнику су се отворила једна врата. Пробуђена самртничким крицима, стара дадиља принца Андраша која је спавала у соби до његове истрчала је у ходник. Тамо није било више никога. На првом спрату краљевске палате владао је мир, као да се ништа није догађало и збуњена старица упутила се према вратима принчеве собе. Одједном је застала пренеражена: у локви крви недалеко од врата лежало је непомично тело несуђеног краља Напуља — принца Андраша од Анжуја!

ПОТРАГА ЗА ЗАВЕРЕНИЦИМА

У палати је настала узбуна а вест о страшном догађају у Аверзи се ширила. Већ ујутру на двору су почели да се окупљају највиши племићи краљевства да би се поклонили покојнику. После обављене церемоније тело убијеног принца пренето је у свечаној поворци у Напуљ где је у напуљској катедри посмртну мису одслужио сам кардинал. Њега је папа неколико дана раније послао у Аверзу да обави крунисање!

Истрага је почела од Томаза Мамбричија, управитеља двора у Мајели. Он је био одговоран за безбедност двора па је по кратком поступку проглашен кривим. Али, пре него што је подвргнут испитивању, гроф д' Артоа наредио је да му ишчупају језик. Било је то противно тадашњем обичају да се кривцима језик чупа пре него што ишта проговоре, а пошто је наређење издао краљичин рођак, нико се није усуђивао да тражи разлог због чега је то учинио.

Можда се од Мамбричија могло још нешто и сазнати да није стигло ново наређење: да се Томазо Мамбричи погуби.На томе је истрага стала.

Као да није могла ништа да учини да би расветлила убиство свога мужа, или се тога плашила, краљица Ђована је ћутала, док је папа Клемент VII обећао да ће се лично потрудити да открије завереника. Била је то слаба утеха за Андрашевог брата Лудовита. Мађарски краљ поручивао је да ће у истрагу и он да се умеша.

Плашећи се Лудовикове освете, племићи окупљени око двојице великаша, војводе од Таранта и војводе од Драча, почели су међусобно да се оптужују и обрачунавају. Први је страдао Рајмондо од Катаније. По Ђованином допуштењу стављен је на муке и присиљен да призна да је учествовао у завери. На основу његовог признања направљен је читав списак осумњичених племића ,а Рајмонду је затим ишчупан језик како признање не би могао да повуче.

Убрзо је оптужен и краљичин рођак гроф д' Артоа. На њега се сумњало због тога што је наредио да управитељу двора ишчупају језик, а затим да га погубе пре него што је ишта призна. Д' Артоа се плашио да га Томазо Мамбричи не изда!

Да би спречила крвопролиће међу племићима, краљица Ђована је наредила да све осумњичене окују и пошаљу папи да им он суди. Овај покушај је пропао јер су оптужени, уз помоћ утицајних људи са двора, успели да се ослободе и побегну.

КРАЉИЦА БЕЖИ

Нешто више од годину дана после убиства Андраша, Лудовик I је на челу огромне армије ступио на Апенинско полуострво. Кад је стигао на територију напуљског краљевства, почео је да пали насеља пред собом. А онда се двадесет једногодишњи мађарски краљ зауставио у Бенвануту и ту успоставио привремени договор.

Бежећи пред гневним девером, краљица Ђована је са сином Карлом, рођеним неколико месеци после Андрашеве смрти, напустила Напуљ. Само четири дана касније, 19. јануара 1347. године, схвативши да је срећа окренула леђа напуљским Анжујцима, велики барони су за регента напуљског краљевства признали мађарског краља Лудовика I. Међу великашима који су се поклонили Лудовику били су и чланови двеју завађених кућа — војвода од Таранта и војвода од Драча.

Пошто је примио изјаве верности, Лудовик је позвао присутне племиће да му се придруже на великом

Природа

СКУПА ЧЕТВОРКА

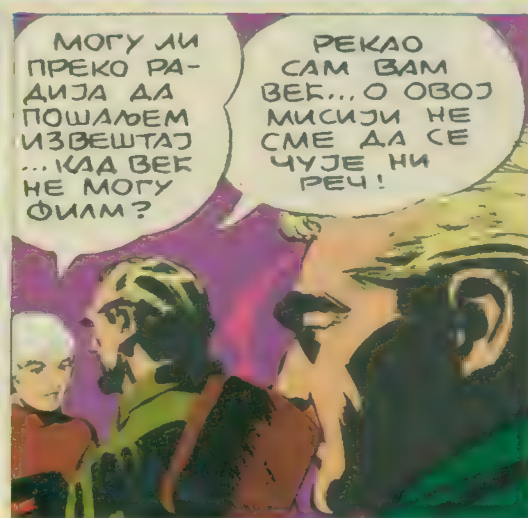
Бели тигрови веома су ретки и у Индији, својој отаџбини, а камоли ван ње. Међутим, у зоолошком врту у Бристолу, у Енглеској, недавно су рођени први бели тигрови ван Индије. Ова четири љупка тигрића, над којима непрекидно бди мајка, имају само шест недеља и не слуте колико „вреде". Стручњаци сматрају да ова четири млада бела тигра вреде преко 240 милиона старих динара!

Дан Barry

ФЛАШ ГОРДОН

ИДУЋЕГ ПЕТКА: ТАЈНА ЈЕ ОТКРИВЕНА!

БУДИТЕ ДЕТЕКТИВ...

ПРОПАЛИ ВИКЕНД

Позив да два дана проведем у Булану, на француској ривијери, упутио ми је мој стари, добри пријатељ Нестор Артес, познати сликар... Био је то симпатичан момак, отворен и насмејан. Увек је око себе окупљао разне људе. Наше познанство је трајало двадесетак година и мада се нисмо често виђали, сваки сусрет радовао је обојицу...

На станици у оближњем градићу Вар чекао ме је сам Нестор са својим луксузним колима. Чим ме је приметио, повикао је:

— Човече, ала си се ти угојио!

Затим ме стручним оком још једном одмери:

— Осим тога, мало сунца не би ти шкодило...

Артес се није био много изменио, сем што се његова некад бујна коса доста проредила на темену. Одлучио сам да га мало пецнем:

— Добро ти стоји, јеси ли је овде купио?

— Шта сам купио? — изненађено ме упита Артес.

— Па, перику...

Артес ме прво љутито погледа, а онда прсну у смех. Схватио је да је то била моја освета за његову примедбу о мојој дебљини. Пошто смо се добро насмејали, упитах га:

— Реци ми, откуд сад овај изненадни позив?

Артесово дотле насмејано лице уозбиљи се и он ми одговори:

— Имам за тебе један посао, стари мој...

Артес никад није пропуштао да ме подсети да сам старији неколико година од њега.

— Неко од мојих гостију покушава да ме уцени. Надам се да ћеш открити на време ко је уцењивач.

— Помоћи ћу ти да га откријемо, али прво ми реци о чему се ради.

Артес извуче из џепа неки згужвани папир и пружи ми га.

Текст је био исписан крупним словима:

ВЕЧЕРАС ОСТАВИ ХИЉАДУ НОВИХ ФРАНАКА ИСПОД СТЕНЕ НА ПЛАЖИ КОЈА ИМА ОБЛИК ПСЕЋЕ ГЛАВЕ. ИНАЧЕ...

— И то је све? — упитао сам га.

— Да!

— Можда се неко нашалио с тобом?

— Можда — примети Артес суморно — али ово није прва порука, сличну сам примио пре неки дан. Бојим се, стари мој!

— И зато си одлучио да мене позовеш у помоћ?

— Управо тако, драги мој Жеди!

СМРТ ЖАЦАМА!

На плажи која се налазила испод његове виле сунчала су се три мушкарца... Први је био Ј. Б. Тошар, књижевник и испичутура. Други, карикатуриста Мајарди, познати ласкавац а трећи, пропали филмски режисер Лудовик. Он се озбиљно изгледа забављао правећи замак од песка.

Артес ме је представио:

— Мој пријатељ инспектор Жеди. Вероватно сте чули за њега.

— Мило ми је — промрмља Тошар који је држао чашу с пићем у десној руци док ми је пружао леву.

Мајарди се подиже с лежаљке, пресави се као лакеј и рече:

— Драги инспекторе, очаран сам што сам вас упознао. Одавно ми је то била жеља итд... и наново леже.

Лудовик, који је изгледао веома запослен прављењем замка од песка, само повика:

— Смрт жацама!

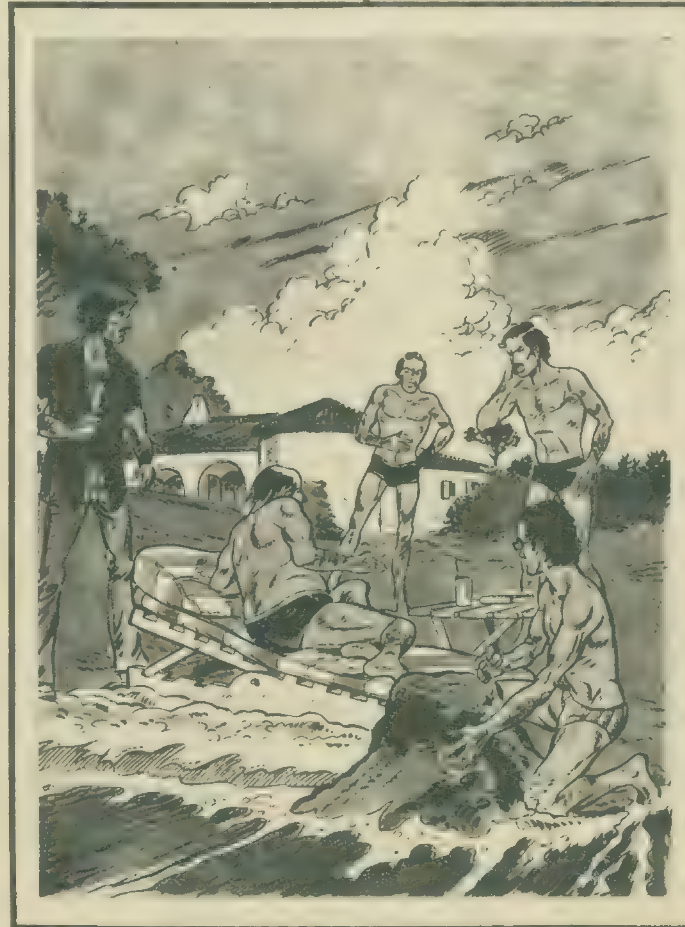
Тог тренутка интересовање за мене престало је. Тошар је наставио да пије, Мајарди да спава а Лудовик да прави замак.

— Хоћеш ли да се купамо? — упита ме Артес.

— Радо...

Скочили смо истовремено у море и дуго се брчкали. Затим ми Артес предложи да отпливамо иза стене у оближњу увалу. Тог тренутка из воде се појавише две прилике обучене у гњурачка одела и с маскама на лицу.

Један од њих баци се на Артеса, а други је покушавао мене да удави. Мада изненађен, очајнички сам се борио са својим противником. Кад сам успео да се ослободим, пошао сам у помоћ Артесу који је био на измаку снаге. Видећи ме, његов нападач се изгуби под водом.

НОВА ОПОМЕНА

Мада малаксао, помогао сам Артесу да изађе на обалу. Недалеко од нас, у песку налазила се једна цедуља притиснута каменом. На њој је писало:

ИНСПЕКТОРЕ, НЕ МЕШАЈ СЕ У ОНО ШТО ТЕ СЕ НЕ ТИЧЕ! АРТЕС МОРА ДА ОСТАВИ ВЕЧЕРАС 2000 НОВИХ ФРАНАКА, ИНАЧЕ...

На Артесовој плажи затекли смо тројицу његових гостију у положају у коме смо их оставили.

— Како сте? — упита Тошар?

— Да ли је вода топла? — интересовао се Мајарди.

— Дивна! — одговорио сам.

— Утолико боље — умешао се Лудовик.

Укратко сам им објаснио шта нам се догодило и упитао их шта су радили у међувремену.

— Непрекидно сам спавао — изјавио је Мајарди.

— Нисам обраћао пажњу шта су остали радили — рекао је Тошар. — Што се мене тиче, нисам ни прстом макнуо откад сте ви отишли.

— Ни ја — додао је Лудовик.

— У ово су умешана сва тројица, стари мој. Двојица су нас напала док је трећи чувао стражу. Знам која су нас двојица напала у ували.

Шта мислите, драги читаоци, која су двојица напала инспектора Жедија и његовог пријатеља сликара Артеса и који их је детаљ одао? Уколико сте погодили, честитамо! Ако нисте, погледајте решење на 31. страни.

ИН
ДУНАВ
БЕЧ
БАВАРСКА
САЛЦБУРГ
АНИЖА
МУРА
ПАНОНИЈА
КАРАНТАНИЈА
ДРАВА
ГОСПА СВЕТА
КРНСКИ ГРАД
ЗИЉА
ОТОК
ДРАВА
ПТУЈ
БЕЉАК
САВА
САВИЊА
ФУРЛАНИЈА
ЉУБЉАНА
ЧЕДАД
КРМИН
СОЧА
ПОСАВСКА КРАЈИНА

НА ГОСПОСВЕТСКОМ ПОЉУ

Крајем 6. века доселило се у подножје источних Алпа словенско племе Карантинци, по којима је ова покрајина названа Карантанија. Већ од 625. године Карантанија улази у словенски племенски савез на челу са Самом, а после распада савеза постоји до око 745. као самостална кнежевина и прва словеначка држава. За владавине кнеза Борута постаје зависна од Франачке државе, а око 820. године потпада потпуно под њену власт. Касније је историја Карантаније била бурна, али је она и поред тога све до свог распада у раздобљу од 11. до 12. века окупљала унутар својих граница већину Словенаца. Њеним распадањем почело је стварање историјских покрајина Словеније: Корушке, Крањске и Штајерске.

У ходнику Покрајинског музеја у Целовцу и данас се чува кнежев камен, остатак римског стуба, који је некад био закопан у земљу недалеко од Крнског града на Госпосветском пољу. На овом камену неколико векова се вршило устоличавање корушких војвода, тачније све до 1414. године када је на њему устоличен последњи војвода Ернест Хабсбуршки. Овај обред је био јединствен у средњем веку јер је кроз њега племић добијао покрајину на владање из руку сељака! Обреду који је почињао тако што би у пратњи народа на кнежев камен сео слободан сељак морали су присуствовати сви корушки феудалци. Будући покрајински кнез, обучен у сељачко одело, прилазио би кнежевом камену водећи на поводцу кобилу и бика шарене длаке. Народ је морао гласно да уверава сељака на кнежевом камену да је дошљак заиста покрајински кнез, да је слободан, заштитник и поштовалац праве вере и да му је стало до блага домовине. Међутим, тек кад би народ обећао сељаку да ће од кнеза добити нешто земље, кобилу и бика које води са собом, његово одело и пристанак да ће му кућа бити ослобођена пореза, овај би устајао са кнежевог камена и уступао место кнезу. Покрајински кнез се тада замахнувши мачем на све четири стране света заклињао да ће праведно судити. Затим би испио гутљај изворске воде из сељачког шешира и у пратњи народа кренуо у Госпосветску цркву. После ручка одлазио је на Госпосветско поље где је примао поклоне својих вазала и делио правду.

ХИТ СТРАНА

ДЕСЕТ ГОДИНА НА ВРХУ

Налазити се целу деценију међу најуспешнијим у светској поп-музици јубилеј је вредан помена. Овај успех остварио је тридесет трогодишњи амерички гитариста, композитор, аранжер, књижевник и оснивач легендарног ансамбла „Мајке инвенције“ Френк Запа. Увек оригиналан и увек свеж, Запа не само да је створио нови стил у музици већ је посредно био веома утицајан на моду и понашање целе рок-генерације шездесетих година. Интелигентан музичар модерних погледа, црпећи бројне теме из живота „шарене Америке“ задужио је ово време звуком и стилом које стручњаци већ годинама називају „јединствена музика Френка Запе.“ Та музика, мешавина рока, симфоније, џеза и електронике, носи у себи толико вредности да је многи сматрају класиком рока.

Прослављајући десетогодишњицу интензивног рада у диско-индустрији, Запа је први пут доживео велике тираже плоча. Тако је његов 21. по реду албум дошао у сам врх топ-листе доказујући да прави уметници никад не губе вредност уколико имају да понуде нешто достојно свог имена.

KOMPLETNA DISKOGRAFIJA FRENKA ZAPE:

FREAK OUT (MGM — VERVE); **ABSOLUTELY FREE** (MGM — VERVE); **LUMPY GRAVY** (MGM — VERVE); **WE' RE ONLY IN IT FOR THE MONEY** (MGM — VERVE); **RUBEN & THE JETS** (MGM — VERVE); **MOTHERMANIA** MGM — VERVE); **THE MOTHERS OF INVENTION** (MGM — VERVE); **THE WORST OF THE MOTHERS** (MGM — VERVE); **UNCLE MEAT** (BIZARRE); **HOT RATS** (BIZARRE); **BURNT WEENY SANDWICH** (BIZARRE); **WEASELS RIPPED MY FLESH** (BIZARRE); **CHUNGA' S REVENGE** (BIZARRE); **FILMORE EAST, JUNE 1971** (BIZARRE; **200 MOTELS** (BIZARRE); **JUST ANOTHER BAND FROM L. A.** (BIZARRE); **WAKA JAWAKA** (BIZARRE); **THE GRAND WAZOO** (BIZARRE); **OVER NITE SENSATION** (WARNER BROS; **APOSTROPHE** (WARNER BROS); **ZAPPA — MOTHERS, ROXY AND ELSEWHERE** (WARNER BROS).

ПЕСМА НЕДЕЉЕ

НЕ ВЕРУЈЕМ

Музика и текст: Борис Бизетић

Не верујем, не верујем ти више
да вратиће се дани који беху,
то се види док се грли, док се дише
у твом погледу, твом додиру и смеху.

Не верујем да боље нам се пише
јер сат за наше време сад је стао,
ја, ето, досад нисам знао
наше време — то смо сами ми.

Вечерас идем,
нек остане од мене само траг
иако знам да ми никада
нико неће бити тако драг.

Не верујем да други мање греше
и њима валда исто сунце сија,
сад виђамо их срећне док се смеше
а сутра већ ће бити као ти и ја.

ПЕСМУ НЕДЕЉЕ: НЕ ВЕРУЈЕМ можете чути у **понедељак 4. новембра** у емисији ВЕЧЕ УЗ РАДИО која се **налази на I програму Радио-Београда од 20.00 до 22.00 часа.**

ПОП ЗАНИМЉИВОСТИ

● Чланови шкотске групе „Ајрон вирџин“ (IRON VIRGIN) на концертима носе одећу америчких играча рагбија. Тврде да је она одлично заштитно средство од свих насртаја публике.

● Би Би Кинг постао је „просветитељ“ блуз музике. Чувени гитариста иде по школама где свира и прича о историјату „црне музике“.

Петком у Забавнику, а понедељком на Радио-Београду I, у емисији ВЕЧЕ УЗ РАДИО, најбољи певачи, ансамбли и хитови!

БОРИС БИЗЕТИЋ

Мада нема ни 24 године, Борис Бизетић спада међу плодније и популарније композиторе наше забавне музике. За четири године, колико се бави компоновањем, Борис је урадио доста и један је од малобројних аутора забавне музике који се може похвалити тиражом од преко милион продатих плоча. Истовремено, постигао је леп успех и као кантаутор.

Борис Бизетић је рођен 28. новембра 1950. године у Београду. На музичкој сцени појављује се 1970. године предводећи занимљиву „Групу ББ“. Састављена од школованих музичара, ова група убрзо скреће пажњу сопственим звуком и специфичним стилом али се исто тако убрзо показало да то није било све што је амбициозни вођа желео. Имао је пуне свеске песама и почетком 1971. године композицију „Ако једном видиш Марију“ нуди популарном Микију Јевремовићу.

Песма је постигла успех изнад сваког очекивања и омогућила њеном младом аутору да започне „праву“ каријеру. Постаје врло тражен композитор и за само годину дана снима преко двадесет плоча.

До данас Борис је сарађивао са двадесетак наших најпознатијих певача и снимио је преко 45 плоча са својим песмама. Као кантаутор снимио је 8 сингл и једну ЛП плочу. Компоновао је музику за филмове „Бомбаши“ и „Црвени удар“ као и ТВ серију „Ђу, ћеш, ће“.

Најпознатије су му композиције: „Тако је плакала Исидора“, „Волим те више од музике“, „Кад бих знао да је сама“, „С ким си кад је тужно време“, „Нарциси плачу, љубави“, „Бомбаши“, „Музика остаје“, „Због тебе“ и „Фешта“.

КАНТАУТОРСКЕ ПЛОЧЕ БОРИСА БИЗЕТИЋА: 1971. СЕТИ СЕ И МИ ВОДИМО ЉУБАВ, 1972. КАКО ДА ТИ КАЖЕМ 1973. КАКО СИ и 1974. НЕКАД БИЛИ СМО МАЛИ, ЈЕДНЕ ЗИМЕ ВОЛЕЛИ СЕ ДВОЈЕ, НАПРЕД ПЛАВИ, НЕ ВЕРУЈЕМ, МИЛОЈКО и ЛП ПЛОЧА.

ДАНАС И КРОЗ ТРИДЕСЕТ ГОДИНА

Дејвид Кесиди (DAVID CASIDY)

ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК
БОРИС БИЗЕТИЋ

ДВАПУТ РО

Моја сахрана је била величанствена. Присуствовала је не само цела посада „Фонтона III", него и сви слободни чланови Пете базе космодрома. Било је чак и оних који ме нису познавали и који су за мене први пут чули тек кад сам погинуо. Толико интересовање није било резултат неке моје нарочите популарности. Једноставно, људи су хтели да виде сметењака који је погинуо на најглупљи начин откако се човек винуо у космос. Стварно, сумњам да би се тако нешто могло догодити било коме другом осим мени.

Сви они који су дошли на сахрану да би ме видели, били су разочарани. Није могло да се види ништа. Лежао сам у металном сандуку, потпуно затвореном и без уобичајеног прозорчића кроз који се покојник може видети. То је било намерно. Призор моје разбијене главе вероватно није био баш најлепши за гледање, па су ме зато и стрпали у затворен сандук без прозора.

Пут до тог сандука био је сасвим обичан, а начин како сам у њега доспео, као што рекох, био је најглупљи од почетка космичких летова.

Кора од лубенице

„Фонтон III" се враћао са уобичајене патроле око Сунчевог система. На путу ка Земљи задржали смо се два дана на Марсу. Посета бази на Марсу била је планирана, али слетање на Фобос није. Тамо смо морали да сачекамо другог официра кога смо заборавили у марсовској бази. Додуше, сам је био крив за то. Кад смо кренули он још није био сасвим разбио мамурлук у собици иза кантине и већ смо кренули кад се испоставило да њега нема. Морали смо да га сачекамо на Фобосу где је требало да га пребаци локални ракетоплан. Заповедник је због тог инцидента био толико бесан да се затворио у своју кабину. При томе није заборавио да понесе са собом и боцу јукале, жестоке ракије са Јупитера. Пошто је боца била пуна, израчунали смо да се заповедник неће појавити бар три часа. Зато нас неколицина решисмо да прошетамо по Фобосу. Правила су то додуше забрањивала, али како су правила забрањивала и јукалу на дужности знали смо да ће заповедник прећи преко тога.

Из брода сам први изишао ја. Чим сам крочио на тле, оклизнуо сам се, ноге су ми полетеле увис и треснуо сам на камениту површину. Шлем мог скафандра отишао је у парампарчад и као да то није било довољно, лобања ми се разлупала, сасвим.

У целој васиони неко је морао да баци кору од лубенице баш на оно место где сам ја стао излазећи из брода!

То је твој гроб!

Иако смрт није смешна, смејала се цела посада „Фонтона III", а када се за случај сазнало и цела свемирска флота.

Моја погибија стајала је заповедника још једну боцу јукале, а какве су биле остале последице, ни кад нисам сазнао.

И ово о чему сада причам једва сам успео да извучем од другог официра због чије се пијанке на Марсу све то и догодило. Једва сам га наговорио да ме одведе на гробље и покаже ми где сам сахрањен. Дуго се опирао и тек кад сам му обећао да ће добити половину моје залихе препеченице од венеријанских крушака, некако је пристао.

Стварно је то језиво осећање стајати над сопственим гробом. У ствари то и није био обичан гроб, већ лепа камена гробница.

— Шта мислиш, да уђемо унутра?

Он са страхом узмаче један корак уназад.

— Ти си ионако унутра, па ако хоћеш уђи, а ја, богме, остајем напољу!

Затим је додао:

Фантастична прича

ЗОРАН ПОПОВИЋ

ДЕЖУРНИ ОФИЦИР, КОЈИ ЈЕ СА ОСТАЛИМ КОСМОНАУТИМА ПРИСУСТВОВАО МОЈОЈ САХРАНИ, ОНЕСВЕСТИО СЕ КАД САМ СЕ ПОСЛЕ ГОДИНУ ДАНА ПОЈАВИО У БАЗИ.

Није било сумње. У ковчегу сам био ја...

— А и не бих желео да одговарам за провалу у гробницу!

То ме је мало поколебало, али помислих да нико не може да ме оптужи да сам скрнавио сопствени гроб!

То му и рекох, али је он остајао упоран:

— Ради шта знаш, на крају крајева то је твој гроб, а не мој, али ја остајем напољу и не пада ми на памет да гледам шта има унутра, доста је што сам уопште дошао овде!

— Слушај — рекох — морам да видим шта има унутра. Ако сам ја овде, како онда могу бити мртав и сахрањен?

— Мени је јасно како си мртав. Па погинуо си, брате! И наравно да си и сахрањен! Са мртвима се обично тако поступа, зар не? Али мени није јасно како си овде са мном жив живцат и са целом тинтаром! То мени не иде у главу...

Човек је био у праву! Ако сам мртав и сахрањен, онда није било у реду да будем овде жив и стојим над сопственим гробом! Опет, кад мало боље размислим, више ми се свиђало да будем жив и решавам тај проблем, него да без проблема будем мртав...

Али размишљање ничему није водило. Морао сам ући у гробницу и лично се уверити.

Не замлаћуј се!

Извадио сам револвер и једним метком разбио браву. Отворио сам врата и без оклевања ушао. Сачекао сам мало да ми се очи привикну на полумрак и пришао ковчегу. На њему је било исписано моје име и године рођења и смрти. Хладна језа прошета ми се кичмом, али одлучих да идем до краја. Добро

ОЂЕН

сам се ознојио док сам подигао тежак метални поклопац. Мало сам се колебао пре него што бацих поглед у сандук.

Није било никакве сумње. Унутра сам био ја! Додуше, глава ми је била разбијена, али лице се могло сасвим добро препознати. Почех да дрхтим. Све је то било толико лудо да бих посумњао у здрав разум да нисам знао да су сви моји психотестови били више него одлични и да су исти резултати добијени и на јучерашњем испитивању када сам се појавио у бази.

Моја појава у бази могла је бити кобна за дежурног официра. Ушао сам и као и обично прво се јавио дежурном. Овај је само зинуо, пребледео, изврнуо очи и срозао се са столице на којој је седео. Брзо сам зграбио телефон и позвао амбуланту:

— Хитно дођите, дежурном официру је нагло позлило!

Када су дошли, нисам знао кога сад да зовем, јер се и с доктором и његовим болничарем догодило исто — пребледели су и попадали као џакови.

Заиста нисам знао шта да радим, а још мање сам знао зашто људи падају у несвест кад ме виде. Пронађох огледалце у џепу и погледах се. Ништа нарочито нисам видео. Изгледао сам сасвим као и обично, једино сам било мало збуњен.

Паде ми на памет да позовем психолога базе. Тај ће ваљда знати шта је са овим лудима. Окренух његов број и представих се. Пре него што сам стигао да објасним зашто зовем, он се издра на мене:

— Ко се то тамо змлаћује?

— Докторе, не замлаћујем се — рекох. — Стварно не знам зашто су овде сви попадали у несвест кад су ме видели, па сам помислио да ћете ви можда...

— У реду — прекиде ме мало мирнијим гласом — где сте?

Одговорих му.

— Сачекајте ме ту!

И он је пребледео кад је ушао, али остаде на ногама.

Изгубљена година

Разговор који смо затим водили био је толико чудан и конфузан да не могу ни делимично да га поновим. Све се завршило тиме што ме је одвео у своју лабораторију и подвргао детаљном испитивању и проучавању. Тако ме нису проучавали ни када сам примам у астронауте.

Резултат је био тако сјајан да се осетих веома поносан. Једино је избио неспоразум око датума. Ја сам био потпуно сигуран да је данас 16. мај 2134. године, а психолог је тврдио да је 25. април 2135. Најзад сам морао да признам да је он у праву, јер ми је показао и календар и данашње новине. Његово тврђење поткрепио је и други официр с мог брода.

— Добро, ако је тако, где сам ја онда провео скоро годину дана а да о томе појма немам? Шта је могло да ми се догоди? Јесам ли изгубио памћење.

— Био си на „Фонтону III", ишли смо на Марс и на Фобос и тамо си погинуо...

Други официр нагло застаде и уплашено погледа у психолога. Овај се мало замисли, па рече:

— Можда је најбоље да му све испричате...

Тако сам сада стајао изнад себе самог и размишљао. Наравно, ништа паметно нисам могао да смислим.

Мој пријатељ Ал

Једино сам био сигуран да је све било у реду и нормално док нисам дошао у базу. Зато ми паде на ум да се вратим тамо одакле сам кренуо у базу и да поново пређем исти пут. Ваљда ће тада открити шта ми се догодило. Затворих ковчег и поздравих самог себе, осећајући се при томе некако необично, и изиђох из гробнице. Другом официру, који ме је мало подаље чекао, не рекох ништа, мада сам видео да изгара од радозналости. Само сам му захвалио и обећао да ћу му сутра донети ону препеченицу. Пошао сам свом школском друту Алу од кога сам и отишао у базу кад је све ово почело. Био сам код Ала и он ме је, по обичају, гњавио својим новим проналасцима. Дотле је све било нормално, па сам одлучио да опет одем до њега и да покушам да решим загонетку.

Затекао сам га код куће. Био је необично љубазан и није ме уопште прекидао док сам му причао шта ми се догодило. Није био нимало изненађен.

— Да, знам да си погинуо — рече са смешком. — Уосталом, било је о томе нешто и у новинама!

Пронашао је новине и показао ми их. Сад сам тек био збуњен:

— Па, ако сам погинуо, како онда...?

— Објаснићу ти, мада ниси заслужио! Да си ме слушао кад сам ти причао о свом новом проналаску сад би ти све било јасно. Зато ћу ти сада укратко поновити о чему се ради. Надам се да сад нећеш мислити да те гњавим.

— Дакле, успео сам да констуишем материјализатор. Детаље ионако нећеш разумети, па ћу ти само рећи да је то апарат који може да сними и репродукује саму материју. Не као магнетофон само звук или филм само слику, већ комплетну материју. Тако сам, док сам ти пре твог трагичног лета показивао апарат, успео да те снимим. Сваки твој молекул, сваки атом, сваки електрон и све њихове узајамне везе. Схаташ ли? Ти си комплетно снимљен, па сам зато и могао да те поново материјализујем, репродукујем, ако хоћеш, кад сам чуо да си погинуо. Кад сам те јуче репродуковао и пустио да одеш не рекавши ти ништа, заборавио сам да си онакав какав си био пре скоро годину дана, кад си снимљен, и да нећеш имати појма ни о чему што се у међувремену догодило.

Био сам толико збуњен да сам заборавио да му захвалим. Једино сам га замолио да ме више не материјализује поново, бар не док опет не станем на кору од лубенице. Јер, не бих се баш много обрадовао да себе сретнем негде на улици...

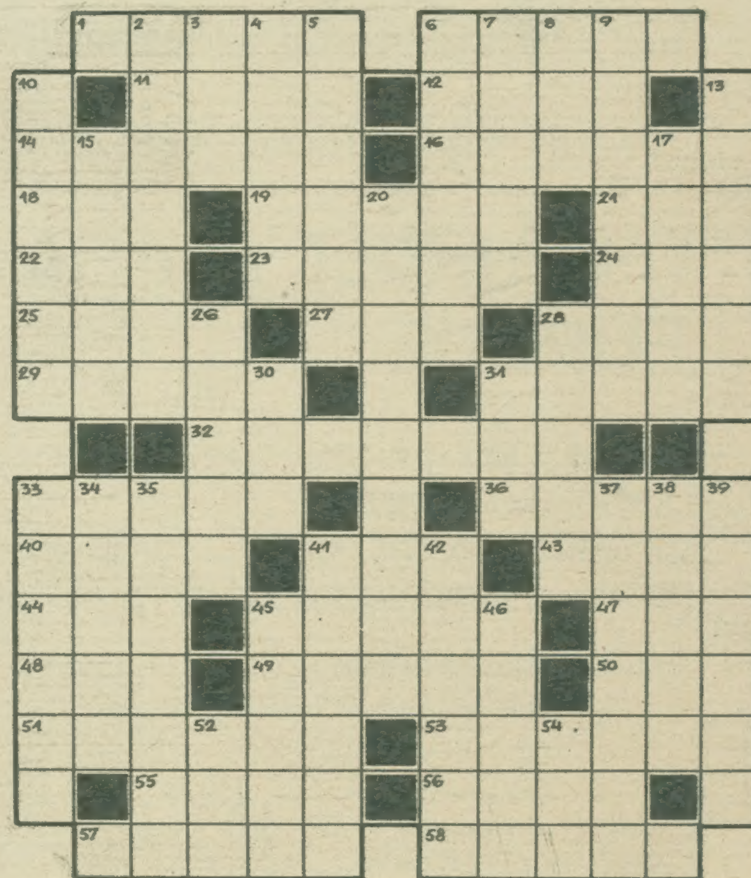
укрштене речи

ВОДОРАВНО:

1) влас, 6) планетоид између Марса и Јупитера, 11) посмртни лежај, 12) народни назив за драги камен, 14) врста америчког аутомобила, 16) папина троструга круна, 18) похвална песма, 19) бели спорт, 21) оквир, 22) скраћеница за: латински, 23) личност из приповетке Лазе Лазаревића, 24) председник светске шаховске организације (Макс), 25) град на Јадрану, 27) жалосна врба, 28) коњски поводац, 29) средство плаћања, 31) атмосферска падавина, 32) група острва на средњем Јадрану, 33) поданик (лат.), 36) мишљење о вредности нечега, 40) носач, 41) лако ломљив, 43) сеоско подручје, 44) пећница, 45) северноамеричка животиња скупоценог крзна, 47) шумска креда, 48) грубо сукно, 49) часовничари, 50) ловачки пас, 51) устаљено понашање, 53) сарајевска певачица (Дервоз), 55) речни рибар, 56) енглески књижевник (Валтер), 57) маштарије, илузије, 58) вал.

УСПРАВНО:

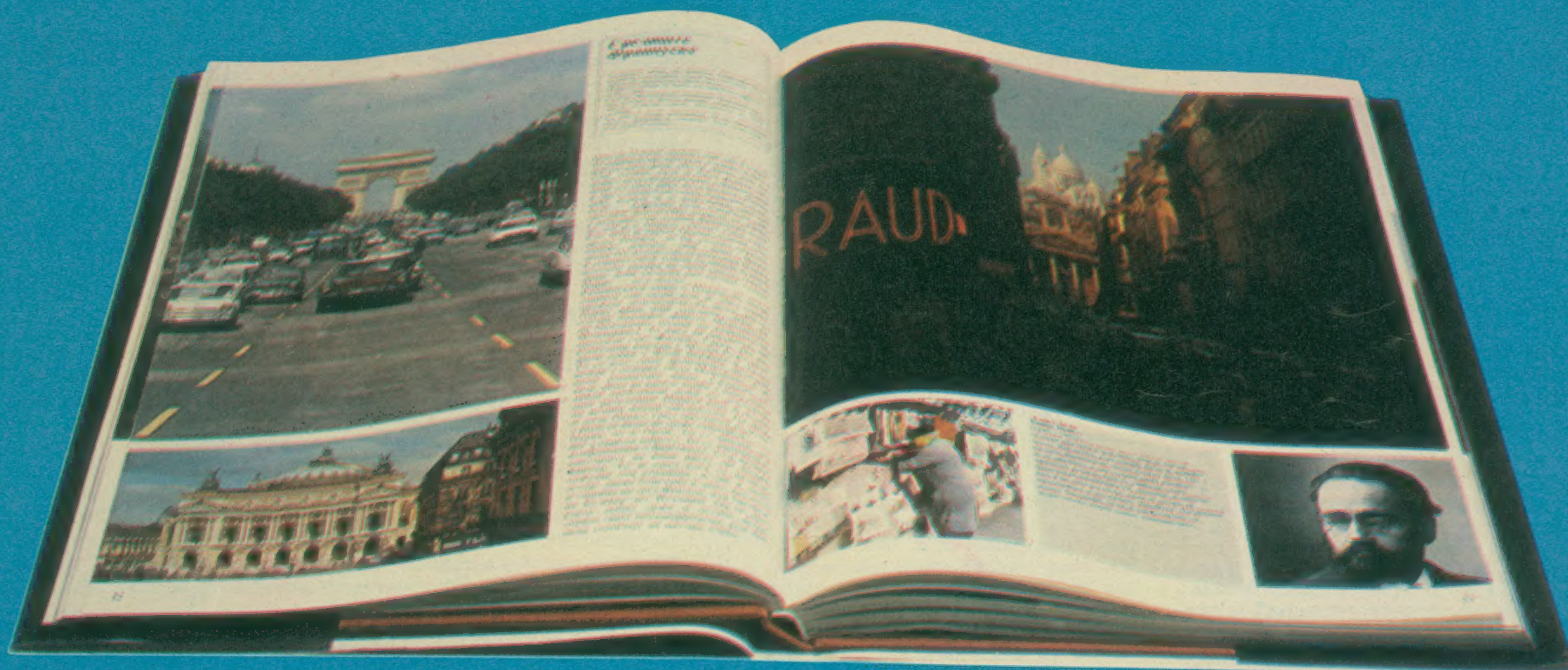
2) један падеж, 3) речно острво, 4) графички нацрт Земљине површине или неких њених делова, 5) шумовита висораван у североисточној Европи, 6) спортска ципела, 7) личност из бајке, 8) румунска новчана јединица, 9) врста вишње, 10) хеленски и римски бог уметности, 13) апарат за снимање, 15) познати певач забавних мелодија (Салваторе), 17) геометријски појам, 20) журналисткиња, 26) преријски вук, 28) уређен пут за возила и пешаке, 30) англосаксонска мера за дужину, 31) троцифрен број, 33) тропски гуштери, 34) једноћелијска праживотиња, 35) плато, 37) налепница, 38) насртај, 39) роман Лајоша Зилахија, 41) наш фудбалски репрезентативац, 42) онај који путује из задовољства, 45) део капута, 46) огрлица, 52) блато, 54) музички термин.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

ВОДОРАВНО: 1) наука, 6) читанка, 13) Ардени, 15) рапорт, 16) СС, 17) парк, 19) Марио ,т, т, 21) ласо, ч, 23) вл, 26) Акра, и, 27) Г. М., 29) РАИ, 30) врело, 32) Сремац, 34) нем, 35) Каракас, п, 38) ич, 39) поредак, 40) ве, к, 41) Рамадан, 42) сет, 43) батар, 44) отпор, 46) Крк, 47) КА, п, 49) рано, 50) из, т, 52) тврд, с, с, 55) пипак, 58) Перу, 60) Уј, 61) ананас, 63) дужина, 65) рањеник, 66) метан.

Издаје и штампа НИП „ПОЛИТИКА" 11000 Београд, Македонска 29. Директор НИП „ПОЛИТИКЕ" Миродуб Лазаревић.
Главни и одговорни уредник „Политикиног забавника" Живорад Стојановић, технички уредник Владимир Горбунов. Претплата за нашу земљу: годишња 176,00 дин, полугодишња 88,00 дин, тромесечна 44, дин. Претплата за иностранство: годишња 352,00 дин, полугодишња 176,00 дин, тромесечна 88,00 дин. Уплате на текући рачун број 60801-601-822. Годишња претплата у страној валути: ДМ 60.—, Долар 24.—, Фф. 112.—, Шфр. 70.—, Шкр. 102.—. Девизне уплате из иностранства слати преко Београдске банке — Београд на рачун 60811-620-292-32000-000-00054. Поштански фах 124. Телефони: 324-471, централа 324-191 и 325-761. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 35/I, тел. 322-711. На основу мишљења Републичког секретаријата за културу СР Србије број 413-2973-02 од 22. I 1973. године не плаћа се порез на промет.

ПОКЛОН КОЈИ НИКАД НИЈЕ СКУП !

ТРИДЕСЕТ И ДВА ЛИЦА ЕВРОПЕ

Књига о најлепшим градовима старог континента са више од 240 илустрација у боји прави је драгуљ сваке библиотеке

АКО БУДЕТЕ ЧИТАЛИ ОВУ КЊИГУ САЗНАЋЕТЕ ДА ЈЕ:

АНДОРА раj кријумчара
ПАРИЗ град светлости
ВАДУЦ село престоница
ВАТИКАН држава у граду
МОСКВА стара и нова „Матушка"
РЕЈКЈАВИК „залив дима"
МОНАКО светлост без пореза
и низ других занимљивости о 32 највећа града Европе.

КЊИГА ЈЕ ШТАМПАНА ЋИРИЛИЦОМ НА ПРВОРАЗРЕДНОЈ ХАРТИЈИ, ФОРМАТА 22X30. ЛУКСУЗНО ЈЕ ОПРЕМЉЕНА.

КУПЦИ ИЗ БЕОГРАДА МОГУ ПОДИЋИ КЊИГУ СВАКОГ РАДНОГ ДАНА ДО 15 ЧАСОВА У ПРЕДУЗЕЋУ „ВУК КАРАЏИЋ", КРАЉЕВИЋА МАРКА 9.

ИП „ВУК КАРАЏИЋ", 11001 БЕОГРАД, КРАЉЕВИЋА МАРКА 9

НАРУЏБЕНИЦА

Овим неопозиво купујем књигу „ЕВРОПСКЕ МЕТРОПОЛЕ" ЗА ГОТОВО — ПОУЗЕЋЕМ по повлашћеној цени од 120 дин. (плаћање поштару приликом пријема књиге)

НА ОТПЛАТУ по цени од 150 дин. који ћу износ исплатити у пет редовних месечних рата почев ——— 1974. године. Рате ћу уплаћивати редовно по пријему књиге, рачуна и одговарајућег броја уплатница. У случају спора признајем надлежност II општинског суда у Београду.

Име и презиме ——————— Занимање ———————

Адреса стана ———————

Пошт. број и место ———————

Назив и адреса радне организације у којој је купац запослен ———————

———————

——————— (Потпис и печат овлашћеног лица) ——————— (Потпис наручиоца)

Бр. личне карте ——————— Издате од СУП-а ———————

НАРУЏБЕНИЦА СЕ ОВЕРАВА САМО ПРИ КУПОВИНИ КЊИГА НА ОТПЛАТУ. ПЕНЗИОНЕРИ УМЕСТО ОВЕРЕ ПРИЛАЖУ ОДРЕЗАК ПОСЛЕДЊЕГ ЧЕКА ОД ПЕНЗИЈЕ.

Попуни, изрежи, залепи на дописницу и пошаљи наруџбеницу на адресу: ИП „ВУК КАРАЏИЋ", 11001 Београд, Краљевића Марка 9.

ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК

Мала пошта

11001 БЕОГРАД
МАКЕДОНСКА 29, П. ФАХ 124

Драги Забавниче,

КИТ—ИНДУСТРИЈА МИРИСА

Желео бих да знам шта је амбра.

Жељко Ивановић
Дуга Реса

У античко време, кад је китова у морима и океанима било неупоредиво више него данас, о амбри,

чудном производу тела главате уљешуре, причале су се готово бајке. Ова смоласта, пепељаста и мирисна материја слична воску настаје у необичној врећици за коју се сматра да за главату уљешуру има функцију мокраћне бешике. У тамно наранџастој уљаној течности, којом је испуњена ова врећица, амбра плива јер има веома малену специфичну тежину. Кад је главата уљешура, један од највећих китова, избаци у море, амбра такође остаје на површини, најчешће у облику кугластих грудви величине кокошијег јајета. У време кад је главата уљешура, била мање истребљена него данас, амбра се највише налазила на пучини. Данас, међутим, права амбра је ретка и због своје скупоцености најчешће се фалсификује. Како настаје ова мирисна материја, због чега је толико тражена, није познато. Амбра се на топлоти размекшава, у врелој води се претвара у уљасту течност, а на великој температури се испарава. Свој специфичан и угодан мирис, због чега се одувек употребљавала у индустрији мириса, амбра добија тек сазревањем уз суделовање једне врсте бактерије. Стари Грци су амбру употребљавали у медицини као средство за ублажавање грчева и за умирење.

Они морнари који су на мору или у самој уљешури налазили веће грудве амбре стицали су богатство преко ноћи. Највећи комади амбре који су нађени до данас били су тешки до 90 килограма и вероватно су их таласи наваљали на гомилу а сунце слепило.

ЗАШТО СЕ КУЦАМО ЧАШАМА

Молим те да у Малој пошти напишеш откад потиче обичај куцања чашама.

Мухарем Козић
Приједор

Људи су одувек волели и ценили добро пиће, али се нису увек куцали чашама. Тај обичај није постојао у старом веку. Први су почели да га поштују Келти који су му придавали велики значај. Још од тог времена куцање чашама представља знак пријатељства и радости. По веровању Келта, у овом симболичном чину учествује свих пет човечијих чула. Пиће се види, осећа се његов мирис, а проба се језиком. Чуло пипања учествује док држимо чашу и, најзад, да би у том свечаном тренутку учествовало и чуло слуха, ударом чаша производи се и звук.

ЛЕГЕНДА О УКЛЕТОМ БРОДУ

Желела бих знати одакле потиче легенда о „лутајућем Холанђанину".

Дубравка Којадиновић
Вуковар

„Лутајући Холанђанин", коме су то име дали морепловци, био је по њиховом веровању брод који се

пред буру или док бура бесни појављује код Рта Добре Наде. О том чудном и тајанственом броду испредене су многе легенде. По једној од њих, на њему се догодио страшан злочин који никада није био расветљен. Због тога је брод био проклет и осуђен „да никад више не уђе у луку, већ да без престанка плови морима, све док на земљи буду постојали море и копно". Друга легенда говори да се капетан тога брода, неки Холанђанин, заклео да ће, без обзира на то што је море тамо увек немирно, опловити око Рта Добре Наде, ма колико дуго пловидба трајала. Међутим, ветрови увек враћају његов једрењак, и он, према легенди, и данас покушава да испуни своју заклетву.

Прича о уклетом броду толико је била раширена међу морнарима да су они не само веровали да несрећни холандски капетан заиста покушава да на своме једрењаку оплови око Рта, који је у давна времена био страх и трепет за све морепловце, већ су многи тврдили да су чули повике с његовог брода, па чак и да су разговарали с капетаном који их је молио да понесу његова писма и поруке за Европу.

Легенде о „лутајућем Холанђанину" поникле су на основу једне природне појаве. Наиме, научници тврде да је „лутајући Холанђанин" у ствари фатаморгана, лик непостојећег брода који се јавља због кривих путања светлосних зрака у густим слојевима ваздуха изнад хладног мора. Приче о „лутајућем Холанђанину" послужиле су чувеном композитору Рихарду Вагнеру као сиже за истоимену оперу.

Будите детектив...

ПРОПАЛИ ВИКЕНД

решење загонетке: **ВИКЕНД**

Артесови гости су лагали кад су тврдили да се нису макли с места откако су Артес и инспектор отишли у воду. Ако пажљивије погледате наше илустрације видећете да је на првој Тошар имао у десној руци чашу а да је Мајарди лежао на леђима. Док на другој Тошар нема ништа у десној руци а Мајарди лежи на боку. Искусном оку инспектеровом ови детаљи нису промакли, пошто су они тврдили да се нису помакли с места.

ВАШ
НОВИ ЛИСТ
ДОНОСИ СВАКОГ
ПОНЕДЕЉКА ОДАБРАНЕ
ДИЗНИЈЕВЕ СТРИПОВЕ
ЧИЈИ СУ ЈУНАЦИ МИКИ,
ШИЉА, ПАЈА ПАТАК,
ДЕДА БАЈА, ХИЈАВАТА,
ХРОМИ ДАБА, ПЛУ-
ТОН, МИНИ И
ДРУГИ.

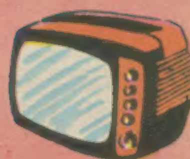

СВОЈИМ ЧИТАОЦИМА

Микијев ЗАБАВНИК

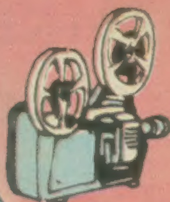
ПОКЛАЊА

ПОРТАБЛ ТЕЛЕВИЗОР У БОЈИ!

АКО СТЕ РЕДОВАН ЧИТАЛАЦ НАШЕГ НОВОГ ЛИСТА, МОЖЕТЕ ДА ДОБИЈЕТЕ НА ПОКЛОН:

1 ПОРТАБЛ ТЕЛЕВИЗОР У БОЈИ ЈАПАНСКЕ МАРКЕ „SANYO"

2 КИНО ПРОЈЕКТОРА СОВЈЕТСКЕ МАРКЕ „RUS" ЗА НОРМАЛ И СУПЕР 8 СА НЕКОЛИКО ЦРТАНИХ ФИЛМОВА

3 КИНО КАМЕРЕ ЈАПАНСКЕ МАРКЕ „VERNON"

100 МАЈИЦА СА ЛИКОМ МИКИЈА И ТЕКСТОМ „МИКИЈЕВ ЗАБАВНИК"

ПОРЕД
ЗАБАВЕ И СТРИ-
ПОВА, У „МИКИЈЕ-
ВОМ ЗАБАВНИКУ" ВАС
ОЧЕКУЈЕ И СТАЛНИ
НАГРАДНИ КОНКУРС
СА МНОГО ЛЕПИХ
И СКУПОЦЕНИХ
НАГРАДА

Микијев ЗАБАВНИК
ВАС
ЗАБАВЉА
И НАГРА-
ЂУЈЕ!